

Nagelaten gedichten van Dirk Smits

<https://hdl.handle.net/1874/31153>

N A G E L A T E N
G E D I C H T E N

V A N

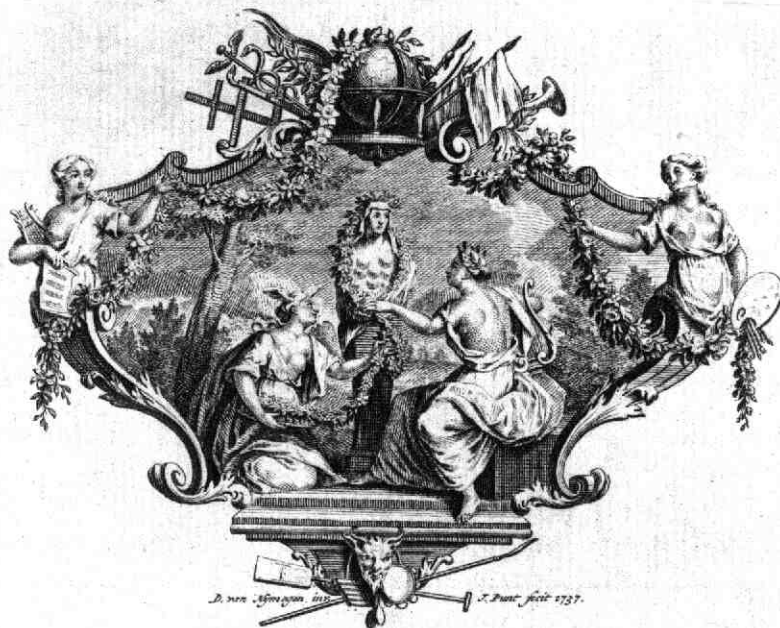
D I R K S M I T S.

II. D E E L.

NAGELATEN
GEDICHTEN

VAN
DIRK SMITS.

II. DEEL.

TE ROTTERDAM,
BY JAKOB BURGVLJET,
MDCCLVIII.

BRUILOFT
ZANGEN.

BRUILOFTZANG
VOOR DEN HEERE
FRANCOIS VAN MAANEN,
EN JUFFROUW
ELIZABET VAN GENT.

DAer twee schitterende oogjes blaken,
Met een' zuivren glans en gloed',
En twee lelywitte kaken,
Niet dan melk en rozebloedt
Onder een gemengt, vertoonen;
Daer in 't aenzicht, net besneên,
Lodderige lonkjes wonen,
Lachjes en bevalligheên;
Daer het lyf in alle deelen
Geen volmaekte schoonheit wykt,
En alwaer men 't oog laet spelen,
Venus of Pandoor gelykt.

A

Zou

Zou daer 't jeugdig hart niet minnen,
Of 't gevlerkte minnewicht,
Moest het eerst met magt verwinnen,
En verspillen schicht op schicht?
Ja, VAN MAANEN zal 't getuigen,
Hoe bekoorlyk schoon en deugd,
Fiere harten kunnen buigen
In den boezem van de Jeugt.
Weg dan kleene minnestoker,
Vlie de schoonheit, daer men lacht
Met uw boogje, met uw koker,
Met uw pyltjes, en uw magt;
Twee bruin oogjes klaer en helder,
Schieten sterker dan uw boog,
Treffen schieliker en snelder
Dan u ooit een pyl ontvloog;
Zy verspreien lieve lonken
Die het allerkilfte hart
Doen in zuivre min ontvonken,
Schoon het uw vermogen tart;

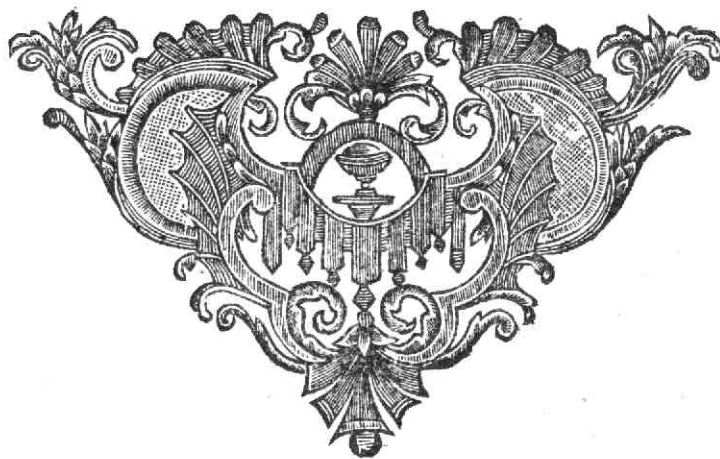
B R U I L O F T Z A N G E N. 3

Twee bruin oogjes schieten stralen,
Wier bekorelyke gloedt
Zalft, en heelt, de minne kwalen;
’t Zuur verkeert in honigzoet;
Dat FRANCOIS ook heeft bevonden,
Toen zyn schoone ELIZABET,
Hem deelt voelen zoete wonden,
En verwarde in ’t minnenet.
Wie zal melden hoe liefstallig
Hy kon smeeken? hoe bespraekt,
Hoe aenminnig en bevallig
Hem zyn liefde hadt gemaekt?
Hoe haer dikwyls is gebleken
Dat hy reine liefde droeg?
Hoe hy somtyds zonder spreken
Vryde, en haer om weêrmin vroeg?
Tot zy, daer zoo meenig Minnaer
Op haer Schoonheit was belust,
Hem in ’t einde maekt verwinnaer,
En als Bruigom streelt en kust.

4 *BRUILOFTZANGEN.*

Dat nu voorspoedt heil en zegen
Op dees' Troudag nederdael';
Dat dit Paer nooit druk bejegen',
Dat het 's Hemels gunst beitrael',
Is myn wensch ; hier zal ik sluiten,
En verwachten uit dit feest,
Frische Telgen , jonge Spruiten,
Vol van schoonheit , deugt en geest.

17 $\frac{12}{15}$ 26.

HUWLYKS

H U W L Y K S Z A N G

VOOR DEN HEERE

WILLEM VAN MIEROP,

SECRETARIS VAN DEN ED: HOVE EN HOOGHE
VIERSCHARE VAN SCHIELANDT; MITSGADERS
VAN DEN AMBACHTTE VAN KOOL.

EN MEJUFFROUW

ALIDA SWARTENDYK.

DAel, o liefde, dael nu neder

Zuivre hemelfche Godin!

Wy dit zalig trouwfeest in;

Stel myn snaren, roer myn veder,

Zing en speel verheugt van zin.

Volg met my de feestgezangen,

En de bruilofttreijen na.

MIEROP krygt zyn ALIDA;

Al zyn wellust en verlangen,

Tot zyn' lieve wederga.

6   *B R U I L O F T Z A N G E N.*

ALIDA, gansch opgetogen
Door zyn honigzoetetael,
Lonkt Hem toe met frael op frael,
Uit Haer zielverrukkende oogen,
En gencest zyn minnekwael.

Frisfche jeugt en lentejaren,
Kuisfche en juistgevormde leên,
Velerlei bekoorlykheên,
Zuivre deugdt en fchoonheit paren
In dees Twee zich vast aen een.

Dit kan S W A R T E N D Y K verblyden,
Dien ik duur in waerde hou,
S W A R T E N D Y K, wiens gunst en trouw,
'k Steeds een dankbaer hart zal wyden.
Dit verheugt zyn' waerde vrouw.

Schielandt strengelt maegdepalmen,
Schielandt juicht: Heer MIEROP paert,
Rein van zeden, heusch van aert.

Rotte en Maesfroom wedergalmen:
ALIDA is MIEROP waerd!

Liefde

B R U I L O F T Z A N G E N. 7

Liefde dek de Huwlykspaden,
Daer deze Echtgenoten gaen,
Met fluweele rozeblaên.

Laet geen distelen hen schaden.
Laet'er nimmer alfem staen.

Strengel met de rechterhanden,
Ook de zielen door elkaer;
Bin de harten van dit paer
Vast aen een, met zachte banden;
Zoo zy 't Huwlyksjuk niet zwaer.

Kies hun woonplaets tot uw tempel,
Hou daer steeds onwrikbaer ste;
Plaets uw hartvriendin, de vrê,
Met de voorspoedt op den drempel,
En de heilige eendragt mê.

ô Gezegende Echtelingen,
Dan genietge een zoete vreugdt,
Die, al flyt de frisfche jeugdt,
Al verwislen de aerdsche dingen,
Aitydt duurt, en 't hart verheugt.

Zoo

Zoo zal u dees trouw bereiden;

Op een heuchelyke wys,

Een geneuchlyk paradys,

Daer de zielen welig weiden

In een beemt vol hemelpys.

Zoo wil u de Algever geven;

Dat gy 't zilver feest beschouwt;

En verwisen ziet in goudt;

En u voeren, na dit leven,

Daer men eeuwig bruijloft houdt.

17 $\frac{8}{13}$ 27.

TER

TER BRUILOFTE
VAN MONSIEUR
JAN DE KONING, DEN JONGEN.
EN JUFFROUW
GEERTRUID JONGEJAN.

NU juicht de dartle Min, met schaterent geluid,
En lacht met die zyn magt nog tracht te wederstreven,
Hy roept: dat 's weêr een maegdt de pyl in 't hart gedreven
En op des minnaers bê haer weigeren gestuit.
Dus krygt de Jonge JAN, zyn JONGEJAN tot bruidt,
Om met hem, zy aen zy, in 't Echtgareel te leven:
Dus wordt hem GEERTRUID tot zyn KONINGIN gegeven,
Daer 't heilig trouwverbond de regterhanden fluit.
Leef lang, ô Jeuchdig paer, leef eensgezint van zinnen,
Zoo moet de Hemel U zyn hulp en zegen biên;
Uw vaste en zuivre trouw de rampen overwinnen,
En de ongeruste twist uw huis, vol schrik, ontvliên,
Zoo spruiten uit uw' Echt, zal 't naer myn' wensch geschiên,
Een ry van Koningen en lieve Koninginnen.

HET HUWELYK

VAN DEN HEER

PIETER RADEMAKER,

EN MEJUFFROUWE

JOHANNA VANDER WALLEN.

IN 't vruchtbaer Schielandt, daer de Schiegodin zich hult
Met wier en waterlisch, de blonde vechten krult,
Het blanke lichaem dost, in prachtige gewaden,
En met de Rotte, omringt van dertle Stroomnajaden,
Den gryzen Maesgodt, in zyn Stroompaleis, begroet,
Verscheen de Mingodes met haren lieven stoet,
Door eenen frisfchen geur en nektardauw omtogen;
Op haer ivore koets, waer voor twee duifjes vlogen,
Zoo wit als versche sneeuw; haer minnelyk gezicht
Verspreide een' zuivren glans en flonkrent hemellicht;

't Bevallig

't Bevallig wezen, door een' edlen gloed aen 't blozen
Vertoonde leliën en schoone roode rozen;
Saffier en diãmant, en jaspis en robyn,
Verfierden 't edel hoofdt; een kleedt van wit fatyn
Hing om 't bezielt albast der juistgevormde leden;
Dus daelde zy vol pracht en luisters naer beneden,
Omringt door eenen drom van teedre minnegoôn,
Al dertle wichjes, die, gereet op haer geboôn,
Zoo vlug, gelyk de windt, op witte wickjes zweven:
Zy gaf al 't aerdryk schier een nieuw en jeugdig leven.
De gryze winter zelf gevoelde een blakent vuur;
't Gepluimde vogeltje liet in dat zalig uur
Op een' verheven toon zyn helder keeltje hooren:
't Scheen of de zomer in den winter werdt herboren.
Hier floeg de aenvallige hare oogen heen en weêr,
En zag in 't einde van haer hoogen zetel neêr,
Daer RADEMAKER, na een uitgestrekt verlangen,
Door Rotte en Maestroom werdt verwelkomt en ontfangen.
Zy schiep behagen in zyn jeugdt en frisch gelaet,
En sprak: ik zal myn magt, die 't menschdom komt te baet,

En 't groot heeal behoedt voor vallen of bezwyken,
Aen dezen jongeling, tot yders vreugdt, doen blyken.
De jeugdt voegt zuivre min, eer 't jeugdig leven slyt,
De min tiert allerbest in 's levens lentetydt,
En spiegelt zich het liefst in gladde rozekaken.
Des zal ik zyne borst door zuiver vuur doen blaken
Tot een aenminnige en bekorelyke maegdt,
Die door haer zedigheit en deugdt myn oog behaegt,
En dubbelwaerdig is met zyne trouw te pronken;
JOHANNA zal zyn hart en hy haer hart ontfonken,
Om famen eens gezint in 't echtgareel te gaen.
Dus zal ik het geslacht van VANDER WALLEN aen
't Roemwaerdige geslacht van RADEMAKER hechten;
En door myn' zachten bandt twee harten famen vlegten,
Hier floot de Mingodin haer lieve rozemondt,
En wenkte een wichtje, dat aen hare zyde stondt,
Waer by het schoonste van al de andren niet kon halen;
Zyn oogjes tintelde, vol aengename stralen,
Als heldre starretjes aen 's hemels blaauwen trans;
Zyn lokjes zwierden om het voorhoofd ryk van glans:

Uit zyn gelaet was niet dan vrolykheit te lezen;
 Het poeslig lyf schein niet dan melk en bloedt te wezen;
 Het danste en trippelde verheugt en bly te moê,
 En tradt al lachende op haer minlyk wenken toe,
 Wanneer zy 't streelde en kuste, en zich aldus liet hooren:
 Vlieg spoedig henen, 'k heb u tot dees togt verkoren,
 Tref RADEMAKER in het koel en jeugdig hart,
 Vervul zyn' boezem met een teedre minnesmert;
 Laet hy JOHANNA dan zyn minverdrieten klagen;
 En haer om balsam voor zyn zoete wonden vragen;
 Koom maek u vaerdig, volg myn wetten, spoei u vlug.
 Hier op bondt zy het zelf de koker op den rug,
 En gaf het schichten meê, om harten aen te randen;
 Toen nam 't zyn' taeijen boog in zyne teedre handen;
 En floeg tot driewerf toe de vlerkjes tegen een,
 En dreef, zoo snel ter vlugt gelyk een vogel, heên;
 En zwierde en tuimelde, met ingespannen krachten,
 Nu hoog, dan weder laeg op zyn gezwinde schachten;
 En vulde heel de lucht met schaterend gelach:
 Zoo ras het daelde daer het RADEMAKER zag,

Die, gansch onkundig van de liefde en haer vermogen,
JOHANNA nog bezag met onverschillige oogen.
Hier spande 't zynen boog en greep vast schicht op schicht,
En floeg zyn oogjes naer het vriendelyk gezicht
Van RADEMAKER, daer zyn zinnen thans op doelen;
Het eerste schichtje, dat het hem in 't hart deedt voelen,
Was onbesmette deugdt, die kuifche harten streelt;
Daer na aenminnigheit, die ziel en zinnen steelt;
Toen frische jonkheit, die een yder kan bekoren,
En zang en speelkunst, zoo bekoorlyk in elks ooren;
Toen vlug verstandt, vernuft en huis en koopbeleit,
En eerbare lonkjes en beleefde zedigheit.
Al eedle gaven, daer de Bruidt meê is beschonken.
Dus zou het koelste hart in reine min ontvonken,
Dacht RADEMAKER, die terstont een zuivre vlam,
En reine minnedrift, in zyne borst vernam,
Waer op het dertle wichtje al juichend' henen vluchte.
Toen wiesch zyn minnesmert, hy klaegde, steende, zuchte;
De Liefde hadt zyn vreugdt, door lieffelyk geweld,
Geheel verduistert, en zyn vryheit neêrgevelt.

JOHANNA zweefde hem gestaêg in zyn gedachten,
 Zy, zy alleenig kon zyn minnepyn verzachten,
 Des badt hy haer om hulp en zoete wedermin;
 Maer al vergeefs, zy bleef steeds even koel van zin,
 En lachte om zyn geklag en lieve minnewoorden.
 Zy prees de vryheit en ontweek de huwlykskoorden.
 Dit zag de Mingodes, en riep van haren troon:
 Stantvaste min verdient een aengenamer loon!
 Zy moet aen zyn gesmeek haer weigrende ooren leenen!
 En zondt haer vlugge bô weêr spoedig derwaert henen,
 Om hem in zyne min trouhartig by te staen.
 Hy zag haer vriendlyk met zyn loddrige oogjes aen,
 En zei: o kuische maegdt! hier geldt geen tegenstreven;
 Nu 't myn Meestres gebiedt, moet gy u overgeven;
 Zy heerscht als Koningin, haer magt kent perk noch pael;
 Wat vreugdt geeft de eenzaamheit? (zy bloosde op deze tael)
 Wat schuwyt gy 't huwlyksjuk, wat doet u 't minnen haten?
 Bemin eer u de lust tot minnen zal verlaten.
 De min is zoeter dan het allerzoetste zoet;
 De min verkwikt en streelt en strookt het jeugdig bloedt;

De min verheugt het hart, door duizendt lieve lusjes
En zoete lonkjes en betooverende kusjes.
Terwyl hy 't maegdehart op deze wys bestreet,
En zich zoo trouw en kloek voor RADEMAKER kweet,
Wist hy door zyne deugdt en heufche en zachte zeden,
Beleeftheit, wakkerheit en meer bekoorlykheden,
Haer te overreden, en te buigen tot de min.
Waer na hy henen vloog en riep, verheugt van zin:
Juich RADEMAKER! 'k heb JOHANNA overwonnen.
Wie zou zyn blydfchap hier naer eisch beschryven konnen?
Hy vindt haer nu zoo koel noch straf niet, als weleer,
En geen afkeerigheit in haren boezem meer,
Zy deedt hem ongeveinst haer wederliefde blyken
Door lieve lonkjes, die zyn minnepyn deên wyken,
Terwyl hy lonk op lonk, met kus op kus beschonk,
Daer niet dan zoete vreugdt uit beider oogen blonk,
En fuikre liefde, daer geen gal in werdt gevonden;
Dus werdt de huwlyksknoop allengskens vast gebonden.
Hier op verheugde zich de Idalifche Vorstin,
En steeg vernoegt om hoog met al haer hofgezin;

Doch

Doch liet in 't scheiden nog dees heilbelofte hooren:
 o Trouwgenoten, die my beide kunt bekoren,
 En op dees' blyden dag het huwlykspoor betreedt,
 En trouw en eensgezint elkanders zy bekleedt;
 Ik zal met de Eendragt en den Vrede, myn gespele,
 Uw' echt verzellen, en uw beider harte streelen
 Met zacht genoeg, en getrouwen bystant biên.
 Zoo zult gy nooit den Twist op uwen drempel zien,
 Maer steeds in ongeveinsde en zuivre liefde bloeijen:
 Zoo zal uw huis van vreugd en welvaert overvloeijen.

Dees heuchelyke tael klonk door de gansche lucht,
 En werdt beäntwoordt door dit aengenaem gerucht:
 Leef lang! leef lang! nooit moet u onheil overvalen,
 o RADEMAKER, met uw waerde VANDER WALLEN.

17 $\frac{3}{10}$ 28.

DE TROUWDAG
VANDENHEER
MICHIEL OUDAEN,
EN MEJUFFROUWE
AGATHA VIRULY.

NU ziet de Min haer glory ryzen,
En groeit in kracht;
Men prys, met blyde bruiloftwyzen,
Haer zoete magt!
OUDAEN verkrygt zyn welbehagen.
De stuurfche Maert,
Die donkre buijen, onweervlagen,
En stormen baert,
Baert hem een' dag, die heilzaam flonkert,
Met koestrent licht,
En zelf den fchoonften dag verdonkert,
Voor zyn gezicht.

Daer

B R U I L O F T Z A N G E N. 19

Daer Lente en Zomer trots-meê pronken,
't Zy vroeg of spaê,
Wordt hem, op dezen dag, gefchonken
In AGATHA,
In AGATHA, zyn zielsverlangen,
Zyn' lust en vreugdt:
Hoe kon hy grooter gift ontfangen,
In zyne jeugdt!
De Lente mag de zon zien stralen,
Op bloem en blaên;
Hy ziet dees' dag twee zonnen pralen,
Die hem ontflaen
Van alles wat zyn ziel deedt kwynen,
Door minnesmert;
Twee zonnen, die zyn jeugdt befchynen,
En 't minnendt hart
Verkwikken, door haer groot vermogen,
Met wederminn':
Dat zyn de zielverrukkende oogen
Van zyn vriendinn',

Die hem op 't minnelykst' belonken,

En, door hunn' gloet,

Zyn' boezem meer en meer ontfonken,

Zoo lief en zoet!

De prille Mei mag zich omhangen

Met bloem en kruidt;

Dees dag vereert hem, op de wangen

Van zyne Bruidt,

Zoo schoon, zoo aengenaem in 't blozen,

Een frisch festoen

Van leliën en roode rozen,

Die liefde voên.

De zomer roeme op malsche kersfen,

Vol lekkerny,

Die 't oog vermaken, 't hart ververfchen:

Zyn VIRULY

Doet hem, nu hy haer lipjes drukken

En kufchen mag,

Veel aengenamer kersjes plukken,

Op dezen dag.

Zyn

B R U I L O F T Z A N G E N. 21

Zyn AGATHA, die hart en zinnen

Aen hem verbindt,

Omhelst hem bly, terwyl zy 't minnen

Vol zoetheit vindt.

Dus gaet de Maert de Mei te boven,

En 't eêlst van 't jaer.

Des is dees dag met recht te loven.

o Jeugdig Paer!

Dat nu een zegenryke regen,

Van boven vloeï,

En uwen echt met blydschap, zegen,

En heil besproei.

Zoo moet de Liefde, die dit leven

Zoo zoet verheugt,

U hier op aerde een voorsmaek geven,

Van grooter vreugd.

17 $\frac{3}{17}$ 28.

OP HET HUWELYK
VAN DEN HEER
JAN B I S D O M,
EN MYNE NICHTE
IGNATIA JOHANNA
MEEWELS.

TOen 't wonderbaer Heelal, door 't eeuwig Alvermogen,
Voltooit was en door 't licht der goude zonne omtogen,
Met eël sieraedt van aerd'- en stroom- en lucht-gediert,
Kristalle bronnen, boom en veldgewas versiert,
En 't jeugdig menschdom ziel en leven hadt verkregen,
Stondt vrouw Natuur geheel verflagen en verlegen,
Beducht, dat al wat zy zoo schoon in 't licht zag staen,
Weêr in een' Bajert zou verkeeren en vergaen;
Dewyl ze op hare kracht zich zelf niet kon vertrouwen,
Te zwak om 't nieuw gebouw in zynen stant te houwen,
Zoo haer door hooger magt geen bystant wierdt geboôn:
Waer op de Wysheit, die den diãmanten troon

In

In 't eeuwig licht bekleedt, de Liefde neêr liet dalen,
 De reine Liefde, omringt door zuivre hemelstralen,
 Bevallig, vriendelyk en vrolyk van gelaet,
 Vol zielsbekoorlykheit, beminnellyk sieraedt
 En alles wat het hart der schepfelen kon winnen:
 Op hare komst floeg al wat leven hadt aen 't minnen;
 Het woedenste ongediert, hoe nors, hoe boos en straf,
 Lag voor haer zoete magt zyn stuursche wreedheit af:
 Zy hechte hart aen hart, met onverbreekbre banden,
 Smolt ziel met ziel in een, bevolkte steên en landen
 En stortte een' ryken vloedt van zegeningen neêr;
 Ja, zy ging zelf den doodt en zyn geweldt te keer,
 En gaf den mensch een schets der vreugde in 't eeuwig leven.
 Dus is die Hemelteig onsterffelyk gebleven
 En nooit bezweken in haer' fieren moedt en kracht;
 Dus buigt zich alles nog gewillig voor haer magt.
 Dat kunt ge, o B I S D O M, thans met vaste reên getuigen,
 Die uwe vryheit voor haer wetten neêr zaegt buigen,
 Dat tuige I G N A T I A, uw lieve zielsvriendin,
 Die uw stantvastigheit beloont met wedermin,

En

En u zoo minlyk in hare armen houd gevangen.
Dat nu de zoete toon der blyde bruiloftzangen
Het droevig lykgerucht en 't naer geweene verdoof;
De maegdepalm verdrukk' nu 't vael cipresfeloof,
Dat uwen bruiloftdisch met droefheit zou beladen;
Leg af het treurig floers, leg af de rouwgewaden,
U pasfen rozeblaên en mirth en jeugdige kruidt.
De Liefde stort voor u haer schoone schatten uit.
Hier vloeit de balsam, die uw hartkwetsuur zal heelen;
Hier leeft de wellust, die u koestren zal en streelen.
De zoete vrolykheit, die zich met bloemen fiert
En langs gespreit fluweel al lachend' danst en zwiert,
Lonkt u hier minlyk toe. Hier ziet ge uw heilzon dagen;
De vreugde uw levens, al uw lust en welbehagen,
Is u geschonken in uw waerde *IGNATIA*:
Verheug, verheug u met uw lieve wedergaê,
Zy, die uw minnepyn kon zalven en verligten,
Zal allerbest uw smert en hartenleed doen zwichten,
Door huwlykskusjes vol bekoorlykheit en vreugd,
Stantvaste liefde, daer de ziel door wordt verheugt;

En

En duizendt zoetheên, die de huwlyksvreugdt geleiden,
 Waer door ge, als in een beemdt vol zaligheid, zult weiden.
 Zoo heft een ryzige eik, die voor een' stormwindt boog,
 Wanneer de zon hem strookt, zyn kruin weêr fier om hoog;
 Zoo doet de morgestâr, wen zy haer licht laet schynen,
 De duistre dampen van den naren nacht verdwynen.

En gy, I G N A T I A, bekorelyke bruidt,
 Die dezen dag vernoegt uw bruigoms zyde sluit,
 Zou ik u met myn' zang geen gulle wenschen schenken?
 Dat zou den plicht, dat zou ons bloetverwantschap krenken:
 Nooit worde uw liefdevlam door rampen uitgeblust.
 Dat nimmer tegenspoedt uw echtgeluk ontrust'.
 Geen onheil moet uw trouw en zielsgenoegen storen,
 En uwe zuivre min den hemel zelf bekoren.
 Leef, leef dus lang in vreugde, o welvereenigt paer,
 Zoo moet de zegen van den Opperzegenaer,
 Uw huis met welvaart, vrede en zoete rust besproeijen:
 Dan zal de wyngaerdt tot uw heil en welstant bloeijen;
 Dan ziet men uwen echt met minzaem kroost gekroont.
 De Voorspoedt huisvest graeg daer de eebre Liefde woont.

T R O U W Z A N G

VOOR DEN HEERE

PIETER VAN KESTEREN,

SCHOUT TE VREESWYK,

EN MEJUFFROUWE

JOHANNA MARGARETA
P O S T.

LAchebekje, hartestreelster,
Waerdig voorwerp van myn min,
Rouwverdrijfster, vreugdeteelster,
Blyde huwlyks zangheldin,
Sier uw hoofdt met mirt en palm,
Om myn' zang te hulp te komen,
'k Heb een' zoeten bruiloftgalm,
Uit het juichend' Sticht, vernomen;
Spoei u, met gezwinde schreên,
Op myn bede eens derwaerts heen.

Spoei

Spoei u om myn' wensch te ontvouwen :

By de bischoplyke Stat,
Op haer oudheit en gebouwen,
En beroemden toren prat,
Legt, in 't midden van 't geboomt,
Vreeswyk, vry van vrees en kommer,
Daer de Lek langs henen stroomt,
Op 't geruis van 't linde lommer,
Wen zy met heur' water stoet
't Oudt Vianen kust en groet.

Daer zult gy de vreugdt zien stappen,
Naer 't gelukkig bruilofthuis,
En de kusjes hooren klappen
Onder 't vrolyk feestgedruis:
Daer zult gy de Liefde 't hart
Van VAN KESTEREN zien streelen,
En JOHANNA zyne smert
Met verliefde lonkjes heelen,
Daer hy staroogt op 't gezicht
Dat zyn vlammen heeft gesticht.

De oogen, die zyn hart verwonnen
Door hunn' onweêrstaenbren gloedt,
Zyn nu koesterende zonnen,
En verkwikken zyn gemoedt:
't Harde hart, dat door gebeên
Was te kneên noch te overwinnen,
En uit ys geschapen schein,
Is, door 't zoet en heilzaam minnen,
Zacht en buigzaam van natuur:
Al het ys verkeert in vuur.
Uit het schoon en minzaam wezen
Van JOHANNA, zult gy deugdt,
Zedigheit en kuisheit lezen,
Pronkfieraden van haer jeugdt:
Trouwheit en Zachtmoedigheid,
Nutte, kennis, reine zeden,
Naerftigheid en huisbeleit,
Zult gy aen heur zy zien treden:
Zulk een duurbaer echtjuweel
Valt VAN KESTEREN ten deel.

Zulk

Zulk een *Parel*, schoon in 't pralen,
 Zoo vol licht een glans alom,
 Zal het zalig huis bestralen
 Van den braven Bruidegom,
 (Die, zoo gul en heusch van aert,
 Wars van hooffche- en flinkse streken,
 Wakkre vlyt aen vroomheit paert,)
 Hoe moet zulks zyn borst ontfeken,
 Daer zyn vriendelyke Bruidt
 Hem in bei haer armpjes fluit.

Als gy 't Paer dan zult genaken,
 Daer het lonkt en streelt en kust,
 En, door zuiver, vuur aen 't blaken,
 Zich in reine min verlust;
 Zeg dan, schoone, dat wy 't heil,
 Voorspoedt en lang leven gunnen,
 Vreugde zonder maet of peil,
 Al wat menschen wenschen kunnen,
 En, tot vruchten van dit feest,
 Spruitjes schoon van leest en geest.

30 *BRUILOFTZANGEN.*

Ik Zal, terwyl gy de Echtelingen
Dus begroet met bly gefchal,
Aen de Maes dees wenschen zingen,
Dat al 't landt weêrgalmen zal:
Goede Hemel, hoor myn beê,
Laet, uit uw Safiere zalen,
De Eendragt en de zoete Vreê
Met de Liefde neder dalen
Tot VAN KESTREN en MARGREET;
Zoo verdrukk' hen ramp noch leet.

17 $\frac{9}{28}$ 28.

VREUGDE

VREUGDEGALM
OP HET HUWELYK

VAN DEN HEER

M^R. HERMAN
VINGERHOEDT,

OUDE SCHEPEN DER STADT ROTTERDAM

ENZ: ENZ: ENZ:

EN MEJUFFROUWE

MARIA 'S GRAEFWEG.

ALbehoedster, Levenwekster,
Reine Wellust, ware Vreugdt,
Die de jeugdt zoo zoet verheugt;
Zieleboeister, Hartetrekster,
Scepterzwaeister, Koningin,
Vlammestookster, reine Min!

Vlocht

Vlocht men ooit om uwe haren
Palm en mirthen, schoon van kleur;
Steeg de lieflyke offergeur,
Met den galm van keel en snaren,
Ooit voor u naer 's Hemels trans?
Hemeltelg, zoo is het thans:
Nu gy 't hart en de edle zinnen,
Van den braven VINGERHOEDT,
Voedt met uw bekoorlyk zoet;
Nu MARIA, trouw in 't minnen,
Hem met huwlyks kusjes loont,
En zyn min met weêrmin kroont.
Maes en Schie en Rotte dansen
Handt aen handt om 't echt altaer,
En begroeten 't deftig Paer,
Daer het pronkt met mirthekransen.
o Wat aengener stof!
Lof, o Liefde! oneindig lof!
Hier vereenen reine zeden
Met beleeftheit en verstandt;

Hier

Hier geeft ſchoonheit deugd' de handt,
In een' kring van minzaemheden.
Wie zag ooit in Rotterdam
Liefvelyker liefdevlam?
Themis daelt verheugt van boven,
Met een minnelyk ontzag,
Om op dezen blyden dag,
's Bruigoms brave keur te loven;
Als toen hy tot heil der Stad,
In de ontzagbre Vierſchaer zat.
Deftigheid en Wysheit pralen
Onaffcheidbaer aen zyn zy;
Vlyt en Godvrucht ſtaen'er by
Met de Deugd' vol heldre ſtralen,
En Zachtmoedigheid, wiens moedt
Pal ſtaet, hoe de boosheit woedt.
'k Zie de Kuisheit met haer reijen,
Ryk van zoete majesteit,
'k Zie de zedige Eerbaerheit,
De overſchoone Bruidt geleijen,

E

Wiens

Wiens bekorelyk gelaet
 't Feestfieraedt te boven gaet.
 Hoe verzacht de vreugdt het klagen!
 Wat smaekt honig zoet op gal!
 Ai! hoe ras kan 't feestgefchal
VINGERHOEDT de smert ontjagen,
 Die zyn blydschap storen kon
 En zyn vryheit overwon.
 't Zy de zoele zomerluchtjes,
 Wen hy Trompenburg betradt,
 Of in stille schaduw zat,
 Zyn verliefde en teedre zuchtjes
 Voerden over veldt en heg,
 Langs 's Graefweg naer zyn 'S **GRAEFWEG**.
 't Zy hy, naerftig opgetogen
 In den drang van 't stadgewoel,
 Al de stralen stondt ten doel
 Van **MARIAES** schittrende oogen,
 In wier glans hy zich verlust,
 Nu hy in hare armen rust.

Trompen.

Trompenburg, thans vol verlangen,
    Roept: o Lente, waerd't geroemt,
    Kom bestrooi me met gebloemt,
Om de brave Twee te ontfangen;
    Hang my 't groene feestkleedt om,
    Lieve Lente, kom ai kom!
Pluimgediert, dat, in myn lanen,
    Als de Mei al 't landt verfiert,
    Zoo bevallig tiereliert,
Ringelduifjes, musen, zwanen,
    Vangt verliefde deuntjes aen
    Als zy langs myn paden gaen.
Zangerige nachtegalen,
    Met uw goddelyk geluidt,
    Wilt myn' Landheer en zyn Bruidt,
Zyn MARIA, bly onthalen,
    Roemt haer schoone leest en geest,
    Maer heur zuivre deugden meest.
o Genoegelyk vergaren!
    o Volzalig trouwverbondt!

Hoe weêrgalmt uw lof in 't rondt!
Hemel, schenk ons uit dit paren,
Yders wellust, yders vreugdt,
Schoone telgen ryk van deugd!
Blyf dit edel Paer genegen.
Maer wat stoort myn poëzy!
Zacht, daer roept de Burgery:
Albestuurder, schenk uw' zegen,
Schenk uw heil in overvloedt,
Aen MARIE en VINGERHOEDT.

17 $\frac{2}{22}$ 29.

O P

HET HUWELYK

VAN

MYNEN WAERDEN VRIENDT

EN KUNSTGENOOT

DEN HEERE

WILLEM VANDER POT,

EN JUFFROUWE

SARA BOSCH.

o **V**riendſchap, teelſter van de zoetſte en reinſte luſten,
Hoe zoet, hoe lieffelyk is 't in uw' ſchoot te ruſten!
Hoe wordt de geest verkwikt door uwe dierbre ſpys!
Gy voert de zielen in een zalig paradys,
Daer hemelvruchten en verkwikbre bloemen groeijen
Langs klare beekjes, die van nektar overvloeijen.
o Ware Vriendſchap, ach! hoe ſtreelt ge myn gemoedt!
Wat zyn uw banden zacht! wat valt uw byzyn zoet,
Daer gy myn zinnen en myn hart aen tien paer zinnen
En twee paer harten hecht, die meê de Dichtkunſt minnen,

En met my buigen voor haer' glans en majesteit!

o Vriendſchap, ach myn ziel ſmelt in uw lieflykheit!

Dus liet ik my tot lof der edle Vriendſchap hooren;

Dus kon haer denkbeeldt my in de eenzaamheit bekoren

En zoet verluſtigen in myn beſpiegeling,

Wanneer een lieflyk ſlaepje of zoete fluimering

My door haer zacht geſtreel deedt in hare armen zygen.

Myn geest, dien zy naer 't ſcheen niet in haer magt kon krygen,

Bleef echter bezig met een onbedwelmt gezicht;

Dus zag ik, in een' kring van glansryk hemellicht,

Drie edle vrouwen, die, zoo van gelaet als leden,

Nog ſchooner waren dan de drie bevalligheden.

Een van die ſchoonen, die gehult was met lauwrier,

En blaauwe kleeders droeg vol tintlendt ſtarrenvier,

Was de edle Dichtkunst zelf; dat kon ik uit de trekken

Van 't hemelſch wezen vol bevalligheit ontdekken.

Ik kende de andere aen haer vriendelyk gelaet;

'k Zag aen haer mirthekroon en hagelwit gewaedt,

Met zinnepreuken van haer' edlen aerdt doorweven,

Dat zy de Vriendſchap was, het zout, de lust van 't leven.

De derde, wier gelaet zoo minzaam was als schoon,
 Droeg op heur golvendt haer een frifche bloemenkroon,
 Aen 't lichaem pronkte een kleedt bezaeit met rozekleuren:
 Doch wie zy was kon ik in 't eerst niet recht befpeuren,
 Ons zanggezelfchap hadt voorheen haer nooit gekent.
 'k Had naeuwlyks myn gezicht naer heur gezicht gewendt
 Of ik gevoelde, door haer minnelyke lonken,
 My fchier verwonnen en myn hart in min ontvonken;
 Waer na ik zonneklaer uit bei hare oogen las,
 Dat zy de aenvallige, de lieve Liefde was.
 'k Sloeg hier op de oogen naer de Dichtkunst, vol verlangen
 Hoe zy die vreemde in haer gezelfchap zou ontfangen,
 En zag dat haer gelaet geflaêg van verf verfhoot;
 Nu bloosde ze, als van fpyt, nu was ze bleek, dan root;
 Ze zag haer van ter zy flechts aen, en liet zich hooren:
 Zoo hebt ge, o Liefde, dan al meê myn' val gezworen;
 Is 't niet genoeg dat my de domme onwetenheit,
 Die lui en vadzig in den fhoot der traegheit leit,
 Met onbefuist gefchreeuw uit yders gunst wil jagen:
 (Een nachtuil kan toch nooit het zonnelycht verdragen)

Heeft

Heeft zy myn majesteit nog niet genoeg gehoont,
 Nu ze ydlen wiltzang met meer eer en glory kroont,
 Dan kunstig koormuzyk en heerelyke wyzen,
 Die, door myn' geest bestuurt, tot aen de starren ryzen?
 Is 't niet genoeg dat my de geldzucht, die in 't geldt,
 In 't zielloos geldt, alleen haer heil en welzyn stelt,
 Een albedervendt kwaedt, een pest der jeugd durft noemen
 En, als een snoodt gedrocht, tot in den afgrondt doemen?
 Moet gy, moet gy my nog te keer gaen? o wat spyt!
 Wat doet gy in een plaets die my is toegewydt?
 Waerom myn' VANDER POT, myn vreugdt, myn welbehagen,
 Die my zyn jeugdig hart zoo teêr heeft opgedragen,
 Door uwen ydlen stoet en looze toovery,
 (Dien naem verdient uw list) getroont van myne zy,
 En in uw' schoot gestreelt met uwe dartle handen?
 Doch vaer vry voort met dus de jonkheit aen te randen;
 Verheug, verheug u vry met vrolyk handgeklap,
 Gy zult de Dichtkunst haest, in nare ballingschap,
 Zien zwerven daer zy hulp noch bystandt zal ontmoeten.
 Toen wierp de Liefde zich eerbiedig voor de voeten

Der Dichtkunst' neder, met een vriendlyk aengezicht,
 Bezielt met minzaamheit waer voor de gramschap zwicht
 En die de woestheit zelf zou temmen en verzachten.
 't Zy ver (dus sprak ze) dat ik naer uw' val zou trachten,
 Dat zoekt de Liefde niet, o Dichtkunst, neen, o neen:
 Ik tracht uw majesteit niet met den voet te treên,
 Veel minder u, op 't spoor dier snoode tieranninnen,
 Te bannen door myn komst uit yders hart en zinnen.
 Ik weet hoe hoog gy by de Wysheit zyt geächt;
 Ik ken uw vaderlandt en goddelyk geslacht;
 Want weet, o Zuster (laet die naem u niet verstoren)
 Dat ik mede in 't paleis der Godheit ben geboren,
 De hoogste Wysheit leidt my teeder met de handt.
 Natuur houdt door myn magt het groot heelal in standt.
 Ik ben de teelster en de zoete bron van 't leven,
 Dat gy door uwe kunst de onsterfelykheit kunt geven.
 Des belg 't u niet, dat ik het hart van VANDER POT
 Verover door myn zoet en zalig heilgenot,
 En zyne zuivre borst in liefde doe ontvonken
 Tot eene maegdt, die met myn' naem zou mogen pronken,

Wyl ze in liefalligheit en ſchoonheit my gelykt;
 't Is SARA, die het Y met haren glans verrykt;
 't Is SARA, de oudſte telg van BOSCH, den roem der braven;
 't Is SARA, ryk verliert met deugd en edle gaven,
 Den ſchoonſten halskarkant, dien ooit de ſchoonheit droeg.
 Lyd dat ik door myn vuur dees harten t'ſamen voeg,
 Beide in hun meifaizoen en 't prilſte hunner dagen.
 't Behaegt den Hemel zelf, zou 't u dan niet behagen.
 't Verſtore u niet, dat myn vermogen u verwint
 En uwen WILLEM aen myn ſchoone SARA bindt;
 Eerlang zal deze trouw, door rechtgeäerde loten,
 U trouwen byſtandt biên, en uwen rei vergrooten,
 Zoo blyve uw edle lof der eeuwigheit gewydt,
 De vrekke geldzucht en onwetenheit ten ſpyt.

Hier zweeg de Liefde en week uit eerbiedt wat ter zyden;
 Waerop de Vriendſchap, die geen haet of twist kan lyden,
 Maer hunne driften toomt en zacht tot ſtilſtandt brengt,
 Door heure tael, die zy altoos met honig mengt,
 Dus tot de Dichtkunst ſprak: al zie ik voor myne oogen
 Myn' VANDER POT in 't koor der liefde neêrgebogen,

Daer

Daer hy den wierook zwaeit en offergaven biedt,
Dat wekt myn' haet niet op, dat deert der Vriendſchap niet.
Zou 't over myn gemoedt, zou 't my van 't harte kunnen,
Dat ik myn' Lieveling den wellust zou misgunnen,
Dien hem de Liefde ſchenkt in vollen overvloed?
Neen: daertoe luidt myn naem, myn gulle naem te zoet:
o VANDER POT, nooit zal de Vriendſchap u benyden,
Dat gy u in 't gezicht van SARA moogt verblyden,
Daer gy heur teêr omhelst en in hare armen hangt
En ſuikre kusjes van haer' rozemondt ontfangt.
Wat ſtreelt dees zalige echt myn hart met zoet genoeg!
Nooit zag ik met meer vreugdt twee harten t'samen voegen.
Hoe lieffelyk verheugt de lieve Liefde my!
Kom, ſchoone Dichtkunst, kom ontfrons het voorhoofd vry;
Wees uwen Gunsteling nu ook niet ongenegen.
Hy heeft zyn hoop, zyn' lust, zyn vreugdt, zyn' wensch verkregen.
In zyne lieve Bruidt, om met haer ziel en zin
Te ſmelten onder een in 't vuur der huwlyksmin.
Wil ook de Liefde doch niet langer tegenſtreven;
De Liefde heeft geen ſchuldt, zy heeft u niets misdreven,

Zy noopt den dichtlust aen daer zy het hart verheugt.
 Zoo gy de Liefde haet, haet gy de vreugdt der jeugd.
 Dus won de Vriendschap, door haer overzoet vermogen,
 Het hart der Dichtkunst', dat de Liefde al hadt bewogen.
 Door heur beleefde tael, des nam zy hare lier
 En tokkelde, met een' bekorelyken zwier,
 De gouden snaren, die zy zoo bevallig roerde,
 Dat zy de Liefde met haer' stoet ten reije voerde.
 Voorts zong zy vrolyk, met een lieffelyk geluit:
 Lang leve VANDER POT! lang leef zyn schoone Bruidt!
 Men kroon' het jeugdig Paer met mirthe en maegdepalmen!
 Dat myne koren nu van blydschap wedergalmen!
 o Dichters, pryst dees' echt met zangen bly te moê!
 Toen reikte zy my haer bekoorlyk speeltuig toe:
 'k Stondt naeuwlyks op om haer eerbiedig te genaken,
 Of ik gevoel my door de zoete vreugdt ontwaken;
 Dat lachebekje roept: 't is tydt kom spoei u vry;
 Verlaet de zilvren Maes, begeef u naer het Y,
 Daer wordt uw Hartvriendt aen zyn Hartvriendin verbonden.
 Daer schenkt de gure herfst hem lieffelyker stonden.

Dan ooit de prille lente of milde zomer bragt.

Kom, volg my daer de feest my met myn' stoet verwacht.

o Kunstgenooten, komt, laet ons nu op de pennen

Der edle Dichtkunst' naer den blyden Yfroom rennen,

En nederstryken in het zalig bruilofthuis.

My dunkt ik hoor den galm van 't vrolyk feestgedruis;

My dunkt ik zie de Bruidt, met eenen rei van zeden,

All' dochteren der deugd', haer' Bruigoms zy bekleeden.

Wat fraelt'er schoonheit uit haer vriendelyk gelaet,

Waer op de minzaemheit naer eisch geschildert staet!

Wien zulk een echtjuweel in de armen wordt gegeven,

Moet waerlyk in de gunst' des milden Hemels leven!

Myn waerde V A N D E R P O T , wat blinkt uw heilzon schoon!

Wat kroont u al geluk met uwe bruilofstkroon'!

De liefde deedt u in de houding niet verdwalen,

Toen 't u behaegde my uw S A R A aftemalen.

De Dichtkunst, die in 't eerst verbaest schein en verstoort,

Om dat de Liefde uw jeugdt verrukt hadt en bekoort,

Geeft nu der Liefde lof en is geheel bevredigt.

Die Vriendschap, die uw min zoo vriendelyk verdedigt,

46. *B R U I L O F T Z A N G E N*.

Die Vriendschap, die zich thans om uwen echt verheugt,
Is zy wiens schoon gelaet ons dikwyls strekt tot vreugdt,
Wanneer ze ons zy aen zy bindt met haer zachte koorden;
Heur tael is myne tael; myn woorden zyn haer woorden;
Met haer besluit ik dus myn' feestzang bly van zin:
Leef lang, o VANDER POT, met uwe Zielsvriendinn';
Geen norsse tegenheit moet uwe liefde storen;
De gunstige overvloedt schenke uit zyn' vollen horen
Uw huis een' ryken schat van heil en zaligheên.
Zoo sichte 't Huwlyk u een' Hemel hier beneên.

17 $\frac{11}{23}$ 29.

FEEST.

F E E S T S I E R A E D T ,

V O O R

D E N H E E R E

J O H A N V A N M I E R O P ,

*SCHOUT VAN DEN AMBACHTE VAN KOOL,
OUDSCHEPEN VAN DEN ED: HOVE EN HOOGHE
VIERSCHARE VAN SCHIELANDT,
ENZ: ENZ: ENZ:*

E N

J O N G K V R O U W E

H E N R I E T T A M A G D A L E N A
S C H E N K E N B E R G .

MYn Zangheldin, die 't hoofd bedrukt laet hangen,

Als zy de Deugd ziet honen en vertreên.

Verheft haer stem en mengt haer blydste zangen

En blydsten klank van hare lier dooreen,

Als staet en eer en vreugdt de Deugd verblyën

En 't eêlste van hunne edle schatten wyën.

Zoudt

Zoudt gy, o Min, haer' zanglust dan niet sporen,

Nu gy de Deugdt met uwe zoetheên voedt,

En eert en dient in uwe zuivre koren?

o Ja. gy stookt een' onuitblufchbren gloedt,

Een heilig vuur door all' hare ingewanden

En doet haer borst van edlen yver branden.

Wat onheil heeft de weereldt niet te vreezen,

Als de ondeugdt met een snoode weêrgaê paert!

Des wordt, o Min, uw doen met recht geprezen,

Als Deugdt met Deugd' voor uw altaer vergaert;

Die zalige echt doet elk in voorspoed' deelen.

De Deugdt kan niet dan heil en zegen telen.

Dat Rotte en Maes dan vry van vreugd' weêrgalmen,

Daer ik myn kunst de blydste toonen verg.

Juich, Rotterdam, fier u met mirthe en palmen,

Van MIEROP trouwt de Spruit van SCHENKENBERG!

Dit paren paert twee deftige geslachten.

Wat doet dees echt ons niet al heils verwachten!

Wy zien de deugd hier schoon en heerlyk pralen,

Nu 't rein gezicht der Kuisheit haer belonkt.

De diämant schiet dus zyn schoonste stralen,

Als hy in 't goudt of blinkend zilver pronkt.

Dit Paer, gekast in 't goudt van edle gaven,

Blinkt als de zon in de oogen aller braven.

't Is heerlyk, door natuur te zyn beschonken,

Met vlug vernuft en oordeel en beleit;

't Is loflyk, op den rechterstoel te pronken,

Met minzaamheit en deftige achtbaerheit;

Doch zonder deugd' zyn all' die gaven duister,

Hier geeft de deugd haer' heldren glans en luister.

't Is aengenaem twee starren te zien blaken,

In levend sneeuw, dat door geen vuur ontdooit;

't Is lieffelyk, daer 't poezel vleesch der kaken

Met lelyën en rozen is bestrooit;

Doch 't schoon gelaet der deugd', die wy hier loven,

Gaet al dat schoon in schoonheit ver te boven.

50   *B R U I L O F T Z A N G E N.*

Zoover de zon de maen in goude glansfen,
De maen in licht de starren overtreft,
En 't klaer gestarnte, aen 's hemels hooge transfen,
Zich boven de aerde en 't kruipend kruit verheft,
Zoover braveert een ziel, vol edle zeden,
De schoonheit van een lichaem schoon van leden.

Men staer' hier op geen pracht van feestgewaden,
De wakkerheit verfiert den Bruidegom
Met all' haer schoone en destige sieraden,
De witte deugdt hangt hem haer feestkleedt om,
Dat heereyk in 's Hemels oogen flonkert,
En al den glans der aerdsche prael' verdonkert.

Wat baten goudt en zilver en juweelen?
De zuivre trouw, de minzaemheit, de deugdt
En kuisheit met haer zedige gespelen,
Verfieren hier de Bruidt, wiens frisksche jeugdt
Met eerbaerheit en godvrucht is beschonken.
Waer kon ooit maegdt met ryker tooifsel pronken?

De Huwlyksmin, die by de deugdgezinden,
 Haer woonplaets sticht en haren zetel bouwt,
 Ziet met vermaek dees Twee te famen binden.

Daer vrome trouw sneeuwitte reinheit trouwt,
 Zal zy gewis nooit met haer zoetheên wyken,
 Maer zulk een' echt met al haer heil verryken.

Wat lieflykheên en aengename kusjes,
 Wat zâligheit en vreugdt en heil en zoet,
 Wat ryken schat van onbesmette lusjes,
 Ziet dan dees trouw niet vrolyk te gemoet?
 Kreeg ooit iets aerdsch iets zoets van 't hemelsch leven,
 Zoo is 't gewis der Huwlyksmin' gegeven.

o Deftig Paer, dat thans, met volle teugen,
 Den nektar van den reinsten wellust drinkt,
 Gedoog dat we ons in uw geluk verheugen,
 Terwyl de vreugdt langs Rotte- en Maesstroom klinkt,
 Die door uw' echt op nieuwen zegen hopen,
 En door hun vreugdt elks hart tot blydschap nopen.

De Rechtbank juicht in dit gelukkig minnen.

Ganfch Kool begroet dees feest met handgeklap.

Al 't landvolk eert dees trouw met blyde zinnen,

Zoo bly ontwint de nyvre Koopmanschap

De vlaggen van haer trotsche zeekasteelen,

Om met de Stat in deze vreugdt te deelen.

o MIEROP, dat geen rouw uw heil verplette,

Of weêr zoo vroeg uw huwlyksvreugdt verteer?

Gods zegen vloeije, o brave HENRIETTE,

Op u en uw getrouwe Weêrhelft neêr;

't Genoegen wil uw huwlykshulk besturen,

Zoo zal uw vreugdt al 's weerelds leet verduren.

Dit is de mirth waermeê we uw trouwfeest tooijen,

o Edle Twee, daer uwe liefde lacht;

Dit is 't gebloemt waermeê we uw koets bestrooijen,

Uw huwlykskoets, die uwe komst verwacht

En, door den gloedt van uwe zuivre vlammen,

Den duur belooft aen twee beroemde stammen.

Z E E T O G T
V O O R D E N H E E R E
G E R R I T V A N B R A K E L
E N M E J U F F R O U W E
L Y D I A V A N D O B B E N .

Bosch en woudt te doen hergroeijen

Tot kasteelen, trots en groot,

Die zich om den wereldkloot,

Met gezwinde wieken, spoeijen:

Schat op schat, vol kloeken moedt,

Met die vliegeren te wagen,

Daer de zee, vol onweêrvlagen,

Hobt en tobt en brult en woedt:

Zeegedrochten aen te randen,

In het eeuwigkoudgewest,

En te slepen uit hun nest,

Naer den schoot der vrye landen:

Dus zyn prille jeugd, al vroeg,

Elk tot nut te doen gedyën,

En der Koopmanschap te wyën

Was VAN BRAKEL niet genoeg.

Neen: hy wouw de holle baren

Van de ruime liefdezee,

Zoovol zorg en smert en wee,

Nog doorkruisfen en bevaren.

Welk een Leidstar, eël van gloed,

Scheen daer 't helderste in zyne oogen?

Welk een Zeenimf, vol vermogen,

Heeft daer zyne min gevoedt?

LIDIA, zyn welbehagen,

Blonk hem als de zon in 't oog;

Zy was 't vlies, dat hem bewoog,

Om dien Kolchistogt te wagen.

LIDIA, was de edle fchat,

Dien zyn liefde hoopt te winnen,

't Landt, waer op hy zyne zinnen

Moedig aengemoedigt had:

Doch hy hoefde niet te kampen

Als zyn groote Naemgenoot,

En elkaer, met kruidt en loot,

Als verwoed aen boordt te klampen,

B R U I L O F T Z A N G E N. 55

Of, met bulderend geweld,
Keetens van elkaer te varen,
En te dondren op de baren,
Dat het lyf en leven geldt:
Neen, o neen: zyn lieflyk stryën
Eischte ook lieffelyk geweer;
Minnezuchtjes, kuisch en teer,
Zoete minnekozeryën,
Teere klagten, zoet van zinn',
Lieve lachjes, gulle reden,
Reine lonkjes en gebeden,
Zyn 't geweer van zyne min,
Om de vryheit meê te dwingen
Van zyn schoone LIDIA,
Die het bloê en trage Ja
Had beschanst met weigeringen:
Doch hy deinst of aertzelt niet,
Maer houd standt met fiere zinnen,
Om het mingevecht te winnen,
Daer heur jeugdt hem bystandt biedt.

Blyft

Blyft de Maegdt den ſtandaardt zwaeijen?

Zou zy dezen ſtrydt weêrſtaen?

Neen: zy laet de vredevaen,

Voor 't gezicht haers Minnaers, waeijen:

Juicht! VAN BRAKEL zegepraelt.

Ja, hy wordt na ſmertlyk tobben,

Door de aenminnige VAN DOBBEN,

Als verwinnaer ingehaelt,

Daer zy, door haer minzaem ſtreelen,

Zyn geleden leet vergoedt

En zyn ſchaê met kusjes boet,

Die zyn hartkwetsuren heelen.

Dat nu 't juichende Schiedam

Zich bekransê en bly verfiere,

En dees' zoeten vrede viere,

By den gloedt der liefdevlam;

Dat het vredevuur doe branden

Voor 't gezegend bruilofthuis,

Daer de Schie, op 't feestgedruis,

Vrolyk klapt in hare handen.

BRUILOFTZANGEN. 57

Dat hierop de bruiloftrei
GERRIT met zyn Zielvriendinne,
Beiden brandende van minne,
Naer de huwlykshulk gelei'.

o Gelukkige Echtelingen,
Vaert dan fluks, voor windt en ty,
Tegenspoedt en leet voorby;
Toeft niet daer Sirenen zingen;
Neemt de hemelsche Eendragt meê;
Laet den Vrede met u varen,
Door de wentelende baren
Van de Huwlyksliefdezee.

Maer de windt verroert geen veder.
Ga niet t'zeil, 't wordt middernacht;
(Ziet hoe 't Bruidje lonkt en lacht.)

GERRIT, werpt het anker neder,
In den schoot van LIDIA;
't Zachte bruidsbedt wacht'er na.

17^{II}/₇31.

H

ECHT.

E C H T Z A N G,
VOOR MYNEN NEVE DEN HEERE
H E N D R I K S O R G,
E N M E J U F F R O U W E
M A R I A J A C O B A V A N
K L A R E N B E E K.

GRyze Winter, die uw leden,
Oudt en koudt en loom van aert,
Warmt en koestert aen den haert,
En begraeft in bonte kleeden;
Koude Grysaerdt, Kruggelaer,
Kwynende ouderdom van 't jaer,
Kunnen de aengename lonken,
Van de lieffelyke min,
Uw bevrozen borst ontvonken?
Kan zy uw' versteenden zin
Overwinnen en belezen,
Toon ons dan een vriendlyk wezen?
Goon! hy lacht. Wat staet dit vreemt!
Gryze Vader, hoor myn smeeken,
Strem geen' stroom, bevloer geen beken,
Strooi geen sneeuw in wei of beemd;

Laet

Laet all' de Ynajaden zingen,
De Amftelnimfen vrolyk springen,
In heur vloeibaer kristallyn;
Dat zy 't hoofdt met mirth' bekransfen,
En, by klaren zonnefchyn,
Door de kale velden dansfen.

Juich, al zyt gy heefch en oudt,
Nu de liefde hoogtydt houdt.

SORGH ziet all' zyn minnezorgen,
Zuchten, fmert en klagt op klagt,
Zinken in een' diepen nacht,
En begroet een' lieven morgen,
Nu zyn heilzon opwaerts ryst,
Die hy heilige eer bewyst:

Dat 's MARIA, al zyn leven,
Al zyn wellust, al zyn vreugdt,
Die zyn klagen troost kan geven,
En zyn harteleet verheugt,
Die, door 't ftreelend minvermogen,
Hem omhelst met lonkende oogen.

Ja, de levenwekbre min,
 Die wy met ons dichtloof tooijen,
 Deed zyn KLARENBEK ontdooijen,
 En zich voegen naer zyn' zin.
 Laet ons van geen Nektar spreken,
 Of van aengename beken,
 Vol van honig, melk en room';
 KLARENBEK laeft zyne lusten,
 Zy is zyn vergetel stroom.
 Nu hy in haer' arm mag rusten
 Is zyn treurige eenzaamheit,
 Al haer stuurs gezag onzeit.
 Zyn MARIA voelt nu weder,
 In heur eerbaer ingewandt,
 't Gloeijen van dien zoeten brand',
 En omhelst haer' Bruigom teeder.
 Wie vol angst de zorg ontvliedt,
 Haren SORGH ontwykt zy niet:
 SORGH zal haer van zorg bevryen,
 In het huis- en koopbestuur;

SORGH

SORGH zal haer tot rust gedyen

En verkwikken uur op uur:

Dat 's de grondslag van dit paren.

o Genoeglyk vergaren!

Dat de gunstige overvloedt

U voor eeuwig zy beschoren,

En, met zynen vollen horen,

U, o brave Twee, ontmoet!

o Bekorelyk Genoegen,

Wil u aen hun zyde voegen:

Eendragt, Liefde, Vrede en Rust,

Wilt, ei wilt dees Echtelingen,

Met uw zoete vreugd en lust,

Trouw verzellen en omringen:

's Hemels heil zet graeg zyn schreên

In u voetspoor hier beneên.

Toom, o Winter, dan uw vlagen;

Zoo gy myn gezang bemint,

Laet uw' allerzoelsten windt

Myne wenschen overdragen.

62   *B R U I L O F T Z A N G E N.*

Van de Maes naer Amsterdam,
Daer de Huwlyksliefdevlam
Opgaet van de minaltaren:
Daer de Feestrei vrolyk springt,
En, op 't klinken van de snaren,
Bruid en Bruigom heil toezingt.
Roep aen HENDRIK en MARYE,
Dat ik hun deez' Echtzang wye.
Ja, roep SORGH toch vrolyk toe,
Dat dit Echtlot, hem beschoren,
My op 't hoogste kan bekoren;
Dat wy, gul en bly te moê,
Hem meer heils en voorspoeds gunnen,
Dan ooit Dichters wenschen kunnen.
'k Zal u, zoo ge my voldoet,
Als myn' Haertgod', altaers stichten,
Veengrondt offren, heet van gloed',
En met plechtige offerplichten,
Onder 't plengen van den wyn',
Uwe gunst indachtig zyn.

BRUILOFTZANG

V O O R

MYNEN GEACHTEN VRIENDT
EN KUNSTGENOOT,

D E N H E E R E

FRANS DE HAES,

EN MEJUFFROUWE

ADRIANA VAN DER
TOOREN.

SLaet de eene luit geluit, al legt zy onbewogen,
Als de andre naer den eifch der kunst getokkelt word;
Geen wonder dan dat thans de blydschap 't zoet vermogen
Van hare vrolykheit in myne zinnen stort,
En dat uw liefdevuur myn dichtvuur helpt aen 't branden,
DE HAES, myn Zangörest, myn trouwe Kunstgenoot,
Nu de overzoete min, met haer fluweele handen,
Uw hart en zinnen strookt en koestert in haer' schoot'.

De

64   *B R U I L O F T Z A N G E N.*

De zoetste eenstemmigheid der welgepaerdste luiten
Haelt by de eenzinnigheid van onze harten niet,
Wiens schildt de pylen van den twist te rug doet stuiten
En van geen wankle weet in blydschap of verdriet.
Uw lyden baert my leet (zoo 'k hier van leet mag spreken)
En wrong de tranen my nog korts ten oogeu uit.
Uw vreugdt kan in myn hart het vreugdevuur ontsteken,
En vult myn zangaêr thans met vrolyk maetgeluit.
Zoo smolt het heilig vuur der vriendschap onze zinnen
En zielen in elkaer. o Goddelyke gloedt!
De goede Hemel geef', dat u dit zalig minnen
Tot eedle brandstof strekke en uwe vlammen voed'.
Hierop neem ik met lust' de huwlyks lier in handen.
o A D R I A N A, die, in uwen morgentyd',
Myn' waerden Jonathan in reine min doet branden,
Bekorelyke Bruidt, u zy dees zang gewyd.
De onsterffelyke geest, den menschen ingeschapen,
Is op bespiegeling en eedle daên belust,
Zoo hem de vadzigheid doet sluimeren noch slapen,
En geen verkeerde drift zyn yvervlammen bluscht:

Indien

Indien hy vry en vrank mag dartelen en spelen,
 Voert hy ons uit ons zelf', als in een' andren dag,
 En toont ons zeldsaemheên, die hart en zinnen streelen,
 En schooner schoonheên dan ons sterfelyk oog ooit zag.

Het aengenaem vermaek dier hersenschilderyën
 Verheugde onlangs myn hart en opgetogen geest:
 Wie thans geen voorspook acht' of droom of profheetfyën,
 'k Voorpelde uit dat gezicht dit vrolyk bruiloftfeest.

My dacht dat ik, met myn eerwaarde Kunstgenooten,
 In 't zangerige dal der Bybeldichtkunst zat,
 Waer klare beekjes, uit de Heilbron voortgesproten,
 Vermaeklyk ruifchten met haer zielverkwikkend nat.

De Bybelboom, met zyn gewyde Orakelbladen,
 Beschaduwde onze kruin, terwyl wy ons aen 't zoet
 Van zyn bekoorlyk fruit en zielenooft verzaedden,
 En honig gaerden voor 't deugdlievende gemoedt.

Wy plukten bloempje op bloempje en zamelden en strengelden
 Een kransje van dat groen voor Jezus lieve Bruidt;
 Waerop wy, eens van zin, de stemmen t'samen mengelden
 En zongen dat de hof weêrgalmde van 't geluid.

De Bybeldichtkunst floeg de maet op onze zangen,
En knikte ons telkens toe, om onzen lust te voên.
Geen woelend aerdsch belang kwam hier de zinnen prangen;
De zorgen sluimerden aen onze zyde in 't groen.
Terwyl we ons dus met zang en snarenspeel verheugden,
Vernamen wy een' stoet, die straks ons oog geviel,
Een' stoet van zuivre zeên en schitterende deugden.
Al pronkfieraden voor een reine maegdeziel.
Zy die den voortret had, met juistgepaste schreden,
Was Eerbaerheit, dat bleek aen 't deftige gelaet;
Toen volgde Zedigheid, met haer spierwitte kleeden,
En gouden gordelriem, dog zonder hoofdfieraedt;
Naest haer ging Kuisheit, met een groen gewaedt omhangen,
Zy streelde een hermelyn, die ze als haer teeken droeg;
Haer volgde Schaemte, die, zoo rood van kleedt als wangen,
't Bekorelyk gezicht steeds voor zich nederfloeg;
Toen de overschoone Deugdt, wiens hagelwitte wicken,
Van stof en smettend slyk der snoodheit onbemorst,
Naer zuivren hemelgeur en paradysdaeuw rieken;
De zon, 't alkoestrend licht, praelde op haer reine borst.

B R U I L O F T Z A N G E N . 67

Veel andere Zeden, die zoo zuiver zyn als heilig,
Verzelden dezen rei, met fiere majesteit;
De Schoonheit, door de wacht van dees heldinnen veilig,
Trad vrolyk handt aen handt, met haer Bevalligheid;
Een' krans van lelyën en lachende liguster
Had ze op het ryzig hoofd, een' spiegel in haer handt;
Dus volgde zy den stoet, veel blyer en geruster
Dan daer heur de ondeugdt vleit en looze netten spant.
DE HAES, door dit gezicht verrukt en opgetogen,
Zag schier zich zelve blindt en hoorde stem noch lier;
Een diepe aendachtigheid straelde uit zyn starende oogen,
Men zag in zyn gelaet een blakend yvervier,
Om all' dien achtbren stoet eerbiedig in te halen.
Nu wil hy derwaerds treên, dan deinst hy weêr te rug
En slaet al peinzende aen het aertzelen en dralen;
Dan maekte zyne drift zyn voeten weder vlug.
Dit deed een noeste zorg aen zyne zyde ontwaken,
Met allerlei gevolg van nyvre bezigheên,
Zy zocht door haer gewoel al zyn besluit te staken,
En viel hem om den hals als hy dacht voort te treên.

Een fiere Schoonheit, ryk van majesteit en luister,
 Had ook vermogen op zyn twyfelmoedig hart;
 Haer lieve aentreklykheit was hem een sterke kluister,
 En hield zyn zinnen in haer toovernet verwart.

Wyl hy zich, in dien staet', bedacht, met sukklend marren,
 Daelde een geheiligd vuur uit 's hemels blinkend hof;
 Geen gloënde zonnegloedt of tintlend vuur der starren,
 Maer hemelsch wondervuur, dat zynen boezem trof.

(o Wonder, dat die gloedt ons allen 't hart niet raekte!)

Dat vuur schoot door zyn hart en aders vlam op vlam,
 Waerop zyn yver groeide en onuitbluschbaer blaekte
 En alle hindernis vol moeds te boven kwam.

Geen leeuwentemmer zou de vlugge vaert beteugelen

Waermeê hy, dus gehart, naer all' die Schoonheên vloog:
 Zyn drift kost perk noch pael en droeg hem op haer vleugelen;
 Daer hy zich voor den stoet' eerbiedig nederboog.

Hy smeekte, reis op reis, met honigzoete woorden:

Verzelt me, o Schoonen, op myn eenzaam levenspoor.
 Elk trad verbaest te rug, toen zy die rede hoorden,
 En Schaemte en Zedigheit ontzelden hem gehoor.

'k Merkte ook, dat Vryheit, die den stoet gedurig streefde
 En bly vermaekte, met haer geestverrukend schoon,
 Tot zyne schaê, haer rol daer geestig onderspeelde,
 En Vryheit blyheit zong, op eenen blyden toon.
 Hy had geen eindt gezien aen zyn gerekt verlangen,
 Indien de Dichtkunst, die hem bystandt had beloof,
 Door hare toovertael en streefende gezangen,
 Dien schadelyken zang niet ylincs had verdoof.
 Toen pleitten Wakkerheit en Geest en Vlyt en Oordeel,
 Ja zelfs de Koopmanschap, hoe woelende van aert,
 Voor zyn' gegronden eisch', met veel geluks en voordeel;
 Waerop de hartstochtstorm van lieverleê bedaert.
 Toen, toen zag Eerbaerheit, met een gegrond vertrouwen,
 In hem haer beeltenis, als in een spiegelglas;
 De Kuisheit dorst nu hoop op zyn bescherming bouwen;
 De Deugt zag dat zyn jeugd haer toegeheiligt was.
 Zyn wonder boezemyuur, thans hevig aen het blaken,
 Sloeg over, met zyn vlam, in 't midden van den stoet,
 Die raekte in lichten brandt, de vlam was niet te staken,
 Men zag geen hulp, dan in den oorsprong van dien gloedt.

Hier schein de Zedigheid nog zediger en blooder;

Het sneeuwit aengezicht der Kuisheit kreeg een blos;

De Schaemte deinsde nog, haer rozekleur werd rooder,

Doch 't overwinnend vuur rukte alle teugels los.

Triomf! daer viel de Stoet den Jongeling in de armen,

De deugden kusten elk haer zuivere eigenschap,

Men zag een' hemelrei hem en zyn' buit beschermen;

De lucht weêrgalmd van 't gejuig en handgeklap.

DE HAES, behoef ik dit gezicht nog te overwegen,

By droombeduiders of by wichelaers te gaen,

Met diereningewandt of starren raedt te plegen,

Om zyn geheimenis te kennen en verstaen?

Neen: ons begrip kan zelf dien herfendroom verklaren:

Die overschoone Stoet, die voor uw oog verscheen,

Daer we ons vermaekten, met muzyk van stem en snaren,

En u verrukte, door zyn lieve aantreklykheên,

Was die gewyde rei van onbesmette deugden,

Die in den boezem van uw ADRIANA woont,

Van deugden, die uw ziel bekoorden en verheugden,

En door wier kracht gy zyt op hare zy getroont.

B R U I L O F T Z A N G E N. 71

Die zorg, die uwe drift gedurig wederstreefde,
Was uwe Koopmanschap, die u staeg bezig houd.
Die Schoone, aen wiens gelaet uw hart zoo krachtig kleefde,
Was de edle Dichtkunst, daer ge uw' lust op hebt gebouwt.
Dat hemelsch wondervuur, dat uwen boezem griefde,
En eene vreemde drift verwekte in uwe jeugdt,
Wat kan dat anders zyn dan 't heilig vuur der Liefde,
De bron van uw gekwel en de oorzaak van uw vreugdt:
De bron van uw gekwel, toen gy, door vurig smeeken,
Het killig ys in 't hart der maegd' ontdooijen kost,
Noch door uw' zoeten zang den muur der weigring breken,
Opdat haer wedermin eens gunstig wierd' verlost;
En de oorzaak van uw vreugdt, zoo ras zy zegepraelde
En u verwinnaer zaegt dier zuivre maegdeziel,
Die, toen uw zuivre vlam haer blaekte en overstraelde,
Met all' haer deugden in uw open armen viel.
Maer zacht. wat zoek ik, uit myn droomgeheimenissen,
Vol kenbre teekens van uw nadrend Echtgeluk,
Meer voorbeduidzels van uw' heilstaet op te visfen;
't Is ons genoeg dat ge al uw zielverdriet en druk,

In

In de armen van uw Bruidt, al kussend moogt vergeten,
     Daer 't al van liefde en vreugde en wellust' overvloeit,
 En ADRIANE uw hart en zinnen in de keten
     Van haer bevalligheid en eedle gaven boeit.
 De fabeldichtkunst moet met haer Arachne wyken,
     Die Pallas tarten dorst, met haer verwaende kunst,
 Uw schoone Arachne gaet met de eêlste kunstkroon stryken,
     En wint, hoe wars van lof, der kunstgeleerden gunst,
 Als zy borduurt en stikt, en op fluweel en zyde,
     Met zilver of rood goudt, gebloemt en loofwerk maelt.
 Dat wie de maelkunst mint haer vry zyn achting wyde,
     Zy volgt Natuurs penseel en schildert met de naeld";
 Ja wykt in deze kunst geen oostersche Minerve.
     Voorts zwyg ik van haer deugd' en prysfelyken aert,
 Opdat myn dichtpenseel die schoonheên niet misverve.
     Zy heeft uw min verdient, gy zyt heur liefde waerd.
 Gewis de Hemel is uw' blyden echt genegen;
     Zyn liefde aenschouwt uw min, met een goedgunstig oog:
 De Stamboom van VAN BAERLE ontluikt op dezen zegen
     En beurt zyn gryze kruin vol vrolykheit omhoog,

Het godgeheiligd vuur der godgeleerde *BRANDEN*,

Dat in den tempel van de Hemelwysheit blaekt,

Vergult met schooner gloed' gewelf en tempelwanden,

Nu gy met uwe Bruid het echtaltaer genaekt.

Hield thans de zark den mondt der *HAZEN* niet gesloten,

Wier kunst de Dichtkunst nog met letterzuilen schoort,

Wat overeedge galm, o jonge Trouwgenooten,

Wat feestmuzyk wierd niet op uwe feest gehoord?

Hoe wouw Grootvader *FRANS* zyn' Naemgenoot hier zegenen,

En 't hoofd der jonge Bruid versieren met een kroon'.

Hoe wouw 't Sieraedt van 't duitfch dit jeudig paer bejegenen,

Wat fnaer bleef ongeroert op 't huwlyk van zyn' Zoon?

o Eedle Telgen, uit een' zelve Stamm' geboren,

Een' Stamm', die met zyn loof Gods hof is toegewyd,

En uit wiens takken elk orakeltael kan hooren,

Een' Stamm', wiens heilig ooft Gods kinders nog verblydt;

o Eedle Telgen, welk een' fchat van dierbre vruchten

Verwacht de weereld niet uit uwen blyden echt'.

De Wysheit heeft in 't minst niet voor haer' vall' te duchten,

Waer de eerbare Huwlyksmin zoo fchoon een' trouwknop legt.

74   *B R U I L O F T Z A N G E N.*

De Dichtkunst, hoog en duur aen uw geslacht verbonden,
    Belooft zich uit uw trouw een wisse onsterfelykheit.

De Deugd, die by u woont, op onverwrikbre gronden,
    Heeft zich uw spruiten reeds tot kinders toegezeit,

En lokt Gods goede gunst en hemelzegeningen,

    Door haer aenloklykheit, uwe eerbare woning in.

Hierop elkaer omhelst, gelukkige Echtelingen,

    En rustig toegetreên op 't padt der huwlyksminn'.

Zoo hier of daer in 't groen een addertje mogt schuilen,

    Geen nood, o jonge Bruidt, uw Bruigom houd steeds wacht;

DE HAES is bloo noch schuw waer helse brakken huilen,

    En legert zich niet licht daer ydle voorspoedt licht.

Wat zielrust, brave Twee, wil u dan niet bejegenen.

Waer vlyt en godvrucht treên houd God nooit op met zegenen.

17 $\frac{2}{28}$ 32.

F E E S T R E I.

Op de wys van: *De Zuiderzon liet bare stralen.*

Z A N G.

W At heilvloedt stroomt hier naer beneden!

In welk een zee van zaligheden

Zwemt hier het hart der frische Jeugd;

Wiens ziel verrukt, door heil en vreugdt,

Zich koestert in een' gloed' van reine vonken,

En zich verliest, door 't streelen, kuschen, lonken.

't Oog spreekt, door strael op strael,

Hier zoete toovertael;

De mondt staert op de lusjes, die hem streelen.

Hier moet een Godheit onder spelen!

T E G E N Z A N G.

De Liefde en haer gewyde stoet
 Verheugen hier het rein gemoedt,
 En schenken nektar voor de zinnen.
 De hoogste vreugdt van 't jeugdig hart bestaet
 In 't heil van 't wederzyds beminnen,
 Daer de oogen, door 't gelonk verzaed,
 Vier lippen kuschend, t'faem doen kleven.
 De Liefde is 't leven van dit leven.

S L O T Z A N G.

o Reine Liefde, o Aertsgodin,
 Blyf, met uw gunst en heil en zegen,
 Den Jeugdelingen mild genegen,
 Die, eens van hart en ziel en zin,
 Hun trouw verzegelen met kuschchen;
 Ontsteek de vlammen die zy blusfchen..

H U W L Y K Z A N G,
VOOR DEN HEERE
JAN VAN DER HOOP
E N
M E J U F F R O U W E
JOHANNA SLEIGHT.

KRuidkunst, die dit leven schoort,
Brengen uwe lustwaranden
Wortel, bloem noch kruiden voort,
Vindt ge in bergen noch aen stranden
Erts, gesteentens of metael,
Parels, schulpen noch korael
Heilzaam voor de liefdepynen,
Dat gy zoo verlegen stondt,
Toen ge uw' VANDER HOOP zaegt kwynen
Aen een diepe minnewond'?

K 3.

Gy

Gy moogt lof by 't ziekbedt halen,

Kranken redden uit verdriet;

Maer van kruidt voor minnekwalen

Rept uw Dodoneüs niet.

'k Weet, dat uwe droogeryen

Hem tot klinkend heil gedyen;

Maer zyn welberaden min,

Die op zuivre gronden rustte,

Eischte meer dan uw gewin,

Dat zyn liefdevuur niet bluschte.

VAN DER HOOP, waer kon uw hart

Dan met reën zyn kwelling klagen

Dan aen de oorzaak van uw smart';

Maer JOHANNA, uw behagen,

Voedde een ys in 't maegdebloedt,

Dat niet smolt voor uwen gloed';

Dan de min heeft duizendt gunstjes,

Waer zy 's minnaers wondt mê heelt,

En wel honderdduizendt kunstjes,

Waer ze een maegdenhart mê steelt.

Zeg,

BRUILOFTZANGEN. 79

Zeg, JOHANNA, kroon der maegden,

Zoo de schaemte u niet weêrhoud,

Wat al listen u belaegden,

Toen uw jeugdt, te fier en stout,

Niet in 't mingareel wouw treden:

Men verhaelt, en 't steunt op reden,

Dat de min op *Achterbof*

Uwe koelheit staêg beloerde,

't Allereerst uw' boezem trof,

En u 't stugge JA ontvoerde.

De eerbare min, uw jeugdt te loos,

Was, in schyn' van daeuw of regen,

Op viool, narcis en roos,

In dien Lusthof', neêrgezegen,

En verschool zich ook in 't fruit;

Koost gy dan wat bloempjes uit,

't Was al liefde wat gy plukte;

Greept ge 't ooft, dat hart en zin,

Door zyn' geur en glans, verrukte,

Die ge ontvloodt, die zat'er in.

Als

Als gy 's morgens vroeg ontwaekte,
Liet'er dan geen nachtegael,
Die u met zyn' zang' vermaekte,
(Ei bestraf me indien ik dwael)
Teedre minnedeuntjes hooren?
Toen dronkt gy, met gretige ooren,
't Vuur dat uwe koelheit dwong;
Want het was de looze liefde,
Die voor uwe venstren zong
En uw hart al zingend' griefde.

Zaegt ge daerop telg en bladt,
Door een minziek windje, freelen,
En, in 't zilvren vyvernat,
't Visje met zyn gaeike spelen,
All' de vogeltjes in 't groen
Hunnen minnelust' voldoen,
En twee duifjes trekkebekken;
'k Wed ge dan, in uwe borst',
Eene drift begost te ontdekken,
Die gy niemandt melden dorst.

Doch

Doch 't waer' roekloos zoo 'k hier repte,

Hoe ge uw weigertael herriept,

Als ge een avondluchtje fchepte

Daer gy dan naeuw lust in fchiept:

Dan herdacht ge uw 's Minnaers klagten,

Met medoogender gedachten,

Dan gy ze ooit hadt aengehoort.

Werden toen uw ziel en zinnen

Door zyn deugden niet gespoort

Om hem eeuwig te beminnen?

Ja: en in dien blyden ftond'

Dreef de min op hare vlerken,

In triömf, den Lusthof rondt:

Hare vreugdt vondt pael noch perken,

Toen uw fierheit fchaemroodt week.

Hoe weêrgalmden dreef en beek,

Toen uw eerste minnezuchtje

Door het ftıl geboomte klonk!

De echo gaf 't aen 't zomerluchtje,

Dat het ftraks uw' Minnaer' fchonk.

L

VAN

VAN DER HOOP, hier eindde uw hopen:

Uw beleefde Zielvriendin
 Zet heur hart en armen open,
 En verfiert uw trouwe min,
 Met een kroon' van edle zeden,
 Kuisheên en bevalligheden,
 Zedigheid en huisbeleit:
 Gy verguldt die schoone gaven
 Met uw deugd' en deftigheit,
 Tot genoeggen aller braven.

Hoe verheugt dees zalige echt,
 Op 't geluid der bruiloftsnaren,
 't Gulle hart van Vader SLEGHT,
 Daer hy, met zyn gryze hairen,
 By zyn' groenen flamboom rust,
 Die de Rotte en Maes verlust;
 Waer het Sparen onder spartelt
 En de grazige oevers streelt,
 Daer 't voor 't *Kroost der Liefde* dartelt,
 Huppelt, trippelt, danst en speelt.

Hier

BRUILOFTZANGEN. 83

Hierop 't reukwerk onzer wenschen

U gulaertig toegezwaait:

Nimmer moet' uw heil verslensfen

Hoe 't geluk zyn aenzicht draeit,

Eene zee van zegeningen

Vloeije u toe, o Echtelingen;

Leeft in liefde en overvloed'.

Zacht. daer gaet de trouwkoets open.

Zwygt, myn lier. de bruiloffstoet

Hoopt op jonge VANDER HOPEN.

17 $\frac{12}{30}$ 32.

F E E S T D A N S,
O P
D E B R U I L O F T
VAN MYNEN KUNSTGENOOT
NIKOLAES VERSTEEG
EN JUFFROUWE
ELIZABETH VAN DEUREN.

Dichtkunst, zou uw majesteit
Altydt even statig blinken,
Daer de gulle vrolykheit
Luit en fluit en lier doet klinken?
Voegt uw brommende trompet
By een lieflyk bruiloftbed?
Voegen mirte- en rozebladen
Op uw heilig staetsykleedt,
Daer gy meê ten tempel treedt?
Neen: maer reine vreugdgewaden
Passen om uw achtre leest;
Blydschap voegt uw' eedlen geest?

Blyd-

Blydfchap heeft my 't hart ontfloten.

Myne Zangnimf, die voorheen
Voor myn waerde Zanggenooten,

Op hunn' bruiloftdag, verfcheen
Met een weits gewaedt omhangen,
En hoogdravende gezangen,

Siert zich met een luchtig kleedt
En gebloemte, ryk van geuren,
Stelt haer lier, begint te neuren,

Danst en huppelt waer ze treed,
En verwacht heur hartvriendinnen,
Om een' feestdans te beginnen.

Hierop nadert haer een stoet
Van puikfchoone aenvalligheden,
Die zoo blank zyn van gemoedt
Als bekorelyk van leden.

Vriendfchap en Eendragtigheid,
Vreugdt en Gulheit zyn bereit
Om zich aen den rei' te voegen;
Zanglust lokt, met bly geluid,
All' de dansgenooten uit;
Ongeveinstheit en Genoegen
Voegen, met heur' fchoonen glans',
Zich blygeestig aen den dans'.

't Is uw huwlyksfeest ter eere

NIKOLAES, myn boezemvriendt,

(Opdat zulks uw vreugdt vermeere)

Dat dees bruiloftdans begint;

Kan 't uw schoone Bruidt behagen,

Yder zal'er roem op dragen.

Daer ge elkaer belonkt en kust,

Om uw kuifche drift te wekken,

Zal elk lonkje een' prikkel strekken,

Dat elk moedigt in haer' lust.

't Vuur, dat u in min doet blaken,

Zal elks voeten vlugger maken.

Zie de Schoonheên, handt aen hand,

Om uw frifche bruiloftkransen,

Op een' onbedwongen trant,

Geestig door elkander dansen,

Zwierig wifelen van steê,

Een voor een, en twee aen twee;

Nu in 't ronden, dan aen reijen,

Aertig zweven vlug en traeg;

Triplende, nu hoog dan laeg,

Bly en welig fpelemeijen;

Ommefpringen onbekreunt,

Dat de bruiloftkamer dreunt.

Maer by dansen voegen zangen.
 Zanglust noopt de Vriendschap aen,
 Om een' feestzang aen te vangen
 En een' blyden toon te slaen.
 All' de Schoonheên, in den ronde,
 Roepen, als uit eenen monde:
 Vriendschap komt de voorzang toe,
 Ze ademt rozen en violen
 En houd list noch twist verholen;
 Vriendschap neemt men 't al ten goê!
 Komt, laet ons haer, onder 't zingen,
 Met een' ronden dans' omringen.

Hierop vangt de Vriendschap aen:
 Hoort wat ik, nog kort geleden,
 Van de Dichtkunst' heb verstaen,
 Myn vriendinnen, eêl van zeden.
 In een 's levenslentelucht
 Vloog een naeuwverknochte vlucht,
 Van vyf zanggezinde Geesten,
 Regelrecht naer Pindus top;
 Elk steeg even vlytig op,
 Om op Febus heldenfeesten,
 Onder 't blinkend lauwergrœn,
 Zich met zang' en spel te voên.

Twee van dees vereende vrienden
 Kozen de eerbare Huwlyksmin,
 Waer zy all' hunn' lust in vinden,
 Tot hun trouwe reisvriendin;
 't Drietal vloog, met lust' en blyheit,
 In 't gezelschap van de Vryheit.
 Twee verhieven, op hun reis,
 't Huwlyk en zyn zaligheden,
 Dan de Vryheitminnaers streden
 Voor de Vryheit, ryk van peis;
 Maer geen tweetal kost'er klemmen,
 Vryheit had de meeste stemmen.

Dit verdroot het minziek hart
 Van de reine Huwlyksliefde;
 Zy gevoelde met wat smart'
 Haer die overstemming griefde,
 Des nam zy haer kunst te baet,
 Koos een Maegdt, wiens schoon gelaet,
 Juiste leest en zachte zinnen,
 En gezicht vol zonneshyn,
 Haer ten nutte kosten zyn,
 Om een stem voor haer te winnen,
 Opdat ze, op dien Pindustocht,
 't Pleit van Vryheit winnen mogt'.

Nauwlyks had zy iets begonnen
 Van hare onweërstaenbre kunst,
 Of de maegdedeugden wonnen
 Stem en hart en liefde en gunst,
 Van een' knaep uit Vryheits bende,
 Waerop hy straks de ooren wende
 Naer 't geen 't huwen glory gaf.
 Hoe hem 't maegdeschoon meer kluistert,
 Hoe hy min naer Vryheit luistert,
 Des viel hy zyn leidsvrouw af,
 Om het huwlyk toe te vallen.
 o, Hoe zwak zyn Vryheits wallen!

Nu verheugt hy zich in 't schoon
 Van twee liefdewekkende oogen,
 En verheft met toon' op toon,
 De eerbare min en haer vermogen,
 Dat de rozen van den echt
 Door zyn dichtlaurieren vlecht.
 't Is VERSTEEG, van wien wy zingen,
 En zyn schoone ELIZABETH,
 Die, hoe schuw voor 't minnenet,
 Hem der Vryheit wist te ontwringen,
 Hoe ze 'er krachten stelde in 't werk.
 Wat zyn teêre maegden sterk!

Laet ons dan het Huwlyk eeren,
 't Huwlyk wint de meeste gunst.
 Reine min blyft triömferen
 Midden in Natuur en Kunst;
 Vryheit heeft'er niets te zeggen,
 Maer moet schaemrood achter leggen.
 Vlie vry, koele Vryheit, vlie!
 't Huwen is het zout der aerde.
 't Huwen houd de kunst in waerde.
 Wat zyn twee nu daer'er drie
 Wierook voor de Liefde zwaeijen.
 o, Hoe kan de kans verdraeijen!

Nu voelt nyver Koopbeleit
 Zich door duizend lustjes streelen.
 Schoonheit en Zachtzinnigheit
 Koestren, in haer lustprieëlen,
 Moêgepeinsd en leerziek brein.
 o VERSTEEG, wat heilfontein
 Doet de Liefde voor u springen!
 o ELIZABETH, hoe schoon
 Siert de Min uw bruilofkroon!
 Leest in vrede, o Echtelingen,
 't Allerbeste heilgenot
 Kroon' uw heuglyk huwlykslot.

Hier

BRUILOFTZANGEN.

91

Hier zweeg Vriendschap, aen wiens zangen,
Aen wiens heilwensch', gul van zin,
Wy ons hartlyk zegel hangen,
Hartvriendt met uw Hartvriendin,
Daer uw liefdevlammen branden.
Al de rei klapt in de handen;
't Bly Genoegen wenkt de Vreugd,
De Ongeveinstheit, eêl van zinnen,
Roept tot de andre danserinnen:
Laet ons, door dees' zang verheugt,
Om het bruidsbed, ryk van kransfen,
Nog een' blyden dans gaen dansfen.

17⁶/₇33.

M 2

BRUI-

BRUILOFTZANG,
VOOR DEN HEERE
BASTIAEN
MOLEWATER
DEN JONGEN,
EN MEJUFFROUWE
MARIA VINK.

Zou ons stof tot zang ontbreken,
Daer de zoete Min haer vreugdt,
Lust en leven aen blyft kweeken
En haer vlammen 't hart ontsteken
Van de deugdgezinde Jeugd?

Neen: dat al die deugd beminnen,
En niet staen naer 's weerlds val,
Luistren, met verheugde zinnen,
Naer dit liedt, dat wy beginnen
Onder 't mintriomfgeschal.

MOLE-

MOLEWATER, eêl van zeden,
Paert met zyne lieve Bruidt.
Hier vereenen schoone leden,
Jeugd en deugd en minzaamheden,
Door een bandt die eeuwig sluit.

t Schaed niet, dat hy, onder 't flooven
Op zyn 's Vaders handelspoor,
Zich zyn vryheit voelde ontrooven
En zyn Min zich niet liet dooven
In 't beslommerd Koopkantoor.

't Schaed niet, dat het lieflyk freelen
Van de schoone Poëzy
Zyne hartwondt niet kost heelen.
Wrange minnezuchten telen
De eêlste liefdelekkerny.

Maer wat zangnimf zal ons zingen,
Hoe de Min in 't kuisch gemoedt
Van MARIA wist te dringen,
En haer killig hart kost dwingen,
Door een' lieven minnegloedt?

Waer de dartelheên regeren
Krygt de Min licht de overhandt;
Maer waer kuisheên triömferen
En 't gevei der driften weren
Vind zy dappren tegenstandt.

Wat stont zy in 't eerst verlegen,
Toen zy by MARIA kwam!
Alles was haer ongenegen;
Maegdeschaemte sprak haer tegen
En wierp ys in heure vlam.

Had de plicht zich niet doen hooren:
Gy moet minnen, jonge Maegdt,
Wilt ge de Almagt niet verstoren;
Kies hem, die u heeft verkoren.
't Minnen had haer nog mishaeft.

Maer nu 't minnevuur zyn vonken
Door haer' reinen boezem schiet,
Daer zy, in den gloed' der lonken,
's Bruigoms blanke deugdt ziet pronken,
Doet zy 't geen de Min gebiedt.

Vader

Vader VINK, die uit zyn Loten,
Reeds puikſchoone Roosjes kust,
Ziet, o jeugdige Echtgenooten,
Door uw Min zyn' Stam vergrooten
En aenschouwt uw Trouw met lust'.

's Hemels zorg dael', met heur reijen,
Vol geluks en welvaert', neêr,
Om u de echtkoets op te leijen,
Daer u lust en rust verbeijen,
En begeve u nimmermeer.

17-⁵/₅33.

HUW.

H U W E L Y K Z A N G,
V O O R D E N
E E R W A E R D E N H E E R E
PIETER FONTEIN,
LEERAER DER DOOPSGEZINDEN
T E R O T T E R D A M,
E N J U F V R O U W E
J O Z I N A S T O L.

ZOo ooit een Hemeltelg, door eedle en achtbre zeden,
Verhevenheit van geest, puikschoone aenminnigheden,
En tael, die 't eêlst muzyk in klank' te boven streeft,
Doorslaende blyken van haer Godlyke afkomst' geeft,
Is zy 't die 't aerdſch geslacht vermackt met hemelsch zingen;
Is 't de edle Dichtkunst, die haer lieve voedsterlingen
Met heilige engenspys' en waren nektar voed.
Zy ademt hemelgeur en koestert ons gemoedt.

Haer

Haer vlugge vonden, haer verrukkende gedachten
 En reden zyn niet slechts vol kittelende krachten,
 Maer vol orakelen en dichtgeheimenisf,
 Wiens wonder famenstel niet aerdsch maer hemelsch is.

o Wakkere FONTEIN, o zedige JOZYNE,
 Die uit het dorenbosch der wrange minnepyne,
 Thans in het rozendal der Liefde uw voeten zet,
 Denkt niet dat ik uit gunst' haer' lof te hoog trompet;
 Ik zal, uw min ter eere, o zalige Echtelingen,
 Met eenen blyden toon', in uwe trouwzael' zingen
 Hoe die Puikſchoone my uw Huwlyk heeft voorſpelt.

Het edel vuur dat thans uw zielen t'famen smelt
 Ontvonk' myn dichtvuur, daer de blyde bruiloftreijen
 U, langs fluweele paên, naer 't zachte bruidsbedt leijen,
 Opdat ik in zyn' glans' uw' hoogen feestdag vier'
 En uwe kruinen met dees lettermirten fier'.

In 't lachendſte faizoen liet een der ſchoonſte dagen
 Den liefften avond na, dien immer oogen zagen,
 Als my de Dichtkunst in haer feestgewaedt verſcheen,
 Juist daer de Rotte, door haer lieve aentreklykheên,

En myn gegrond belang, my aen haer boorden kluistert,
Ja, zoo 'k my niet bedrieg, vaek naer myn zingen luistert,
Naeuw nam de Hemelmaegdt, door haer standtvaste min
En geestverrukkingen, myn hart en zinnen in,
Of ik bevond my, door haer' invloedt, opgetogen,
In 't hartverlustend Hof der Vriendschapp', wiens vermogen
En eigenschappen en betooverend gelaet,
Wiens heereylyk paleis, vol kunstig bouwsieraedt,
Standbeelden, schilderwerk en hoogverwulfd zalen,
Ik u, o Bruidegom, hier niet hoef af te malen,
Naerdien gy, die in haer ook welbehagen schiept,
't Niet zelden zy aen zy' met my doorwandelt hebt.

Zooras ik lust kreeg om door 't schoon gebouw te treden,
Werd ik, eerwaerde Vriendt, door uw gulaertigheden
En eedlen inborst, die van vriendschapp' overvloedt,
Met een' onbreekbren band' als aen uw zy geboeit,
Daer ge uw weetgierigheid den ruimen teugel gunde,
En met Welsprekendheit, Natuur- en Zedekunde
En Wiskunst' aen de zy der Godgeleertheit zat,
Terwyl Geschiedtkunst al haer' ryken letterschat,

Met

Met de Oudheitkennis', aen uw nyverheit ontdekte,
 En de eedle Taelkunde u een trouwe dienstmaegdt strekte.
 Ik voegde my by u, met een' verheugden zinn',
 Slechts vergezelschapt van myn lieve Zanggerinn',
 Een teeder Maegdeke, dat waerlyk op 't aenschouwen
 Van uwen achtbren stoet, rechtëdele Jonkvrouwen,
 Tot aen den hals toe bloosde en geen geluidt dorst flaen;
 Doch de eedle Vriendschap dreef haer staêg tot zingen aen,
 Om wie zy dan fomtyds een deuntje zong en speelde.
 Terwyl zy met haer' zang' en spel uwe ooren streeelde,
 Ging myne ziel te gast op 't hemelsche banket,
 Dat door uw schoon gezin my gul werd voorgezet.
 Wat dwaelde myn gezicht door al de kunstsieraden
 En lekkernyën, die zyn' ronden disch belaedden!
 Ik proefde 't manna waer de Godvrucht steeds naer haekt,
 Ik smaekte 't ooft dat zelfs de ware Wysheit smaekt,
 En dronk'er nektar toe, met onbepaelde teugen.
 o Zinnespys! o drank! nooit gaet ge uit myn geheugen,
 Uw gadelooze smaek legt eeuwig in myn' mond'.
 Maer onderwyl ik dus volop van weelde vond,

En gunstig door uw' geest en gaven werd beschenen,
Waert gy gansch onverwacht uit myn gezicht verdwenen.
Ik zag in 't schoon gelaet van uwen wyzen stoet
Een teere onsteltenis en ongewonen gloedt,
Waeruit niet duister bleek hoe yder was verlegen:
Elk draaide hoofdt en hals, floeg de oogen allerwegen
En peinsde waerom gy haer zoo gezwint verliet.
Gelyk een minnares, die, door een teêr verdriet
En zoete minnepyn, tot droefheit word gedreven,
Wanneer haer minnaer haer ontydig heeft begeben.

Terwyl dus yder om uw afzyn kwynt en klaegt,
Komt eene vrolyke en beminnenswaerde Maegdt,
Wiens zoet vermogen my op 't hoogste kan bekoren,
Met eenen blyden tredt het kwynend momplen storen;
Zy bloost in haer gelaet als 't heuchlyk morgenlicht,
De jeugdt en vrolykheit fraelt uit haer schoon gezicht,
Een zoete majesteit, vol van bevalligheden,
Munt in haer schoonheit uit en fiert haer juiste leden:
Wat kwynt, wat suft gy thans (dus spreekt ze) o achtbre Stoet,
Om uwen Voedsterheer, die vol van yvergloedt,

Om u zyn prille jeugd dus verre heeft verſleten,
Zichzelven in de zorg' voor uw belang vergeten,
En u by 't lamplicht diende in 't holſte van den nacht:
Ei gun hem dat ik nu dat ſlooven wat verzacht',
Die zorgen wat verzoete en zalve, ik ben de Liefde,
('t Scheen dat die naem het hart der eedle Maegden griede
Met zulk een fier gelaet zag elk haer in 't gezicht)
't Word tydt (dus vaert zy voort) dat ik zyn' laſt verlicht,
Het ſterkſte brein word mat door al 't geſtadig denken.
De herfenärbeidt kan de fierſte zinnen krenken,
Ten zy men die verpoos' door rein vermaek en ruſt;
Daerom heb ik FONTEIN, uw vreugdt en hartelust,
Thans uw gezicht ontvoert en van zyn zorg' ontheven.
Het belge u niet dat wy zulks onverwacht bedreven;
Wy weten wat gy alle op zyn gemoedt vermoogt,
Des hadd' ik mogelyk gansch vruchteloos gepoogt,
Als ik 't u had gemeld, hem uw gezicht te onttrekken,
Maer zou 't u belgen, 't kan geen' haet in u verwekken,
Als ik u toon hoe zoet ik thans zyn zinnen ſtreel.
Ik bid u volg my naer myn heilryk luſtpriëel,

Daer zult gy zyn Beminde aen zyne zyde aenschouwen.

Hierin bewilgen haer al de eedele Jonkvrouwen,

En treden zy aen zy de blyde Liefde na.

Myn Dichteres en ik slaen hare stappen gaê,

En volgen haer tot in de palm- en mirtboschaedje,

Den lusthof van de Liefde en vrolyke vryaedje,

Die met zyn dreven aen het hof der vriendschapp' grenst,

En op gebloemte boogt, dat door geen' herfst verflenst,

Maer zelfs den guren aert des winters kan verzachten.

Ziet hier myn' bloemhof vol verkwikbren geur en krachten,

Myn' maegdebloemhof (zegt de Liefde) die 't gemoedt

Der welberaden jeugd' met reinen wellust' voed.

De wrevle schimplust moog' hier driftig tegen wryten

En my voor onbedacht en stekeblindt verslyten;

'k Ben blind noch wuft van aert, doch word somtyds geblind

Door dartle knapen, die, gansch spoorloos en ontzint,

My krenken in myne eer' en al myn' lust verdrukken.

'k Schenk hun alleen myn heil die hier voorzichtig plukken,

Want op bedacht en wel te kiezen komt het aen.

Die bloemen, die gy ginds zoo fier en trots ziet staen,

Zyn

Zyn niet dan enkel fchyn; en die gy daer ziet blozen
Verflenfen warelyk zoo ras zy zyn gekozen;
Maer hier, hier pronkt'er een die 't oog der deugd' verblyd,
Ziet hoe uw Voedsterheer zyn hart dees Puikbloem' wyd,
Opdat uw eedle glans haer zuiverheit befchyne.

Hier zweeg zy, o FONTEIN! en toonde ons uw JOZYNE,
Uw Bruidt, uw' levenslust, wiens frifche jeugd en deugd
Uw nyvre zinnen voên met onbefchryfbre vreugd'.
Wy zagen u vernoegt en bly haer zy bekleeden,
Terwyl haer wedermin, die, door roemwaerde zeden,
U lieflyk boeide met een' onverbreekbren band',
Uw hart deed blaken door een' eerbren minnebrandt,
Die telkens voedfel kreeg en onuitblufchbre krachten,
Door haren vluggen geest, vernuftige gedachten
En reên, doormengt met zout dat uwen fmaek' beviel,
Terwyl haer zangkunst, die uw teêrverliefde ziel
Verrukte en reis op reis ter ooren uit deed ryzen,
U als ten hemel voerde op godgewyde wyzen.

Op dit aenfcouwen van uw' heuchelyken ftact,
Zag ik de vrolykheit herleven in 't gelaet

Van uwen eedlen stoet; elk kon nu klaer bemerken
Dat uwe min haer niet dan voordeel zou bewerken.
De Godgeleertheit, die op 't hoogste schein voldaan,
Sprak dus al de anderen vol vergenoegen aen:
Myn lieve Zusters, myn getrouwe hartvriendinnen,
Die meenigwerf met my de wysheitgrage zinnen
Van myn' FONTEIN door al uw gaven hebt verheugdt,
Van myn' FONTEIN, die vroeg in 't opgaen van zyn jeugd
Zoo teêr op ons verliefde en al zyn levensdagen,
Ten nutte van Gods Kerk', aen ons heeft opgedragen;
Vertrouwt niet dat die drift ict van haer kracht' verliest
Nu hy nog eene Maegdt in ons gezelschap kiest,
Daerin is niet dan heil en vreugdt voor ons gelegen.
JOZINE is ons niet min dan hy haer jeugd genegen;
JOZINA mint verstandt en deugdt en zedigheit.
Hoe vrolyk willen we, op haer schrander huisbeleit,
Den wellust van heur hart aen onze zy doen rusten
In 't stille boekvertrek en met ons zoet verlusten.
Als hy de zelfpys gaert uit Gods orakelblaên,
Zal hare Godvrucht steeds aen zyne zyde staen

En zynen yvergloed' staêg nieuwe kracht verwekken.
 Zoekt hy aen 't wulpsch gemoedt by 't redenlicht te ontdekken
 Hoe dwaes het zich vergaept aen weelde en ydlen schyn',
 Dan zal ze, o Zedekunst, zyn zedespiegel zyn,
 Die zonder vleijery' hem zonneklaer zal toonen,
 Wat deugden in het hart der jonkheit moeten wonen.
 Dit en onëindig meer is ons thans hoofdt voor hoofdt,
 o Waerde Zusters, uit dees nieuwe minn' belooft.
 Dus zal FONTEIN nog meer van leering' overvloeijen,
 En zyne zucht tot ons, door deze liefde, groeijen,
 Die zucht waerin ik vaek myn' geest en hart ophael,
 Naerdien hy my niet eert met laffe beuzeltael',
 Of dost in 't oud gewaedt der mufte schoolgeleertheit,
 Maer, wars van blinden waen' en hollende verkeertheit,
 Myn eedle schatten op eene eedle wys onsluit.
 Hier werd zy, onverwacht, in hare reën gestuit,
 Door 't juichen van de Liefde en Eendragt' en 't Genoegen,
 't Geluk en Blydschapp', die uw huwlykstoortfen droegen
 En korven met gebloemte uitstorten op het padt
 Waerlangs uw Bruidt met u naer 't huwlyksouter trad,

Terwyl de ſchoone Deugd, die uwe kruinen ſierde,
Met haren zuivren reij', uw beider vreugde vierde.

De Godgeleertheit, Taal- en Wis- en Zedekunst,
Geſchicht- en Oudheilkunde, en wat u voorts zyn gunst,
Vernuft en gaven ſchenkt, in 't ryk der Wetenschappen,
Verzelden u terſtondt met blyde en achtbre ſtappen,
En boôn de gaven van uw waerde Bruid' de handt;
Waerop de Zangkunst, op een' lieffelyken trant,
Dit echtliedt ophief, door een fiere drift gedrongen,
En van den ganschen ſtoet' verheugdt werd nagezongen:
Hoe lacht al de aerd' wanneer de Schepper der natuur',
Door zyn alwys beleit, in 't reine minnevuur,
Twee zielen t'samen ſmelt, tien zinnen doet vergaren,
Die in vernuft en deugd' elkander evenaren.
Uit dien gewyden gloed', uit zulk vereenen wacht
De Deugd den groei en bloei van haer thans klein geſlacht,
De Wysheit eenen ſchat van overëedle loten,
Die haren val verhoên en haer gevolg vergrooten.
Dat de eedle Deugd' zich dan in deze trouw' verbly',
De Wysheit dezen Echt' haer dierbre gaven wy';

JOZINA en FONTEIN vereenen hunne zinnen
 En minnen om elkaër onëindig te beminnen.
 Een wakker Dienaer van den Hemelbruidegom
 Geleid zyn lieve Bruidt naer 't huwlyksheiligdom,
 Zoo wenscht hy Jezus Bruidt, met haer gewyde reijen,
 De hooge bruiloftzael des hemels in te leijen.
 Dat Christus Liefdekerk dan juiche in dezen Echt',
 En hemelmirt om 't hoofdt van dezen Bruigom vlecht';
 Dat zy dees Bruidt bekrans' met godgewyde palmen,
 En deze trouwfeest vier' met schelle vreugdepfalmen.
 Wy, Gaven van omhoog, die dit gezegend Paer
 Verzellen met dees' Zang' naer 't heilig Echtaltaer,
 Beloven 't hulp te biën en nimmer te verlaten.
 Zoo waerlyk moet' Gods heil dees twee Gelieven baten.
 Naeuw had de blyde rei dit vrolyk feestlied uit,
 Of 'k zag, o Bruidegom en rykbegaefde Bruidt,
 U beiden hand aen hand', met eensgezinde zielen,
 En diepe eerbiedigheit voor 't huwlyksouter knielen,
 Waerop de Godvrucht straks het offervuur ontsak:
 De vlam rees regelrecht naer 't hooge starredak,

Waeruit Gods Liefde en Gunst u met haer' glans' bestraelden,
 En 's huwlyks Vruchtbaerheit en Voorspoedt nederdaelden,
 Om u in uwen Echt' getrouw ten dienst' te staen.
 Myn Zangnimf poogde toen een bly geluidt te slaen,
 Maer stond om uw geluk met my zoo opgetogen
 Dat we u en al uw' stoet verloren uit onze oogen.

Gelukkig Paer, nu toont uw blyde Bruiloftdag
 My 't ware tegenbeeldt van 't voorbeeldt dat ik zag.
 De Hemel will' u voorts met zooveel heils bedouwen
 Als de eedle Dichtkunst my om u heeft doen aenschouwen,
 Opdat uw trouw de deugdt en wetenschap verbly'.
 Zoo moog' ik bogen op dees Huwlyksprofeetzy.

17 $\frac{3}{21}$ 36.

BRUILOETZANG,

VOOR DEN HEERE

HENRICUS VAN DOBBEN

EN MEJUFFROUWE

GEERTRUIBOK.

VEluwnimfen, Ryngodinnen,
Bron- en Beekgoôn, 't stoor' u niet,
Dat we een vrolyk bruilofliedt
In dees' schoonen oord' beginnen,
Waer ge uw leên met groen bekranst,
En, in schaêuw' en frische koelte,
Om het Geldersch Raedsgestoelte,
Huppelt, trippelt, springt en danst:
Eene ry van Minnegoden
Kwam ons naer dees streken nooden.

Levenwekker droeg myn' geest,
Mynen dichtgeest op zyn wicken,
Die naer mirt en rozen rieken,
Naer dit heilryk bruilofffeest,
Rotte- en Schie- en Maesnajaden,
Om dit trouwverbondt verheugt,
Gaen ten reije op onze vreugdt,
Kyken, daer ze welig baden,
Vol verlangen, de oogen uit,
Naer VAN DOBBEN en zyn Bruidt.

Aernhem moet' het zich niet belgen,
Dat de Min, de Maes ten prys',
Uit het Geldersch Paradys,
Een van zyne schoonste telgen
In ons Leeuwendal verplant,
Wyl 't daer zelf, door 't zoet vermogen
Van twee kuische maegdenöogen,
Hartkasteelen zet in brandt,
En de zinnen dus ten lesten
In triömf voert naer zyn vesten.

Brave

BRUILOFTZANGEN.   III

Brave HENRIK, staef dees reên;
Gy, ja gy zult best getuigen,
Hoe ge uw vryheit voelde buigen,
    Voor de zieläntreklykheên
Van den zeilsteen uwer zinnen,
    De overfchoone Spruit van BOK,
    Die u 't koopkantoor onttrok,
Naer de Veluw voerde uit minnen,
    En uw teêrverliefde ziel
    Aen haer deugd gekluistert hiel.

Toen vernam uw stille wandel
    Eene drift vol kracht en vuurs.
    Vondt gy toen niet vaek iet zuurs
In uw' fuikerzoeten handel,
    Als de koopzorg uwe min,
Uwe min de koopzorg kwelde,
En uw hart zyn' wellust stelde
    In uwe lieve Zielvriendin,
Die, wyl u haer afzyn deerde,
Staêg uw zuchtjes van zich weerde?

Ver-

Vergeleekt ge uw Min toen niet
By uw tweederhande waren,
Zoo vol zoets en vol gevaren?
't Binnenste uit het suikerriet,
Dat ge in witheit sneeuw leert tarten,
Is een schets van 't reine zoet
Waer de Min zichzelf' meê voed,
In de rechtverliefde harten;
Is het ware zinnebeeldt
Van de Liefde die u streelt:
Dan de looden hagelvlagen,
Waerge blinkend goudt uit puurt,
Schoon haer kracht vaek word bezuurt,
Als haer buskruitstormen jagen,
Door den fellen bliksemgloedt
En de donders der musketten;
Hebben u gewis doen letten
Hoe zich 't zuur verschuilt in 't zoet;
't Geen u GEERTRUI klaer deed blyken
Toen ze uw liefde zocht te ontwyken.

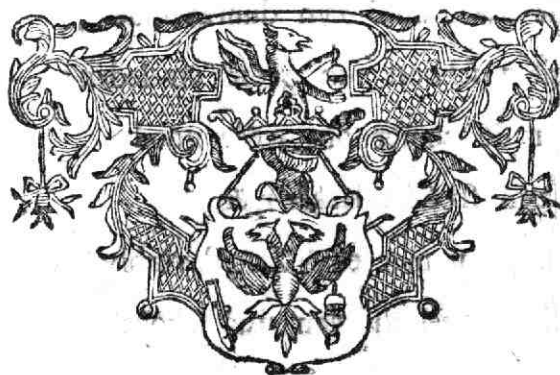
Maer

BRUILOFTZANGEN. 113

Maer wat geld hier dit geluidt,
Nu haer weêrmin, rein van lusjes,
U onthaelt op malsche kusjes;
Nu gy haer als uwe Bruidt
Staêg moogt in uwe armen drukken,
En, voor uwe minnewond',
Kersjes van haer' rozemond',
Roosjes van haer kaken plukken,
Daer ge u koestert in het licht
Van haer tooverend gezicht.

Schoone GEERTRUI, Roem der zeden,
Uw VAN DOBBENS stam verbeid
Uit uw Minn' zyn duurzaemheit,
Spruiten schoon van geest' en leden:
Eer de zomer ons weêr nood
Op zyn frische lekkernyën,
Moet' ge u met een' Zoon' verblyën,
Die u toelacht van uw' schoot',
En, met opgezwollen wangen,
Spartlende aen uw borst blyft hangen.

Gulle Voorspoedt, lieve Vreê,
 Daelt nu neder uit den hoogen,
 Schenkt uw zegenryk vermogen
 Aen dees welverëende Twee.
 Eeuwig duur' hun teêr beminnen;
 Hun gelukstar klimm' vol glans
 Naer den allerhoogsten trans.
 Veluwnimfen, Ryngodinnen,
 Bron- en Beek- en Minnegoôn,
 Danst een' feestdans op dees' toon.

17-⁴/₉36.

BRUI-

BRUILOFTZANG,

VOOR

DEN HEERE

ARNOU T GEVERS,

EN DE EDELE

JONGKVROUWE

MARGARETA MARIA
BROUWER.

Zou de Dichtkunst zich niet tooijen,
Met haer bruiloftfeestgewaên;
Zou ze hier geen bloempjes strooijen
En verheugde toonen slaen;
Rotte- en Maesstroom vangen aen,
Op verblyde en hooge wyzen,
Om de Huwlykszon te pryzen,
Die zy heden op zien gaen:

P 2

De

De Echtzon, die hier, met heur stralen,
 Twee beroemde stammen frèelt,
 Stammen die als eiken pralen,
 Waer het landvolk onder speelt,
 In een schaêuw', die zegen teelt,
 En een zoete rust doet smaken,
 Die de goeden kan vermaken
 En de kwaden slechts verveelt.

De edle BROUWER! de eer der braven,
 Ziet met lust' hoe zyne Spruit,
 Ryk van geest' en deugd' en gaven,
 Zich aen GEVERS geeft tot bruidt;
 GEVERS, die haer hart vrybuit,
 Kan 't genoeg in het wezen
 Van zyn achtbre magen lezen,
 Om zyn loflyk trouwbesluit.

MARGARETAES lieve zeden,
 Gaven van 't onsterfelyk deel,
 Schoonheit en bevalligheden,
 Veel te groot voor ons panneel,
 Zouden 's *Ridders* kunstpensel,
 Mogt' hy leven, stof verwekken,
 Om der maegden 't schoon te ontdekken,
 Dat recht hemelsch is en eêl.

Zoo men dichttael mag gelooven,
 Wist de Min, vol loos gevry,
 't Hart van MARGAREET' te rooven
 Door haer' Grootvaêrs schildery,
 Toen ze eens eenzaam, vry en bly,
 't Herdertje, van liefde dronken,
 't Dansend meisje zag belonken,
 Dat hem toelacht van terzy.

't Schalke wicht bragt haer te binnen:
 Is'er zulk een zoet geneugt,
 Zooveel wellust in het minnen,
 Als Grootvaders kunst dees vreugd'
 Hier ten toon' stelt aen myn jeugd'
 Waerom zoek ik dan te ontvluchten
 Dien ik naer myn min hoor zuchten,
 Wyl hem geest ontbreekt noch deugdt?

Straks begroetten toen hare oogen
 Yder kunststuk met een' lach,
 Want (wat heeft de Min vermogen!)
 't Was al GEVERS wat zy zag.
 Yder beeldt, in schaêuw en dag',
 Scheen haer' Minnaer te gelyken.
 Waer zou 't maegdestuursch niet wyken
 Daer de min zooveel vermag?

Kusjes, lusjes, lonkjes, lachjes,
 Vlugges boodjes van de Minn',
 Dryft nu vrolyk op uw schachjes,
 Speelt en dartelt bly van zinn';
 ARNOUT en zyn Zielvriendin,
 Waer de Maesstadt op mag bogen,
 Treden, onder uw vermogen,
 Thans den huwlykstempel in.

Mei, strooi nu uw schoonste bloemen;
 Sier dees Twee met mirt' en veil;
 Help dit zalig echtlot roemen;
 Stel de vreugd' hier pael noch peil.
 Edel Paer, hoe schoon en steil
 Zien wy uw gelukstar ryzen;
 Wacht vry 's Hemels gunstbewyzen:
 Ware deugd ontbeert geen heil.

17⁵/₁₅37.

ECHT.

E C H T Z A N G

VOOR DEN HEERE

LAMBERTUS MULDER

EN MEJUFFROUWE

MARGARETA

VAN DE MOEZEL.

HOe luttel ook het droomen en verdichten

By wyze herfens geld',

De Dichtkunst heeft, door droomen en gezichten,

Ons wel iet goeds voorspelt.

Dat zal myn lier, o MULDER, u doen hooren,

Daer gy uw minneleet,

By MARGARETE, uw Bruidt, uw uitverkoren,

Door kus op kus, vergeet.

De

De Poëzy wist laetst, door minlyk kusfen,

My, onverwacht en ras,

Byna zoo vast in diepe rust te susfen

Of zy de Slaepgodt was:

't Scheen of zy ook, by al haer eël vermogen,

Dat vaek myn leet verwon,

Haer' Morfeus had, die, voor inwendige oogen,

Verrukkend schildren kon.

Hoe 't zy, ik zag (wat zyn haer zachte droomen

In 't zoet verdichten stout!)

De lieffelyke en blonde Moezel stroomen,

Door 't 's Gravenhaegsch Voorhout:

Zy was, gedost in reine praelgewaden,

Vol zwiers en geurs en gloeds.

Wat kriede 't van aenminnige Najaden

Om hare waterkoets!

Ja 'k zag voorwaer de drie Bevalligheden,

De Trouw en Eerbaerheit,

En eene reeks van roemenswaerde zeden,

Tot haren dienst bereid.

Dit deed de Schoone elks gunst en acht'ing wekken,

En telkens, van alom,

Ondanks haer' will', al de oogen tot zich trekken,

Van 't eerbaer Vryerdom.

Doch boven al vernam ik aen haer boorden,

o MULDER, u het meest;

Ja 'k merkte vaek, uit uwe teedre woorden,

Den inhoudt van uw' geest.

't Was juist of ge, in verruking' van gedachten,

Langs Ormus zeekust tradt,

Zoo hoorde ik dat ge, in uw verliefde klagten,

Om eene Parel badt.

Dan 'k zag wel haest wat Parel gy beoogde,

Om haer bekorend schoon;

't Was een juweel waerop de Moezel boogde,

De Parel van haer kroon'.

Die Parel was de zeilsteen van uw zinnen.

Wat wendde uw jeugdt niet aen!

Wat leedt ge al leets en druks, om haer te winnen,

En in haer gunst te staen!

Myn' droom, waerin, o jeugdige Echtelingen,
De voorbeduidenis
Van uw geluk en huwlykszegeningen,
Genoeg te ontdekken is.
Lang moet' gy dan in vergenoeging' leven,
En aen uw' beider stamm'
Een' frisfchen bloei en eedlen luister geven,
Door uwe liefdevlam;
Ja, eensgezint, verzelt van brave daden,
Ten spyt' der tegenheên,
Staeg over dons, fluweel en rozebladen,
Het huwlykspadt betreên.

17²/₁₁ 32.

Dat schoon kleinnoodt is dubbeld waerd te pronken
In 't goudt van zyn geflacht,
Dat uit het heil, waermeê hy word beschonken;
Een' langen duur verwacht.
De parel, door Kleopatra verslonden,
Hoe kostbaer, smaekte zuur,
Maer al wat in zyn Paerle word gevonden
Is lieflyk van natuur'.
Zy laeft zyn min met frifche nektarteugen,
En zal, wat zorg hem drukk',
Zyn hart, zyn huis, zyn' dis en bedt verheugen,
Met ftreelend echtgeluk.
Hier zweeg haer zang, en 't bly geklap der handen
Gaf weelde en vreugd' den toom;
Doch weelde en vreugdt en handgeklap verbanden
Myn' dichterlyken droom:
Myn' zoeten droom, die in myn zwellende aëren
Den bruiloftzanglust stort,
Naerdien hy thans, door uw genoeglyk paren,
Zoo vast bewaerheit word:

Myn' droom, waerin, o jeugdige Echtelingen,
De voorbeduidenis
Van uw geluk en huwlykszegeningen,
Genoeg te ontdekken is.
Lang moet' gy dan in vergenoeging' leven,
En aen uw' beider stamm'
Een' frisfchen bloei en eedlen luister geven,
Door uwe liefdevlam;
Ja, eensgezint, verzelt van brave daden,
Ten spyt' der tegenheên,
Staeg over dons, fluweel en rozebladen,
Het huwlykspadt betreên.

17 $\frac{2}{11}$ 32.

B R U I L O F T Z A N G

V O O R D E N H E E R E

J O A C H I M O U D A E N

E N J U F F R O U W E

A N N A K A T H A R I N A
V A N S O E S T.

Zomerkoeltjes, licht van pluimen

Fladdert vrolyk herwaerds aen;

Dartelt met gebloemt en blaên,

Dat de blanke golfjes schuimen

In den ouden Leidſchen Ryn,

Door wiens vloeibaer kristalyn

Wy, met reingenette veren,

In de ſchaêuw van lis en riet,

Welig ginds en weêr ſpanſeren,

Onder 't zingen van dit liedt:

Van dit liedt, dat de eedle zinnen

Van den gryzen Ryngod streelt,

Die nu in de weelde deelt

Van het wederzyds beminnen,

Dat JOACHIM en zyn bruidt

Thans in rozeboeijen fluit,

Die zelfs gouden keetens tarten;

Boeijen schuw voor tyd' noch roest',

In 't vereenigen der harten

Van OUDAEN en zyn VAN SOEST.

Zyn VAN SOEST, die, als betoovert,

Door de klanken zyner lier,

Kwynt aen 't eerbaer minnevier,

Dat zyn hert en ziel verovert,

En, daer hy haer strookt en kuscht,

Meer ontvonkt word dan gebluscht.

Vader Ryn vergeet te spoeijen,

Met zyn glaze wateraên,

Nu hy dus de Spruit ziet bloeijen

Van zyn' voedsterling OUDAEN:

Zyn'

Zyn' OUDAEN, dien hy voor dezen,
Daer hy Rynsburgs oevers schaeft,
Zelf met dichtvocht heeft gelaeft:
Tot die Heldt, zyn wieg ontreden,
Met het moedig dichterdom,
Op den kruin van Pindus klom.
Ziet JOACHIM volgt die stappen
Van zyn Grootvaer, fier van moed.
Laet ons met de wieken klappen,
Vrolyk bruisfchen door den vloedt:
Door den vloedt, die, met zyn baren,
't Nederlandsch Athene kust
Daer hy met zyn' levenslust'
Bly vereent voor de echtaltaren,
In een dromm' van minnegoôn.
Kom, aenminnige Dioon,
Span ons voor uw' waterwagen;
Jaeg ons voort door 't kabblend nat,
Om het paer, naer ons behagen,
Te overladen met uw' schatt'.

Met

Met uw' schatt', wiens eedle waarde
Loutere eendragt is en vreê,
Roep de gunstige Amalthee,
Met haer' horen neêr op de aerde,
Om dees twee ten dienst te staen;
Zoo verwachten we uit OUDAEN
En VAN SOEST een reeks Oudanen,
Die hun Stambuis waerdig zyn.
Dus klonk 't liedje dat de zwanen
Heden zongen door den Ryn.

1738.

BRUI.

BRUILOFTZANG.
VOOR DEN HEERE
ABRAHAM VORSTERMAN
JAKOBS ZOON,
EN MEJUFFROUWE
KRISTINA WALIJEN.

Wie zou ooit de min verwachten,
In een woelziek Koopkantoor,
Daer de zinnen en gedachten,
Rennen al de weerdlt door;
Daer men, ver van rust te zoeken,
Zoo by 't zon- als sterrenlicht,
't Koopfortuin een' altaer slicht
Van geschriften, brieven, boeken?
Nogthans vond zich VORSTERMAN,
Die zyns Vaders schrandre zeden
Volgt zooveel hy volgen kan,
Met bedachte en kloeke schreden,

R

Daer

Daer niet veilig voor haer magt',
 Hoe beschanst met zware zaken,
 Hoe zyn bezigheden waken,
 Van den ochtend tot den nacht:
 Aen des Amstels zilvren baren
 Ryst een schoone *Morgenstondt*, (*)
 Die, uit eêl gebloemt en blaren,
 Duizend geuren aêmt in 't rondt,
 Doch de glans van loof en bloemen
 Word, met al wat zy belooft,
 Door zyn Morgenstar verdooft,
 Waer hy 't meest op heeft te roemen:
 Dat 's KRISTINA, 't minzaam beeldt,
 Wiens betoverend vermogen,
 Met ontelbre stralen, speelt,
 Blinkt en flonkert in elks ooggen.
 Door dat licht wist de eerbare min
 Liefde in VORSTERMAN te stichten,
 Toen 't zyn schryfplaets kwam verlichten,
 En hem sloop ten boezem in.

Dreef

(*) *De Lustplaets van de Moeder der Bruid*.

Dreef een drom van nutte zorgen
Hem vol yvers vuurs en moeds,
In den aengenamen morgen,
Van zyn ongeruste koets,
De oosterstar kost, met heur stralen,
Met heur dagaenvoerend licht,
In zyn teêr verliefd gezicht,
By zyn morgenstar niet halen.
Stond hy, in het beursgewoel,
't Gloeiend vuur der zonneraderen,
Op een' heeten dag, ten doel';
Zyne Star voedde, in zyne aderen,
Echter 't allerheetst gebiedt.
Zag hy 's avonds 't licht der starren
Tintelend door een verwarren;
't Haelde by zyn sterlicht niet.
Des verliet hy brieven, boeken,
En wat meer zyn zinnen bond,
Om zyn Morgenstar te zoeken,
In den frisfchen *Morgenstond'*,

Nauwlyks was zy hem verschenen,
Uit dien lommerryken trans',
Of zy schein, in deugd' en glans',
Hem nog schooner dan voorhenen.
Maer wie weet hoe bang hy 't had,
Toen hy, (welk een zorglyk teeken!)
Om de gunst, daer hy om bad,
Vele minnaers hoorde smeeken.
Doch zyn vlyt en vlug verstandt,
Kloek beleidt, beraden zinnen,
Jeugdt en deugdt boôn hem, in 't minnen
En den minnestryd', de handt.
Als KRISTINA 't hevig stryden,
Om haer schoone jeugdt, vernam,
Kreeg zy telkens medelyden
Met den wakkren ABRAHAM;
Vaek liet zich de schoone hooren,
Daer ze in hare slaepzael' zat,
Of door stille dreven trad;
VORSTERMAN kan my bekoren!

't Over-

't Overkostlyk *Overton* (*)

Holp intusfchen ABRAM zuchten,

Dat het de Amstel hooren kon.

't Sparen riep, vol ongenuchten:

Gun my, schoone *Morgenstondt*,

Uwe Morgenstar, KRISTYNE,

Dat zy *Overton* beschyne,

En zyn' Landheer maek' gezont.

De eedle maegdt, in 't eindt bevangen,

Door al 't smeeken, keer op keer,

Wierp zich, met gebloosde wangen,

In haer ABRAMS armen neêr.

Geen der schelle vogels zwegen,

Elk sloeg teeder mingeluidt;

Ja het schein dat bloem en fruit

Toen veel schooner wezen kregen.

Juich nu, Amsterdam, o Y,

Laet uw vreugdewimpels-zwieren;

Beurs en bank en Koopvaerdy

Helpen thans een Bruiloft vieren,

R 3

Die

(*) *De Lustplaets van 's Bruidegoms Moeder, aen 't Sparen.*

Die niet slechts den duur voorzeit,
Aen twee wakkeren geslachten,
Maer uw welzyn zal betrachten,
En uw' handel heil bereid.
Hier vereenigen twee Loten,
Even zuiver van gemoedt,
Beide uit eerbaer bloedt gesproten,
Beide in Godvrucht' opgevoedt:
Mannelyke deftigheden,
Thans zoo zeldzaam in de jeugdt,
Trouwen hier, tot yders vreugdt,
De eêlste vrouwelyke zeden.
Brave Twee, thans eens van zin,
Dat uw heil nooit leet bejegen';
Voorspoedt volge uw echt begin,
Reeds zoo ryk bedaeuwt met zegen;
Treedt des, door geen zorg belet,
Om 't genot der zoetste weelde,
Op de toonen, die ik speelde,
Naer 't verlangend bruiloftbedt.

OP HET HUWELYK

VAN DEN HEER

S A M U E L T A K

ABRAHAMSZON,

EN JUFFROUWE

PETRONELLA OUDENAERDE.

AL 't hemelhof en de engelen verlangen
Naer blydſchap, die der Godheit eer bewyſt,
En hooren graeg den klank der vreugdezangen,
Die regelrecht van de aerd' naer boven ryst,
o Wakkre T A K, van eenen braven ſtamme,
Wy ſlaken des, voor u en uwe Bruid',
By 't flonkren van uw tweede huwlykſvlamme,
Gods gunſt ter eere, een vrolyk feestgeluidt.
Het rein begin van uw godvruchtig minnen,
Door eerbaerheit en zucht tot deugd gevoed,
Vereischt, met reên, dat wy van God' beginnen,
Van God', de bronn' van 't ware goedt en zoet.

Wie

Wie 's huwlyks zee gelukkig wil bevaren,
Daer 't heilicht vaek voor zwarte dampen zwicht,
En bank en klip de ziel met angst' bezwaren,
Houd' toch vooral die Noordstar in 't gezicht;
Die Noordstar toonde u, aen de Zeeuwfche kusten,
Daer 't vrouwloos huis u dootsch en eenzaam viel,
Hoe ge aen de Maze uw zinnen kost verlusten,
En wie uw hart daer vast gekluistert hiel.
De Aertsgoedheit, in haer diepte niet te peilen
Door heil of gunst, zond, langs het vlak der zee,
Een' zwoelen windt van voorspoedt in uw zeilen,
Opdat gy landde aen een gewenschte reê.
Zy neigde 't hart der kuische *PETRONELLE*,
Naer uw gebeên en gunstig levenslot,
Wie hoop op een' verdichten Hymen stelle,
Wy loven hier den waren Huwlyksgodt,
Die heeft in u het liefdevuur ontstoken,
Met stralen van zyn' zuivren liefdegloed,
Des voegt het u hem 't offer toe te rooken,
Op 't outer van uw deugdgezind gemoedt.

Wy hoeven u geen wierook aen te brengen,
 Uw dankbaerheit zal 't eêlste reukwerk zyn,
 De tranen, die we uwe eedle vreugdt zien plengen,
 De lieffelykste en geurigste offerwyn.
 Het lust ons u naer 't echtaltaer te leijen,
 Dan 't belge u niet dat wy de blyde paên,
 Waer langs gy treedt, bedekken noch bespreijen
 Met maegdepalm' en zachte rozeblaên,
 De Lente komt ons te ongetooit ontmoeten,
 Zy schenkt ons nog geen bloemen als weleer,
 Doch 's Hemels zorg spreit thans, voor uwe voeten,
 't Fluweele kleedt van hare liefde neêr,
 o Zedig Paer, wil daer op nederknielen,
 Het offer brand, vlecht uwe handen t'saem,
 Verknocht en smelt uw teêrverliefde zielen
 Dus vast in een, in Gods geduchten naem':
 Zoo moet' ge nooit Gods dierbren bystandt derven,
 Geen tegenheit uw blyde liefde schaên,
 Uw vaste trouw nooit hooploos ommezwerfen,
 Op 's huwlyks nare en akelige paên.

Wy zingen niet om uw gehoor te freelen,
 Neen: de echte staet is zelden zonder zuur,
 Dan de Almagt kan uit droefheit vreugde telen,
 Des draegt u kloek in 's Hemels wys bestuur;
 Zoo zal uw trouw u tot een schildt verftrekken,
 Dat 's weerelds magt en woede keert en dwingt;
 Zoo zal uw liefde uw levensdraden rekken.
 Maer 'k zwyg, en hoor wat uwe feestrei zingt.

Z A N G.

Op de wys van: De liefde voortgebragt.

*Nu viert de zoete Maes
 Haer gulle vreugd' de toomen,
 Terwyl heur golfgeraes
 De zoute zeeuwfche stroomen,
 Hoe brullend', woest en wreedt,
 Weet spiegelglad te kemmen,
 Zoo weet de blydfchap 't leet,
 Verdriet en rouw te temmen.*

Aldus

*Aldus zal SAMUËL
Den last van 't aerdsche leven,
Met zyne PETRONEL,
Door trouw te boven streven,
En alles, eens van zin,
Volbrengen en verdragen,
Opdat zy, door hun min,
Den Hemelvorst' behagen.*

*Zoo zal dees brave TAK
In 's Hemels zegen groeijen,
En 's weerelds ongemak
Zyn' wasdom niet besnoeijen.
Neen: naer ons wenschen is,
Zal hy gestadig tieren;
Opdat hy zynen dis
Met Takjes moog' versieren.*

*o Bruidt, wil nu gerust
Uws Vaders huis begeven,
Om TAK, uw' levenslust,
Standvastig aen te kleven,
Naer 's Hemels wil en wet.
Doch laet, o Echtelingen,
U eerst naer 't bruiloftbedt
Geleiden op ons zingen.*

E C H T K R A N S
V O O R
D E N H E E R E
A N T O N I V A N
V O L L E N H O V E N ,
E N
J U F F R O U W E
M A R I A M E S S C H E R T .

HEbt gy, o blyde Liefde my,
Om myne Bruiloftpoëzy,
Tot uwen Zanger uitgekoren?
Zyt ge, op uw' groenbekransten troon,
Nooit moê van myn gezang en lierspel aen te hooren?
Begunstig dan myn' toon.

Leer

Leer my de kloeke vonden loven,
Waerdoor gy mynen VOLLENHOVEN
Aen zyn MARIA hebt geboeit;
Zoo zal ik, u ter eere, zingen
Hoe MESSCHERTS huwlyksloof als mirtetelgen bloeit,
Om 't stamhuis van *van Ingen*.

Men zegt dat koopzorg, moeite en vlyt
Den wakkren Jongling, op een' tydt,
Een poos vergunden, om te rusten,
Wanneer hy, voor zyn koopkantoor,
Grootvader *Ingens* hof, de woonsteê zyner lusten,
Tot zyne rustplaets koor.

Hier bood de Maegschap, die wy roemen,
MARIA, 't puik der maegdebloemen,
Hem gunstig, tot gezelschap, aen;
Hy nood en leid haer, onverschillig,
Den bloemhof in, zy volgt hem bly, door laen en paên.
De Vriendschap is gewillig.

Gy naemt, o Harteboeister, toen,
 In 't frisch en liefdetelend groen,
 Dat uurtje waer, om 't hart te winnen,
 Dier brave Twee (gelyk men meld)
 Opdat hun vriendschap mogt' verandren in beminnen,
 Dat zielen t'famen smelt.

Ge ontfloegt uw hagelwitte zwanen,
 In schaeuw' der lommerige lanen
 Van 't vyverryk Jeruzalem,
 Uit hunne luchtige gareelen;
 Gy bliest haer vonden in, gy schonkt haer geest en stem,
 En liet ze in 't water spelen.

Nieuw kwam het Paer toen, handt aen hand',
 Spanferen langs den vyverkant,
 Of 't blank gevogelt' viel aen 't kusen,
 En nette elkanders pen en pluim.
 De een stookte vuur en vlam, die de andre wist te blusfchen,
 In 't koele waterschuim.

Toen

B R U I L O F T Z A N G E N. 143

Toen bouwde 't, vry van liefdekommer,

't Zorgvuldig nest, in schaeuw' en lommer,

En leefde, in onverbreekbre min.

Dees zwom en bruischte, vroeg en spade,

Om nutten voorraet uit, die sloeg, vernoegt van zin,

Heur waerde woning gade.

Intusfchen zongen zy, verheugt:

„ Hoe zoet is 't, voor de frische jeugd,

„ In min en wedermin te leven.

„ Dat's 't edelste onder 't stargewelf.

„ Geen hartstocht kan de liefde, in vreugd', te boven streven.

„ De Liefde is 't leven zelf.

Wat stondt het Paer gansch opgetogen,

Door dit gezicht en zangvermogen!

Ach! (dacht ANTONI) mogten wy

Dan tot elkaer in liefde blaken,

Myn lieve Gezellin, hoe noest, hoe trouw zoudt gy

Myn huis en haert bewaken!

MARIA sprak, met haer gezicht:
Hoe trouw zie ik de deugd en plicht,
Door deze nyvre zwaen betrachten;
Zoo ik op 't huwen was gestelt,
Ik zou niet minder liefde en hulp en zorg verwachten,
Van U, die my verzelt.

Nu scheen de vriendschap stil te deinzen.
't Gulle onderhoudt verkeert in veinzen.
De kuische Maegdt krygt blos op blos.
Al toont de Minnaer zich bedreven,
In eerbare vryery', zy laet hem weigrend' los.
De Min kan ook weerstreven.

Wat zong hy toen, vol liefde en vier,
Al minnedeuntjes, los van zwier!
Die deuntjes slopen in hare ooren,
En lokten 't JA haer' boezem uit.
Dus werd zyn waerde Nicht, zyn lust, zyn uitverkoren,
In 't eindt, zyn lieve Bruidt.

B R U I L O F T Z A N G E N. 145

Des moeten we u, o Liefde, loven,

Nu gy aen *Vader Vollenhoven*

De Telg zyns Broêrs tot Dochter geeft;

Nu gy *van Ingens* gryze jaren

Verjongt, daer hy zyn kroost, waerin zyn deugd herleeft,

Ziet met elkander paren!

Veel heils, o welvereende Twee;

Wy durven u genoeg, vreê,

Geluk en huwlyksvreugdt beloven:

De milde Hemel daelt op aerd',

Of zend zyn' overvloedt en zaligheid van boven,

Daer vlyt met godvrucht' paert.

o Bruidegom, doet nu uw trouwen

My 't doelwit van den wensch beschouwen,

Dien 'k u, op uw' verjaerdag deed;

Myn gulle wensch moet' weêr gedyen,

En uwe Bruidt, als Mars zich dost in 't lentekleedt,

U, met een' Zoon', verblyen.

17 $\frac{6}{15}$ 40.

T

ECHT-

E C H T Z A N G

V O O R D E N

W E L E D E L E N H E E R E

M^R. P I E T E R V A N D O R P ,

E N M E V R O U W E

S A R A R A M M E L M A N .

„ **H**Emeltelg, Gerechtigheit,
„ Die de hoogste Majesteit,
„ Hier beneên en in den hoogen,
„ Dient met toegeloten oogen,
„ Die het onrecht tegen 't recht
„ In uw gouden schalen legt,
„ En het ongelyk. der aerde
„ Slecht met uw' geduchten zwaerde!

„ Aller

- „ Aller deugden Toeverlaet!
- „ Kom, ei komt myn beê te baet;
- „ Laet myn bly en blozend wezen
- „ Uw gestreng gemoedt belezen;
- „ Sluit de vierschaer, en verschoon,
- „ Voor een poos', VAN DORP, uw' Zoon,
- „ Laet my zyne vlyt verpoozen,
- „ In myn' hof vol mirt en rozen,
- „ Lelyën en lachend kruidt,
- „ Gun my, dat ik hem een Bruidt,
- „ Eene weêrhelft toe moog' schikken,
- „ Die zyn zinnen zal verkwikken,
- „ Als hy, mat en moê gepleit,
- „ Van uw hoog gestoelte scheid',
- „ Dat veel zorg' is onderworpen.
- „ RAMMELMANNEN en VAN DORPEN
- „ Wenschen reeds, met hart en mond',
- „ Naer dien heuchelyken stondt,
- „ Die uw' PIETER, naer zyn lusten,
- „ By myn SARA zal doen rusten,

„Vry van zorg' en minnepyn'.

Dus liet, aen den Leidschen Ryn,

Zich de Liefde, uit hare koren,

Tot Gods Stedehoudster hooren.

Naeuwlyks hoort de Hemelmaegdt

't Gul verzoek, dat haer behaegt,

Of zy houd terstondt, voorzichtig,

Hare schalen evenwichtig:

De eene vult zy met beleit,

Vroomheit, wysheit, achtbaerheit,

Vlyt en deftige manieren;

Gaven, die VAN DORP versieren.

SAR AES onverflenste jeugd,

Minlyke inborst, kuische deugd

Eedle zielshoedanigheden,

Huisbestuur en wyze zeden,

Vriendlykheit en trouw en eer,

Legt ze in de andre schael ter neêr;

Doch geen één van bei de schalen

Weet van ryzen of van dalen.

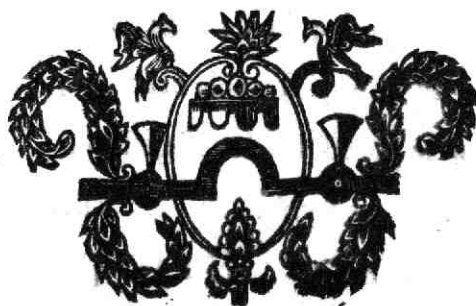

De eerbare Liefde, op dit gezicht,
 Bloosde, als 't gloeiend morgenlicht,
 Van genoegten in haer wezen,
 Waer de vreugde uit was te lezen.
 De eedele Gerechtigheit
 Boog, met zwier' en majesteit,
 't Hoofd voorover, tot een teeken
 Dat de goede Hemel 't sineken
 Van de Liefde had verhoort,
 En, met een onbreekbaer koordt,
 Op onwankelbare gronden,
 SARA aen VAN DORP verbonden.

Rotte en Maes en Ryn, verheugt
 Door dees dierbre bruiloftvreugde,
 Klappen vrolyk in de handen,
 Daer de huwlyksfakkels branden,
 Uit wier gloed' het braef gelsacht:
 Dezer Twee zyn' duur verwacht.
 't Jong KRISTYNTJE spreit de lonkjes
 Van haer kinderliefdevonkjes

Op VAN DORP, haer hoop en lust,
Dien zy teêr omârmt en kust,
En erkent voor haren Vader,
Voorzorg, hoeder, hulp en rader.
De allereêlste rozenblaên
Dekken hier de huwlykspaên.
Duizend duizend zegeningen
Zullen staêg dit Paer omringen,
En verzellen in den echt.
Daer de Deugdt den trouwknoop legt,
Naer 't besluit van Recht en Reden,
Daelt de Hemel naer beneden.

17 $\frac{10}{31}$ 40.

OP HET HUWELYK
VAN DEN HEER
MEINDERT VANDER LOEF,
EN MEJUFFROUWE
ABIGAËL ENGELSEN.

- „ **W** Is uwe tranen af, o ſchoone ABIGAËL,
„ Verruil uw treurgewaên voor blyde bruiloftkleeden,
„ Ik ſtrooi weêr mirt en palm voor uwe vlugge ſchreden,
„ En noodig u te feest op vreugde- en minneſpel.

„ Zeg Nereus en zyn' ſtoet, waerdoor dit landt zoo fel,
„ Zoo nors word toegegraeuwt, en reis op reis beſtreden,
„ Om de eedle Maesgodin en haer bekoorlykheden,
„ Ja al uw braef geſlacht; op myne beê vaerwel.

„ Gy weet hoe lieffelyk het minnevuur doet blaken.
„ Ei proef nog eens hoe zoet de huwlykskusjes ſmaken,
„ Daer ik u, met myn toortſe, op 't mollig dons vertoef.

Dus liet de zoete Min zich tot ABIGEL hooren.

De ſchoone leende, in 't eindt, aen deze reên hare ooren,

En werd', ter goederuur', de Bruidt van VANDER LOEF.

A E N D E N H E E R E
J O Z U A V A N D E R P O O R T E N
E N J U F F R O U W E
H I L L E G O N D A J O Z I N A
V A N E I K ;
O P H U N N E R E D :
E C H T V E R B I N T E N I S .

Onder 't juichend zegepralen
Uwer trouwe en eedle minn'
Treên wy uwe feestzael in,
Spieglen we ons in 't goudt der stralen
Van uw deugden, deugdryk Paer;
Op het spoor der bruiloftschaer'
Koom ik meê uw bruidsbedt fieren:
Ygodinnen en Najaên
Brengen blinkende lauwrieren,
Maegdepalm en mirten aen.

De Amstelnimf, wie 't hartzeer griefde,

Dat uw teedre min bestreed

En beklægelyk schreijen deed,

Hecht de traentjes uwer liefde,

Als de reinste parels, thans

Vrolyk aen uw' bruiloftkrans'.

De Amsteltat klapt in de handen;

Alle braven zyn gerust,

Nu ze uw liefdehulk zien landen

Aen de langgewenschte kust'.

't Lust my by die vreugdt te zingen

Hoe 't myn Dichtnimf is gelukt,

Dat zy, uit zich zelf' verrukt,

In haer kunstbespiegelingen,

Dees' uw blyden bruiloftsdag

Met inwendige oogen zag,

En rondborstig dorst voorspellen

Welk een rei van zaligheên

U op 't echtspoor zal verzellen,

En rondom u trouwkoets treên.

In verrukking' van gedachten

Zag ze u, nyvre JOZUA,

's Morgens vroeg en 's avonds spaë;

't Nut der Koopmanschapp' betrachten;

Oost en west en noordt en zuidt

Zondt ge uw vlugge boden uit;

't Grimmelde van Bezigheden,

In en om uw druk kantoor;

't Koopgewoel belette uw schreden;

Yder smeekte u om gehoor.

Kloek Beleidt en snedig Oordeel:

Bleven u getrouw op zy;

De Yver stond uw' Handel by;

De eerbare Oprechtheit schonk u voordeel.

In het midden van dien stoet,

Wist een welbedaert Gemoedt

't Spoor der drokte zoo te sturen,

Dat noch hovaerdy noch waen

Onder hun gevolg kost duren,

Noch uw brave Zeden schaên.

Lustte 't u den boog te ontspannen,
Kunst, Vernuft en Schranderheit
Stonden tot uw' dienst bereid,
Om uw zorg een poos' te bannen.
De achtbre Dichtkunst daelde zelf
By u neêr van 't stargewelf.
De eêlste Wetenschappen vlydden
Zich dienstvaerdig naest uw zy,
Daer ze uw' eedlen geest verblydden
Met haer hemellekkerny'.

Juist wanneer gy, opgetogen,
Wyze wonders hoorde en zaegt,
Leidde een jonge en schoone maegdt,
Kuisch van wezen, rein van oogen,
(Mooglyk was het de eedle Min)
U een' schoonen lusthof in,
Waer de Welvaert voor 't Genoegen
Eenen zetel had gebouwt,
En de boomen vruchten droegen,
Ryk bedaeuwt met blozend goudt.

In dees zalige bosgaedje,

Vol gebloemt en riekend kruidt,

Rees een jeugdige Eikespruit,

Eêl van stamme en groen pluimaedje,

Heilig loof, waer meê Jupyn

Zelf nog graeg versiert zou zyn.

Schelle nachtegalen vlogen

Van haer takjes af en aen:

's Weerelds oog kost zelf zyn oogen

Aen haer schoonheit niet verzaên.

Welk een vlyt zag ze u gebruiken!

Hoe verlangde uw eerbaer hart,

Om, ontlast van zorg' en smart',

In de schaêuw dier Spruit' te duiken,

Daer de rust u was bereid!

Dan een wolk van achtbaerheit:

Sloot voor u de naeste paden.

Waer ge uw oogen weiden liet,

Scholen al de rozenbladen

Achter distels van verdriet.

Doch:

Doch uw trouw, vol eedlen luister,
Glinsterde van majesteit;
't Vuur van uw Standvastigheid
Blonk, gelyk een star in 't duister,
En herschiep, voor uw gezicht,
De achtbre wolk in koestrend licht.
't Minziek windje stoeide en speelde
Met de blaedjes, en bewoog
Ook de Voedster van uw weelde,
Die zich gunstig t' uwaerds boog.
Toen, toen dookt gy vrolyk neder,
By den zeilsteen uwer ziel',
Waer uw Wellust zich onthiel,
Yder takje dekte u teeder;
Yder bladt van 't schomlend groen
Wist uw hart met vreugd' te voên.
Vogels van verscheide soorten
Zongen, met een lief geschal:
,, Rust en woon, o VANDER POORTEN!
,, In dit vrolyk vrededal.

Zaligende Hemelreijen

Dienden u, met groet' op groet;

Ja gy zaegt den Overvloedt,

Vrede en Welvaert spelemeijen,

En aen uwen wensch' voldoen.

Een oneindig meisaizoen

Heerschte in uwe vruchtbre streken.

't Daeuwde parels, waer gy tradt,

Honing- melk- en nektarbeken

Vloeiden om u, daer gy zat.

Schepen met ontelbre waren

Vonden daer een goede reê.

Belt en Weisfel en Oostzee

Stortten 't goudt der korenaren,

Ceres gaven, keer op keer,

Voor uw noeste voeten neêr.

Door uw' eerbren Handel bloeide

't Ruime veldt der Koopvaerdy',

En uw Koopmanschap vermoeide

Zelfs den Amstel en het Y.

't Hei-

't Heilig koor der Wetenschappen
Kroonde uw' schedel met lauwrier',
Daer uw kunstgeleerde lier
Elk deed in de handen klappen.
Voorts vernam myn Zanggodin,
Dat'er, naer den wensch en zin,
Uwer brave stamgenooten,
Onder een vernoegt geluidt,
Minnenswaerde telgjes sproten
Uit uw dierbare Eikefpruit'.
Laet uw Dichtgeest, die ervaren
In de vlugfte vonden is,
Nu dees dichtgeheimenis
Aen uw schoone Bruid' verklaren,
Brave en wakkre JOZUA.
En gy, schrandre Wedergaë
Van den Roem der jongelingen,
HILLEGONDA, bloem der jéugd',
't Belge u niet al zweemt ons zingen
Naer uw schoonheit, geest noch deugdt:

Maer

Maer 'k zie tweederlei geslachten,
'k Zie VAN EIK, dien achtbren stam;
Ja ik zie gansch Amsterdam
Wasdom, vreugdt en heil verwachten
Uit uw' echt', roemwaerdig Paer;
Wil des, onder 't feestgebaer,
Naer 't verlangend bruidsbedt treden;
Met vereenden wensch' en will';
Zoo zy myn Thalye u heden
Een onfeilbare Echtshybil.

17 $\frac{11}{29}$ 40.

HUWE.

H U W L Y K Z A N G
V O O R D E N
WELEDELEN GESTRENGEN HEERE
MR JACOB FABRICE BURMAN,
*RAEDSHEER IN DEN EDELEN RADE EN SOUVERAINEN
LEENHOVE VAN BRABANT, EN LANDE
VAN OVERMAEZE.*
E N J O N G K V R O U W E
ANNA VANDER STRENG.

- „ **G**a, kuifche Liefde, ga met uwe reine lusjes,
„ Daer de Amsteltat u nood met uwen blyden stoet;
„ Spoei derwaerds met uw' reij' van lonkjes, lachjes, kusjes,
„ En wat de minnedrift verwekt in 't jeugdig bloedt;
„ Beschaduw met uw' krans' van mirt en rozenblaêren
„ FABRICE en zyne Bruidt, die, door uw vuur bezielt,
„ Uw heiligdom betreên, in 't bloeijenst' hunner jaren;
„ Beschenk dat Paer met heil, daer 't voor uw outer knielt;
„ Bestrooi, bekrans die Twee, met bloemen uwer weelde;
„ Bespreng met nektardaeuw' het ooft huns overvloeds;
„ Strooi 't eêlste bloemgewas, dat ooit uw lusthof teelde,
„ Op hunne huwlykspaên en zachte bruilofskoets.

- „ Myn heilwensch hoed en volgt die zalige Echtelingen.
 „ Laet dit uw' eisch' voldoen, o Liefde, en verg ons niet
 „ Dat wy dat edel Paer naer 't bruidsbedt helpen zingen,
 „ Wy zongen, u ter eer', nog korts, zoo meenig liedt;
 „ Maer nu bezwykt myn stem, by andre schelle kelen;
 „ Myn bruiloftlier' ontbreekt nu klank en zwier en kunst,
 „ De snaren springen staêg aen stukken, onder 't spelen;
 „ Ja Febus weigert my tot bruiloftzang zyn gunst.

Weleedle BURMAN, dus liet zich myn zangster hooren;

Waerop de Dichtkunst, die dees ronde tael vernam,

Uit haer helblinkend hof en zangerige koren,

In bruiloftfeestgewaedt, blygeestig neder kwam.

Haer aenzicht glinsterde van heimelyk genoegten;

De ware vreugdt zag haer ten heldren oogen uit;

Ik zag haer' boezem van een' eedlen yver zwoegen,

En hoorde, op hare komst, een zwierig maetgeluidt.

Zy gaf my hare luit, en sprak met blyde zinnen:

„ Wil nu met snarenspeel myn toonen gadeslaen;

„ Dees tydt geeft zingensstof aen alle zanggodinnen.

„ Zy zag my naeuw bereidt, of vong dus rustig aen:

„ Wat

- „ Wat doet ge, o Liefde, my een eedle vreugdt gevoelen!
„ Vergeefs beklimt de jeugdt, in 's levens dageraad',
„ Om uwe magt te ontgaen, de hooge Rechterstoelen,
„ Vergeefs bemantelt haer 't Raedsheerelyk gewaedt.
„ De schichten, die gy schiet uit twee betoovrende oogen;
„ Verschoonen staet noch eer noch magt noch achtbaerheit.
„ De Goden dezer aerde ontzien uw alvermogen;
„ En bukken willig voor uw zoete majesteit.
„ Dat tuigt dees hoogtydt, die, tot blydschap van myn koren,
„ Den eedlen BURMAN aen de aenminnige ANNA paert,
„ Aen ANNA, die alleen schynt voor zyn deugd' geboren;
„ Een Schoonheit STRENG van naem; maer honigzoet van aert.
„ De naem van BURMAN, die, voorlang, in myne zalen,
„ By Nazoos, Flakkusfen en Maroos werd genoemd,
„ Word nu, dees' Echt ter eer', door wyze Zangkoralen,
„ Op eenen blyden toon en liefdewys, geroemt.
„ Dus groeit de glory des Hoogleeraers der Poëten,
„ Door 't heilig Huwlyksvuur, dat zynen Kleinzoon blaekt.
„ Wie weet hoe die Apol, op zyn' Parnas gezeten,
„ Zich in den bloeij' en groei' van zyn geslacht vermaekt?

- „ Wie weet of 't oude vuur niet vlug word in zyn aëren,
 „ En hem thans grypen doet naer zyne gouden luit?
 „ Speelt hy de Bruid' ter eere op zyne fikfche snaren,
 „ Zoo lokt hy wis den Ryn ter glazen stroomzale uit;
 „ Zoo treê zyn achtbre Zoon, op die gewenschte toonen,
 „ Uit Utrechts Raedsgestoelte of Hollands Statenhof,
 „ En zie hoe de Ynajaên zyn Telg met mirten kroonen,
 „ En hoor' hoe de Amsteljeugd thans weid in ANNAES lof,
 „ Nu zy 't Raedsheerlyk hart, gewondt door minverdrieten,
 „ Met zachten balfem van haer zoete weerminn' heelt,
 „ Nu zy FABRICE in 't eindt zyn wenschen doet genieten,
 „ Hem kust en wederkust, en teêr omârmt en streelt.
 „ De blonde Vecht was vaek bewogen met zyn klagten,
 „ Wanneer op GEEST EN VECHT (*) de min zyn' geest bevocht,
 „ Toen ANNA al te streng zyn smeeken dorst verachten,
 „ Het echtgareel ontvlood, en de eedle vryheit zocht.
 „ Toen help Grootvaders geest hem minnezangen dichten;
 „ Toen volgde hy Petrarch in zyne klagten na,
 „ Om dus zyn Laura meê tot minnen te verplichten,
 „ Of smeekte met Catul zyn poesle Lesbia.

„ Maer

(*) De Lustplaets des Heeren MARTEN VANDER STRENG, te Loenen.

BRUILOFTZANGEN. 165

„ Maer nu hy, naer zyn' wensch, zyn liefdevier zal blusfchen,
„ En zy hem teêr belonkt, tot voedsel van dat vier,
„ Volgt hy Secundus na, in 't malsch en dartel kusfen,
„ En geeft die kusjes lof op zyn Latynfche lier.
„ Intusfen loven wy zyn heuchlyk echtvergaren,
„ En vlechten maegdepalm en mirt en liefdekruit
„ Door zyne glorykroon van frifche lauwerblaêren,
„ Opdat ze ook 't hoofdt verfier' van zyne jonge Bruid'.
„ Zoo ftrengel' de eedle min niet slechts hun rechte handen,
„ Maer hunne zielen t'faem, en doe door zuiver vuur,
„ Door levenwekkend vuur hun eedle harten branden,
„ Dat de onuitblusfbre vlam hunn' ouderdom verduur'.
„ Zoo breng' FABRICES echt, die Nederlandt zal baten,
„ Fabriciusfen voort, wier trouw geen' vyand' wykt,
„ En fchenk' 's Lands Hooge Schole en 't Hof der Vrye Staten
„ BURMANNEN, uit wier deugd' hun eedele afkomst blykt.
Hier zweeg ze, en spoelde zich, om, met de blyde reijen,
Op 't vrolyke muzyk, door 't woelend feestgedrang,
U, Bruidegom en Bruidt, ter flaepzale in te leijen.
Myn Zangfter dankt haer hulp voor dezen bruiloftzang'.

BRUILOFTZANG
VOOR
DEN HEERE
ABRAHAM GRAEFMAN,
EN
JUFFROUWE
JOZINA VAN VOLLENHOVEN.

In 't eeuwiggroenend mirtewoudt,
Waer zich de kuische Min onthoud,
Omringt van zaligheden
Verscheen de huwlykstrouw, met welbedachte schreden.

Een eedle fierte en majesteit
En minnelijke deffigheid
Blonk uit in al haer wezen
Waeruit de aenminnigheid der Englen is te lezen.

Zy,

Zy, die de heilige Eendragt mint,
En graeg twee herten t'samen bind,
Met haer onbreekbre koorden,
Sprak dus de Liefde toe, met honigzoete woorden.

„ o Lachebekje, o Lust der jeugd',
„ Puikſchoone Moeder van de vreugd',
„ Zielboeifter, Levensvoedſter,
„ Bevallige Echtgodin, onſterflyke Albehoedſter!

„ Uw fakkel, die het zonlicht tart,
„ Ontvonkte GRAEFMANS jeugdig hart,
„ En al het vlytig flooven
„ Der Koopzorg' weet dat vuur te blusſchen noch te dooven.

„ De gloedt, die in zyn' boezem huist,
„ En door zyne aders woelt en bruischt,
„ Zal zyne vreugdt en gaven,
„ Ten zy 't uw magt verhoede, in eeuwig leet begraven.

„ De ſchoone, die zyn vlammen wekt,
„ De zeilſteen, die zyn zinnen trekt
„ Naer de oorzaak zyner pyne,
„ Zyn heldre Noordſtar is de aenminnige JOZYNE:

„ JO-

- „ JOZYNE in wiens gelaet en leên
 „ De schoone drie Bevalligheên
 „ Met al heur gaven wonen,
 „ En haer driedubbel schoon en minzaemheit vertoonen.
- „ Schoon de Amstelbeurs zyn lichaem boeit,
 „ Zyn ziel, met min bezwangert, spoeit,
 „ Door de eêlste drift gedreven,
 „ Zich naer de blonde Maes en 't Leven van haer leven.
- „ Daer leeft, daer zweeft zy, vroeg en spaê,
 „ Daer volgt zy staêg haer ziele na,
 „ Met teêrverliefde zuchtjes,
 „ Daer voed zy hare smert met minlyke ongenuchtjes.
- „ Dus sterft de Minnaer uur op uur,
 „ o Zoete Stookster van dit vuur,
 „ Wil GRAEFMAN hulp beloven,
 „ Begraef hem levendig in 't hart van VOLLENHOVEN.

De Liefde zond, op deze reên,
 Haer blonde en vlugge boodjes heen,
 Die straks, op ABRAMS smeeken,
 In 't kille maegdehart het minnevuur ontsteken.

Dat

BRUILOFTZANGEN. 169

Dat vuur bloost als de dageraedt
Op 't schoone maegdelyk gelaet,
En teelt'er roode rozen,
Die GRAEFMANS minziek hart verkwikken en verpoozen.

Dat edel vuur straelt thans de Bruidt
Als 't zonnlicht ten oogen uit,
Die 't hart des Bruigoms streelen
En nooden om met haer in 't mingenot te deelen.

De Huwlyktrouw, die nu vernoegt
Dees deugdgezinden t'famen voegt,
Zal staeg, uit 's hemels zalen,
Den voorspoedt en 't geluk op hunnen echt doen dalen.

Veel heils dan welvereenigt Paer,
Uw Liefde doet ons, binnen 't jaer,
Tot vreugdt van uw geslachten,
Een jonge GRAEFMANNIN of kleenen GRAEFMAN wachten.

17 $\frac{3}{29}$ 41.

Y

BRUI-

BRUILOFTGALM,
VOOR DEN
EERWAERDEN HEERE
ISACUS SPAAN,
LEERAER DER REMONSTRANTEN
TE ZEVENHUIZEN,
EN JUFFROUWE
MARIA HOLLAER.

DE Liefde is nooit zoo schoon, zoo rein van oogen,
Noch hemelsch van vermogen,
Dan als de Deugd, met eenen zuivren gloed',
De minnevlammen voed,
Dan als 't gezag der nyvre Godgeleertheit:
De hollende verkeertheit
Der driften toomt, en geen vermaek gedooft:
Dan 't geen Gods eer beöogt;
Dan spiegelt zy heur hemelwaerde zeden:
En lieve aentreklykheden
In 't rein gelaet der Godvrucht', die haer viert:
En zelf met bloemen siert.

BRUILOFTZANGEN. 171

Geen wonder des dat wy die Levensvoedster,
Die minlyke Albehoedster,
Met haren stoet', zoo schoon ten reij' zien gaen
Op 't Bruilofffeest van SPAAN,
Die reeds al lang, op Gods gewyden akker,
Gestadig noest en wakker,
By 't koestrend' licht van aller zielen Zonn',
Den hemel' vruchten won,
En nu, opdat zulks God' tot eer gedyë,
Zyn hart schenkt aen MARYË,
Zyn waerde Bruid', die, op Mariaes spoor,
Het beste deel verkoor.
Thans zegt men, dat de Godsdienst, uit wiens wezen
't Vermogen is te lezen
Waerdoor Gods gunst, die de eedle daden loont,
Van boven word getroont,
Dees' Boetgezant, een reeks van zes paer jaren,
De zoen- en dankaltaren,
In 't lindewoudt te Noortwyk, dag aen dag',
Voor Gode ontsteken zag:

172. *BRUILOFTZANGEN.*

Voorts, hoe hy fints, van 's Hoogsten geest beschenen,
De Zevenhuische Venen,
Door 't gloeijen van zyn heilig pinkstervuur,
Doet blaken, uur op uur,
En yvert, om zyn schapen, in de plasfen
Van 't kruisbloedt, rein te waschen,
Terwyl zyn zorg, met onverschrokken moed',
Den helwolf wyken doet.
Toen [meld men] liet die Lust der hemelkoren,
Zich dus blymoedig hooren:
„ 't Is waer dees vlyt' is in Gods heerlykheit:
„ Een starrenkroon bereid;
„ Doch laet Gods Knecht op aerd' zich ook verpoozen.
„ Strooi, Liefde, strooi uw rozen
„ Voor S P A A N, die zich, met yver', lust' en vlyt',
„ In 't huis zyns Heeren kwyt:
„ Schenk hem een Maegdt, die 't padt der goede zeden:
„ Standvastig blyft betreden,
„ En, met haer lamp' vol oly, dag en nacht,
„ Den Hemelbruigom wacht:

„ Schenk

BRUILOFTZANGEN. 173

„ Schenk hem tot Bruidt de zedige MARYË,

„ Dat zy zyn hart verblyë,

„ Zyn huis versier', als 't edelfte echtjuweel,

„ En alles met hem deel'.

„ Zoo sticht' myn Zoon eerlang, met zyn Alwaerde,

„ Een Paradys op aerde;

„ Zoo treë hy elk, op 't glibbrig huwlykspoor,

„ Met leer' en leven voor.

Eerwaardig Paer, wiens naeuwverknochte harten

De minnekwelling tartten,

Thans toont de dag, die ons om u verblyd,

Hoe zich de Liefde kwyd,

Om, op dees' last en zalige bevelen,

Uw beider ziel te streelen.

Zoo streef' u hier, by al uw huwlykzoet,

De Vrede van 't gemoedt;

't Genoege moet' uw Liefde trouw verzellen,

Geen twist uw Eendragt kwellen.

Aenvaerd dees' wensch, als 't offer van myn kunst',

En leef in 's Hemels gunst.

H U W E L Y K Z A N G
V O O R D E N H E E R E
J U S T U S V A N M A U R I K ,
E N J U F F R O U W E
F R A N C I N A T E Y L E R .

Gy, die myn groene zangpriëelen,
Waerlangs de Rotte Maeswaerd fehiet,
Vervult met galmen uwer kelen,
o Vogels, sluit uw morgenliedt,
En hoort blygeestig naer myn spelen.

En gy, o zachte zuidewindt,
Ei wil hier 't stille loof niet storen;
Dael op de bloempjes, die gy mint,
En luister, met aendachtige ooren;
Zoo ge in myn' zang behagen vindt.

BRUILOFTZANGEN. 175

Ik volg den toon der Bruiloftreijen,
Die aen den Amstel lachend kruidt
En bloemen op de paden spreijen,
Waerdoor VAN MAURIK zyne Bruidt
Naer 't blakend bruiloftbedt zal leijen.

Dus houd DER TEYLERS STAMBOOM standt,
Die, door een' storm van zielgevaren,
Gevoert van 't Albiönsche strandt,
Reeds over driemael vyftig jaren
Zyn wortels schoot in Nederlandt.

Dus worden nog de brave Loten,
Die, tot genoeg van de Deugd,
Uit Grootvaêr THOMAS zyn gesproten,
Tot aller braven lust en vreugdt,
Met vruchtbren wasdomm' overgoten.

Dit loof verknocht zich, wyd en zyd,
Aen veel roemwaerde en wakkre stammen,
Het Y en Sparen toegewyd;
Ja voed ook zelf myn liefdevlammen,
Daer my de huwlykstrouw verblyd.

Dus

Dus koestert en omärmt FRANCYNE

VAN MAURIK, 't voorwerp van haer minn'.

Dat u de Heilzon mild beschyne,

o Zoet, o zalig echtbegin,

Opdat uw blydschap nooit verdwyne!

FRANCINA treed de Deugdt op zy;

Met meer dan teedre maegdestappen;

Zy acht noch waen noch vleijery,

En streeft de weiflende eigenschappen

Van hare kunne fier voorby.

Men schenk' haer, tegens alle reden;

Geen lichtverwelkbre bruiloftkroon;

Zy pronkt met de eêlste aenminnigheden,

En fiert haer zielbetoovrend schoon

Met bloemen van de reinste zeden.

De Liefde kost dees wyze Maegdt

Niet dan met eedlen schroom' genaken;

Zy, die de Godvrucht liefde draegt,

Ontvlood alle ydele vermaken,

Wier zoet de wulpsche jeugd' behaegt.

Dan

Dan de eedle Roem der jongelingen,
VAN MAURIK, deed, door kloek beleid,
Zyn liefde in haren boezem dringen,
En liet zyn nyvre schrandtheit
Naer heure wederliefde dingen.

Was 't kunstgeluidt myn bruiloftlier'
En stramme snaren niet ontvloten,
Ik speelde, met een' blyden zwier',
Wat gaven hem al bystandt boden,
Tot voedfel van FRANCINAE'S vier.

Wy klappen echter in de handen,
Nu hem 't geluk gebeuren mag,
Dat hy, daer de echtaltaren branden,
Zyn liefdehulk, op dezen dag,
Aen een gewenschte reê ziet landen.

Wie weet hoe zyn verheven stoet
Van Dicht- en Tael- en Zedenkennis',
Die, door de Godvrucht opgevoed,
Het koor der Wysheit dekt voor schennis'
De schoone Bruid' nu hulde doet?

BRUILOFTZANGEN.

De Koopmanschap, by hem verkoren,
 Als Grootvorstin van landt en zee,
 Heeft aen FRANCINE ook trouw gezworen;
 Ja zy ontfluit voor haer alree
 De kostelykste schattrezoren.

Dus lacht het mild geluk hem toe,
 In 't wyngaerdkweekende Germanje;
 Het wenkt en nood ook, gul te moê,
 Zyn vlyt naer 't handelryk Brittanje,
 Opdat hy zynen kooplust voê.

Zoo pogen 's Hemels zegeningen
 En heuchelykste zaligheên
 FRANCINE en JUSTUS teêr te omringen.
 o Hemel, zend ze hun beneên,
 Ontfluit uw deuren op ons zingen!

Zwoel windje, breng, door loof en kruidt,
 Nu de Amstelstat dees' zang ter ooren,
 En gy, gevogelt', vlieg vooruit,
 Wyd 't echtmuzyk, dat we u deên hooren,
 VAN MAURIK en zyn waerde Bruid'.

TER BRUILOFTE
VAN DEN HEER
WOUTHER DE KEMP
EN JUFFROUWE
SARA KORNELIA VANDER
TOOREN.

Niet ver in 't Ryk des Levens ligt
Een streek, die 't jeugdige gezicht
En hart en ziel betoovert,
Verkwikt en zoet verovert.

't Genoegen treed'er handt aen hand'
Met Lust' en Blydschapp', langs den kant
Van frische nektarstroomen,
In schaëuw van mirteboomen.

De grondt der rykbebloemde paên
Is overdekt met rozenblaên,
Waer op veel wichtjes dansen,
Met fakkelen en kransen.

De weêrgalm baeuw't'er, vroeg en spaë,
't Geklap van duizend kusjes na,
En muschen, duiven, zwanen
Verheugen beek en lanen.

De Liefde, met haer heilig vier,
Is daer de zon, die mensch en dier
En planten, bloemen, boomen
Den wasdom doet bekomen.

Zy doet, in dat volzalig dal,
Den grooten aerdboll' ten gevall',
De fiersten zich verneêren
En hare godheit eeren.

Des worden haer, by dag en nacht,
Ontelbare offers toegebracht,
Daer 't krielt om heur altaren
Van teêrverliefde scharen.

DE KEMP vermeerde dat gewoel,
Toen hy de stralen stond ten doel'
Van SARAES tweelingzonnen,
Die zyne ziel verwonnen.

Hy bragt gebloemt noch duif noch zwaen,
Maer zucht op zucht tot offer aen,
En klaegde, in teedre zangen,
Zyn leet en hartsverlangen.

De Liefde, wiens fluweel gemoedt'
Niet zelden 's minnaers beê voldoet,
Kwam straks zyn' wensch' te stade
Met bystand' en genade.

Haer tooverkracht herschiep terstondt,
Tot heil van WOUTHERS minnewond',
Haer schoone zangkorale
In schelle nachtegalen.

Dees Zangrei daelde, op telg en bladt,
Voor 't slaepvertrek, waer SARA zat,
In zwarte rouwgewaden,
Met droefheit overladen.

- Hier zong de Rei: o Lentespruit,
 „ Puikschoone, laet ons vreugdgeluidt
 „ Uw rouwgeluidt doen vluchten;
 „ Ons zingen still' uw zuchten.
- „ Zou eene frische maegdt, als gy,
 „ Gansch doof voor zoete vryery',
 „ Naer min noch minnaer hooren,
 „ En in heur tranen smoren?
- „ 't Is tydt dat uwe droefheit zwicht'.
 „ Wy zien, in uw beschreid gezicht,
 „ Vernuft en oordeel blinken:
 „ Ei laet ze'er niet verdrinken.
- „ Mist gy de Hoedster van uw jeugdt;
 „ Een Minnaer, ryk van geest en deugd',
 „ Wil graeg die schaê vergoeden,
 „ En u zyn leven hoeden.
- „ Hy wenscht, met hart en ziel' en zinn',
 „ Tot loon van zyn oprechte minn',
 „ En om uw' rouw te susfen,
 „ Uw traentjes af te kusfen.

„ Uw

„ Uw schoon gelaet, uw schrandre geest,
„ Uw orgelkeel en poesle leest,
„ o Wellust zyner dagen!
„ Was lang zyn zielsbehagen.

„ Hy wrækt de schoonste lentebloem.
„ De naeldt der Puikbloem, die ik roem,
„ Kan [zegt hy] bloemen telen,
„ Die my myn hart ontfelen.

„ Zoekt hy, met penn' of kunstpenfeel',
„ Op blank papier of glad pannel,
„ Zyn kwellling te genezen,
„ Hy maelt niet dan uw wezen.

„ Krygt hy het dichten in den zin,
„ Dan zyt gy zyne zanggodin;
„ Dan zingt hy de eêlste toonen,
„ Om u uw hart te onttroonen.

„ Mogt' [roept hy, als het haringwandt
„ Hem ryken zegen stuurt aen landt]
„ Het net van myn verlangen
„ Myn tweede Ziel eens vangen!

„ Dus

„ Dus deert uw koelheit vaek zyn vreugdt.
 „ o Licht, o Leven van zyn jeugdt,
 „ Laet met die liefderampen
 „ DE KEMP niet langer kampen.

„ Wat onherstelbre schaê zou 't zyn,
 „ Indien gy hem door minnepyn,
 „ En u van rouw deedt sneven!
 „ Dus bragt' ge'er twee om 't leven.

„ Neen: volg veeleer de liefdewet,
 „ En tracht met hem, op 't huwlyksbedt,
 „ Door minnevuur ontsteken,
 „ Het menschdom voort te kweeken.

Dus klonk de zang, en na dien toon
 Werd SARA WOUTHER dubbel schoon;
 Naerdien zy hare zinnen
 Allengskens boog tot minnen.

Nu leiden min en wedermin
 Het jeugdig Paer ter feestzael' in,
 Waer de eêlste zegeningen
 De trouwkoets mild omringen.

De Liefde, die hier 't Bruidsbedt spreit,
De Trouw, de Vreê, de Eendragtigheid,
En wat den echt' kan baten,
Moet' nooit dees Twee verlaten.

o Echtelingen. . . . maer myn zang
Rekt uw verlangen wis te lang.
Gy haekt, met heete zinnen,
Naer 't zoetste zoet van 't minnen.

Gaet bluscht, ontsteekt en lescht uw' gloedt;
Smelt ziel in ziel; mengt bloedt met bloedt;
Laet door uw kroost ons weten
Hoe gy u hebt gekweten.

17⁹/₂₄41.

B R U I L O F T R E I
V O O R D E N H E E R E
W I L L E M V A N V O L L E N H O V E N ,
E N J U F F R O U W E
A L E T T A A D R I A N A S T O O P .

- „ 't **L**ust ons, trippelenden Rei ,
„ Op 't geluid der Feestchalmei
„ Onze voeten bly te reppen
„ En de weelde en vreugd te voên.
„ Die den winter hier herscheppen
„ In een lachend meifaizoen.
- „ Op A L E T T A E S wangen blozen
„ Reeds de vermiljoene rozen,
„ In een sneeuw wit lelyvelt,
„ Hare lippen dragen kersfen,
„ Waer de Jeugd op is gestelt,
„ Wyl ze mond en hart ververschen.

- „ VOLLENHOVEN vind dus stof,
„ Om, in dezen vollen hof,
„ 't jeugdig hart braef op te haelen,
„ Daer zyn Bruid, zyn Levenslicht,
„ Hem verwarmt met vuur der stralen,
„ Uit haer schitterend gezicht.
- „ 't Minnewicht ging, zonder spreken,
„ Aen dat vuur zyn toorts ontsteken,
„ Kwam, in 't krieken van den dag,
„ Juist daer VOLLENHOVEN droomde,
„ Dat hy schoone ALETTA zag,
„ Die hem bly verwelkoomde.
- „ 't Vuur der toorts zette Amsterdam, (*)
„ Schier in lichtelaeije vlam;
„ Des de Jongeling ontwaekte,
„ En mischien verlegen was,
„ Door de vlam, wiens gloed hem blaekte,
„ Vooral 't lichtontvonkbaer vlas.

Aa 2

(*) De woonplaats des Bruidegoms, genoemd Amsterdam.

„ Dan

„ Dan het minnevuur, o Wonder!
„ Heeft op vlas, noch wasch, noch tonder,
„ Maer op jonge zinnen vat,
„ Des begeerde VOLLENHOVEN
„ 't Rottevocht noch Maesstroomnat,
„ Om zyn vlammen uit te dooven.

„ Al zyn heelnat, wensch en hoop,
„ Was besloten in zyn STOOP,
„ Zyne STOOP vol reine zeden,
„ Die hem, wat zyn hart bedenkt,
„ Lusjes, kusjes, vrolykheden,
„ En nog duizend zoetheên schenkt.

„ Dat, o Jeugdige Echtelingen,
„ Zyn de noten die wy zingen
„ Dat 's 't muzyk waerop wy thans,
„ Om uw Feest zyn' eisch te geven,
„ In een' echten Bruiloftdans,
„ Om uw' disch en echtkoets zweven.

„ Wy

- „ Wy bereiden dus het spoor,
- „ Voor het hoogste Bruiloftskoor,
- „ Dat u vrolyk will' bejegenen,
- „ Met genoegen, vreugd, en peis,
- „ En u hoên en voên en zegenen,
- „ Uit het hemelfche paleis

Dus, verbeelden zich myn ooren,
Laet zich thans uw Feestrei hooren,
Brave Bruidegom en Bruid;
Graeg huwde aen die blyde tongen,
Myne Zangnimf haer geluidt,
Maer zy heeft zich fchor gezongen.

17 $\frac{2}{27}$ 41.

OP HET HUWELYK
VAN DEN EERWAERDEN HEER
P E T R U S B L I E K,
LEERAER DER REMONSTRANTEN,
EN MEJUFFROUWE
ALIDA MARGARETA SLEGHT.

Nu volg' de Dichtkunst, met haer koren,
Den toon van 't Paradys,
Op dat ze een eedle wys
Aen ALIDA en BLIEK doe hooren;
Gode en dees' echt ten prys'!

Gods Liefde, die de stervelingen
Van rouw' en leet geneest,
Koomt, met een' blyden geest',
Uit de allerhoogste hemelkringen,
Hier vriendelyk te feest.

BRUILOFTZANGEN. 191

- Zy deelt in 't vrolyk zegepralen
Der eerbare Huwlyksminn',
En roept, verheugt van zinn':
„ Gy doet myn' PETRUS 't hart ophalen,
„ Ik streel Gods Hartvriendin.
- „ Gy trokt zyn hartsgenegenheden,
„ Met lieffelyk geneugt,
„ Naer 't hof van uwe vreugd',
„ Door MARGARETAES reine zeden:
„ En hemelwaerde deugdt:
- „ Ik trof, door zyn verheven gaven
„ En waren pinkstergloedt,
„ Wier kracht myn driften voed,
„ Aen 't Y, tot blydschap aller braven,
„ De Vreëkerk in 't gemoedt.
- „ Gy zalft de wondt, die gy hem griefde,
„ Zoo deel ik ook alreê
„ Aen de Amstelkerk' van vreê,
„ Die op zyn wysheit teêr verliefde,
„ Zyn wederliefde meê.

De Huwlyksliefde slaet dees woorden
Der Hemelliefde gaê,
Zy koomt haer oogmerk na,
En boeit, met onverbreekbre koorden,
Nu BLIEK aen ALIDA.

Dus laet zich Godgeleerdheit kluisteren
Aen deugdsaem huisbeleit;
Dus word Welsprekendheit,
Naer wie zelfs hemelsche Englen luisteren,
Der Godvrucht' toegezeit.

Het Y en de Amstel zullen leven,
Ten spyt' van Maes' en Vecht',
By 't bloeijen van dees' echt,
Die nieuwen roem en vreugdt zal geven
Aen 't braef geslacht van SLEGHT.

Daelt eêlste huwlykszaligheden,
Wier nektar eeuwig frisch,
Wier wellust Godlyk is;
Dekt dees' Gelieven hier beneden
Den hoogsten bruiloftdisch.

Vlecht

B R U I L O F T Z A N G E N. 193

Vlecht hemelmirt en heillaurieren
Bevallig door elkaer,
Om dit eerwaardig Paer
Met eene dubble kroon' te sieren,
Die stand houd' jaer op jaer.

Stroot frisch olyvenloof en palmen
In ryken overvloed',
Waer Salems maegdenstoet
Ten reij' gaet, en, met vreugdepfalmen,
De brave Twee begroet.

Volg daer, o Dichtkunst, met uw koren
Den toon van 't Paradys,
Op dat ge een eedle wys
Aen ALIDA en BLIEK laet hooren,
Gode en hunn' echt' ten prys'.

17¹⁰/₁₅41.

OP HET HUWELYK
VAN DEN HEERE
BASTIAAN OUDEMANS;
EN MEJUFFROUWE
ALETTA HAVELAAR.

ZO brengt de lieve Mei, na brullende onweêrvlagen,
De blonde Morgezon, na eenen donkren nacht,
Den wakkren OUDEMANS den schoonsten dag der dagen,
Tot blydschap van zyn hart, zyn huis en braef geslacht.
De zedenryke ALETTE ontfangt; met open armen,
Haer' Neef, als *Bruidegom* en trouwsten boezem-vriendt.
Hoe schoon verschynt de vreugdt, als 't jammeren en karmen
Eens ingang in het hof der ware blydschapp' vindt!
Dan dalen de Englen zelf, met hemelnardus geuren
En troostzalf voor 't gemoedt, klapwiekend naer beneên,

Om

Om de afgetreurde ziel uit hare smert' te beuren,
 Te redden uit haer' rouw' en klagten en geweën.
 Dat heil is OUDEMANS, ter goeder uur' beschoren:
 De prille Jonglingschap moog' door haer zoet gevry
 En teedre minnetael, een Jonge maegd' bekoren,
 De Hemel leerde hem een andre vryery.
 Hier riepen niet alleen één tong en één paer oogen
 De Maegdt om bystand aen voor 't kwynende gemoedt;
 Een treurig zestal bad om hulp en mededoogen,
 En viel haer, schreijende, om haer wedermin te voet:
 Een brave Vader, met vyf Moederlooze spruiten,
 Smeekte om haer liefde en hulp en voorzorg, droef te moê.
 Zou heufche ALETTA 't oor voor zulk een noodkreet sluiten,
 Daer is haer eedle ziel al te edelmoedig toe.
 Zy neigt haer teeder hart naer 's minnaers teedre klagten,
 En wischt de traentjes van het kinderlyk gezicht.
 Hoe kon zyn droeve ziel ooit blyer weelde wachten?
 Waer baerde een nare nacht ooit schooner morgenlicht?
 'k Geloof dat deze trouw, uit zuivre deugdt gerezen,
 Een nieuwe blydschap baert in 't ryk der Hemelvreugd',

En dat het teeder hart des Vaders aller weezen,
 Om dezer weezen will', zich in dees' echt verheugt.
 ô Twee! elkaer gelyk in deugdlyke eigenschappen,
 ô Telgen van één' fam! elkander dubbel waerd,
 'k Zie alle braven thans de handen t'famen klappen,
 Ten prys' der eedle minn', die uwe zielen paert.
 Hoe will' uw trouverbondt de harten niet ontvonken
 Van Vader HAVELAER en zyne eerwaerde Vrouw',
 Twee parels, die vol glans aen de achtbre kroonen pronken
 Der lang beproefde Deugd' en gryze Huwlyks trouw'.
 Moest Moeder OUDEMANS haer tweede ziel begeven,
 En werd haer trouwgeluk hervormt in lykmisbaer,
 Haer moêgekreten hart krygt nieuwe vreugdt en leven,
 Aen uwen bruilofdisch, ô welvereenigt Paer!
 Dat u dezelve Godt, die op de zilvren haren
 Van beide uwe Ouderen de gouden bruilofkroon
 Zoo gunstig heeft gezet, na vyftig blyde Jaren,
 Eens meê de zelve blyk van zyne gunst betoon',
 En voorts, na dat gy hier het hoogste feest mogt vieren,
 Op 't bruilofteest des Lams bekroon' met heillauwrieren.

BRUILOFTZANG
VOOR DEN HEERE
NIKOLAES SMITHOF,
EN JUFFROUWE
ANNA DINGEMANS.

BLydschapweeksters, Bruidsbedtooifsters,
Mirtepluksters, Rozestrooifsters,
Kransfelechtsters, Vreugdestoet,
Zielverkwiksters, Hartestreefsters,
Liefdevoedsters, Stooksters, Teelsters
Van den kuischen huwlyksgloed!

Eendragt, Vrede, Trouw, Genoegen,
Fiksch op zielen t'faem te voegen,
Onverziede minnegoôn,
Ryk van huwlykszaligheden,
Nadert, met gezwinde schreden;
Nu wy u ter bruiloft' noôn:

BRUILOFTZANGEN.

SMITHOF en zyne ANNA knielen,

Met aenëengehuwde zielen,

Voor het blakend echtaltaer,

Waer hun minnende oogen spreken

En den zegen nederfmeeken

Van des huwlyks Zegenæer.

Volgen wy de bruiloftreijen;

Laet ons 't Paer ten feestdich' leijen,

In des Bruigoms zalig huis,

Waer het eenzaam vryers leven

Vrolyk word ten prooij' gegeven

Aen het bruiloffeestgedruis.

Ziet de mintriomflauwrieren

SMITHOFS blonden schedel fieren,

Nu zyn Liefde zegepraelt;

Nu hy al zyn hartsverlangen,

ANNA, die hem hield gevangen,

Overwonnen binnen haelt.

ANNA,

BRUILOFTZANGEN. 199

ANNA, die zyn ziel komt troosten,
Stygt, gelyk de zon in 't oosten,
Zegenryk zyn' drempel op,
Waer ze 't leet der minnepynen,
Als een' nevel, doet verdwynen
En zyn heil verheft in top.

't Wit, dat wy dees' disch zien dekken,
Kan een zinnebeeldt verstreken
Van huu beider blanke deugdt;
't Groen der palm- en mirteblaëren
Toont ons 't bloeijen hunner jaren
En 't gelaet der huwlyksvreugd'.

Ziet hoe de eedle rei van zeden,
Die hun zyde alöm bekleeden,
U zyn gunst en liefde bied;
Dat dit Paer, op 's huwlykswegen,
Ryk bedaeuwt met 's Hemels zegen,
Des altoos uw hulp geniet.

Schuijt

Schuijt hierop hunne echtkoets open,
Legt, ten slot' van SMITHOFS hopen,
ANNA in zyne armen neêr,
Laet hen, onder 't welig kusschen,
Hunne kuifche vlammen blusschen
En ontvonken keer op keer.

Blyft, ei blyft dus, al hun leven,
Om hun sponde en haerdsteê zweven;
Houdt hun Liefde altoos volmoeds;
Leidt hen, vry van ongelukken,
Door ontelbre nieuwe Drukken,
Naer het hof des Overvloeds,

17⁶/₂₁44.

LIER-

L I E R Z A N G

TER ECHTVERBINTENISSE

V A N D E N H E E R

ABRAHAM NIEUWLAND,

E N J U F F R O U W E

N E E L T J E L O S E L.

GEen diamant, gekast in blozend goudt,
Geen gloeiende robyn, omhult met zilvren stralen,
Kan ooit in glans en luister halen
By Deugdt, die zich in 't vuur der jongkheit zuiver houd;
By Deugdt, verfiert met manlyke eigenschappen,
Onwankelbare Trouw, Vernuft en kloek Beleidt,
Die zich, langs 't spoor der Naerftigheid,
Naer 't ryk der Eere spoên met onvermoeide stappen.

Cc

Dan

Dan zulk een Deugd verkrygt nog eedler gloedt,
 Als hare minnedrift, door maegdelyke Zeden

En de allereêlste aenvalligheden

Van ware Zedigheid en Schoonheit, word gevoed.

Dat tuigt dees feest, die, als een blyde morgen,
 Een' nieuwen levenslust in 't hart van NIEUWLAND slicht,

Naerdien zyn Bruidt, zyn levenslicht,
 Hem opbeurt uit een' nacht' vol nare minnezorgen.

Zyn kuische vlam, zyn liefdegloedt ontfteekt
 Het jeugdig maegdehart, en schept staêg nieuw vermogen

Uit de eerbare en minzaemlonkende oogen

Van zyn bevallig NEELTJE, in godvrucht opgekweekt.

't Is des niet vreemdt dat hier de bloem der reijen,

Van 's Hemels teedre Liefde en gunstige Genaê,

Des Bruigoms wenschen kooft te staê,

En, voor dees Bruidt, zoo vroeg, het bruiloftbedt helpt spreijen.

Godsdienstigheid, oprechte Trouw en Eer,
 Gehuist in 't rein gemoedt der deugdryke Echtelingen,

Verheffen 't hart naer 's Hemels kringen,

En troonen 's Hemels hulp en heil op aerde neêr.

Zou,

BRUILOFTZANGEN. 203

Zou, op 't geluidt van onze bruiloftwyzen,
De nederige vreugdt, de lage bruiloftdisch,
Die hier aen God' geheiligt is,
Dan niet in heilgenot en zegeningen ryzen?
Gewis. De Trouw van 's Huwlykszegenaer,
Verzelt den Huwlyksvrede en de Eendragt hier bestendig,
Zyn heilgloedstralen zyn onendig.
Des volg den weg der Deugd', o deugdgenegen Paer!
Geen tydyk leet doe ooit uw zielrust schrikken.
De lieffelykste roos, die op de weereld wast,
Is aen een' steel' vol doornen vast.
Gelukkig zy, die zich naer Gods behagen schikken.

17⁸/₂₆44.

M A E S Z A N G,
T E R B R U I L O F T E
V A N D E N H E E R
W I L L I A M S T I R L I N G,
E N M E J U F F R O U W E
J O H A N N A M A R I A V A N
R Y K E V O R S E L.

W Y tooijen onze haren
„ Met palm- en mirteblaëren,
„ Doormengt met wier en waterkruidt,
„ En huwen onze kelen,
„ In koele stroompriëlen,
„ Waer ons de golfjes streelen,
„ O Maesstat, aen uw feestgeluidt,
„ Voor STIRLING en zyn Bruidt.

„ Nu vlugten de ongenuchtjes.
„ Men denk' nu aen geen zuchtjes,
„ Die WILLEM, toen hy, onder 't kruis
„ Der Liefde, als om moest dolen,
„ Ons vaek heeft aenbevolen,
„ Opdat wy ze, in 't verholen,
„ Heenvoerden, door het stroomgedruis,
„ Naer RYKEVORSELS huis.

„ Wat:

„ Wat lieten we ons daer kluisteren!
„ Wat deed JOHANNE ons luisteren
„ Als zy de snaren kunstig dwong,
„ Nu zwaer, dan weder lichtjes!
„ Wat snorden dan de schichtjes
„ Der dartle minnewichtjes,
„ Wier list haer vaak een zuchtje ontwong,
„ Dat recht naer WILLEM gong!

„ 't Gelukke ons fints te dartelen,
„ Te duikelen en spartelen,
„ Daer STIRLING, aen JOHANNAES zy',
„ Ons bly hield opgetogen,
„ Zich spieglende in hare oogen,
„ En zy, met hem bewogen,
„ Gehoor gaf aen zyn zoet gevry,
„ Op onze stoeijery.

„ Nu juichen we in hun huwen,
„ En leiden, dryven, stuwen,
„ Tot RYKEVORSELS koopgewin,
„ Dat, elk tot heil, moet' duren,
„ De vlotte korenschuren
„ Van onze nageburen,
„ Op 't handgeklap der Huwlyksminn',
„ Verheugt ter haven in.

„ De galm der bruilofttoon
 „ Weet ons byna te troonen,
 „ o Maesvorst! uit uw stroomgebiedt;
 „ Gedoog dat we u niet naderen
 „ En ons in 't zog der raderen
 „ Van uw karos vergaderen;
 „ Wy eeren, met ons bruiloftlied,
 „ De ryke Haringvliet.

„ Hier groeten we, onder 't zingen,
 „ U, heilryke Echtelingen.
 „ Leef, wakkre STIRLING, onbevreesd,
 „ In 's huwlyks lekkernye!
 „ Dat uw geluk bedye!
 „ Veel heils! veel heils! MARYE,
 „ Het echtvermaek verbeelde uw' geest'
 „ Gestaeëg dees bruiloftfeest!

„ Gelieven, laet uw minnen
 „ Ons lieve wichtjes winnen;
 „ De Hemel zal hen gadeslaen,
 „ Wy zullen ze aertig fussen
 „ En in hun wiegje kufchen.
 „ Gaet, wilt uw vlammen blusfchen!
 Dus zongen, naer ik kon verstaen,
 Dees' dag de Maesnajaën.

H U W E L Y K Z A N G

V O O R D E N

WELEDELEN GESTRENGEN HEERE

M^R J A K O B B I S D O M,

*RAEDT EN ADVOKAET FISKAEEL VAN
DEN ED. MOG. ZEERAEDT OP
DE MAES;*

E N M E V R O U W E

**ELIZABETH ADRIANA
B A C K E R.**

P Rinslyk Delf, dat, voor byna een trits van jaren,
Uw' BISDOMS Gaê beweende, en, door uw lykmisbaren,
Dien wakkren Raedsheer, op wiens zorg gy veilig sliapt,
Ontydig, t'huiswaerd uit zyn staetgezantschap riept,
Terwyl myn Zangeres, om zyn verlies beladen,
Meêdoogende onderstut door uwe Schienajaden,
Langs uwe boorden trad, met wankelende schreên,
En hare tranen met uw tranen smolt in een;

Door-

Doorluchte Stat, hoe schoon ziet ge, uit de heldre kimmen
Des huwlykshemels, thans zyn nieuwe heilzon klimmen!
Hoe roept gy, aen zyn deugd' en yver duur verplicht,
Hoe vrolyk roept gy hem, naer dat verkwikkend licht,
Van daer hy, 't Landt ten nutt', door zyn vernuft en gaven,
't Gezag des Zeeraeds, aen den boord' der Maes', helpt staven,
Voor 't roer van uwe stat, 't roer van 's Lands vloot bestiert,
En Hollands waterleeuw' den teugel kort of viert!
Uw dartelende stroom doet myne zangâer zwellen;
't Lust nu myn Zangheldinn' hem zingend te verzellen;
De blonde Schienimf, op heur glazen waterraên,
Vol moeds te volgen, als een zanggezinde zwaen,
Die 't kabblend stroomkristal doorklieft met vlugge veëren;
't Lust haer zyn Levenszonn', met vrolyk kwinkeleren,
In uw verheugde vest, te wyden groet op groet,
Te onthaelen op gezang, tot zy, vol minnegloed,
Vereenigt met den glans' van zyne liefdestralen,
In eene zee van weelde, op 't bruidsbedt, neêr zal dalen.
o Hof des Zeeraeds, dat den watersepter voert,
De plonderzucht, op zee, in 't roofziek hart ontroert,

Met

Met Argus oogen waekt voor Neêrlands vryë kusten,
Vergun uw' Palinuur een korte poos' te rusten;
Ontlast het brein des Mans, wiens yver, spade en vroeg,
Gansch onvermoeit, de handt aen 't lastig landpak floeg;
't Zy hy, ten stut der Deugd', 's Lands Vierchaer trouw bewaekte,
Terwyl Gerechtigheit zyn' eedlen boezem blaekte,
't Zy hy de mondt van Delf verstrekte in 't Statenhof;
Thans geeft de zoete min, op nieuw, hem zoete stof,
Om in haer lustpriëel, vol mirt en roode rozen,
Ontlast van alle zorg', zyn zinnen te verpoozen.

Maer welk een vreugdegalm beklimt den starrentrans?
Hier voert het dankbaer Delf myn Zangeres ten dans,
Op 't schaterend gejuich der blyde Burgeryë,
Nu, op den gullen galm van hare profetsyë,
Een weêrgalm nederdaelt van 't hemelhofgewelf;
Dus word de stem des volks de stem der Godheit zelf,
Nu de eedle ELIZABETH, uit hoog geslacht geboren,
Den achtbren BISDOM heeft tot Echtgenoot verkoren.

Vermogt myn Zangeres te weiden in den lof
Van ADRIANAES stam, wat vond' ze al ruime stof!

Zy zou twee eeuwen tyds gezwind te rugge streven,
't Geslacht der Boelens en affschetsen naer het leven;
Grootvader Andries, die aen 't roer der Amstelstat,
Tot tien en zevenmael, als Burgermeester, zat,
En Grootvaer Spiegel, die, in 't staetbestuur ervaren,
De wysheit hulde deed, verheffen op heur snaren.
Men zou haer, aengespoort door ongeveinsde vreugdt,
Den schrandren Spiegel, die, ten dienst' der schoone Deugd',
Zyn' Hartespiegel sleep, den grafkuil' zien ontvoeren,
Opdat hy, voor zyn Nicht', de bruiloftsnaer zou roeren.
Grootvader Backer, 't oog der Oostermaetschappy',
De Burgervader in de weereldstat aen 't Y,
De Ridder van Sint Mark, de mondt van Hollands staten,
In 't Munstersch vreêverbondt, zou haren zanglust' baten.
Men zou, in haer gezang, de Backers, voor 't gemeen,
Zoo aen de Maes als 't Y, het Raedhuis zien betreên:
Zy zou, aen Amstels boord', van 's Hoofdschouts lof gewagen,
En zingen, onder 't loof van 't boomryk Backershagen,
Hoe Vader Willem werd gekoestert door de rust,
Die zyn' welëdlen Zoon daer minzaam streelt en kuscht.

Dan:

Dan zulk een stof braveert den galm der bruiloftsnaren;
 Des spelen wy alleen, in schaêuw van mirteblaêren,
 Daer BİSDOMS stamboom aen dat achtbaer stamhuis trouwt,
 En, op dien nieuwen steun, zyn' duur te vaster bouwt,
 Opdat hun dubble groei den roem des Lands vermeêre;
 De min van JAKOB en ELIZABETH ter eere.

Waer de eerste minnedrift zich spreit door 't jeugdig bloedt,
 Moog de onverschrokken Min, met haren wuften stoet
 Van lonkjes, lachjes, looze en dartle boerteryën,
 Het weigrend maegdehart betoovren en bestryën;
 Doch waer standvaste Trouw, vlug Oordeel, kloek Beleidt,
 Omzichtigheit, Beraedt en wyze Ervarenheit,
 In rypen ouderdomm', als trouwe kamenieren,
 Het vrouwelyk gemoedt versieren en bestieren,
 Blyft vaek de toegang voor de Liefde alöm bezet:
 Zulks ondervond ze, op 't klaerst', by de achtbre ELIZABETH,
 Toen zy om weêrmin voor den wakkren BİSDOM smeekte,
 Hoe zy haer woorden wikte en staeg in honig weekte.
 Men zegt, met reden, dat, in dien verlegen staet,
 De kuische Huwlyksmin, na kloek en wys beraedt,

Zichzelf hervormde in 't beeldt der teedre Kinderliefde;
 Bewust hoe diep die 't hart van ADRIANA griefde.
 Zy nadert, dus vermomt, in 't kriecken van den dag,
 Het eenzaam slaepvertrek, waerin de Schoone lag,
 Wie nog de nasmert van het doodlyk onweêr knelde,
 Dat haren echtboom schond, haer' *Boogaert* nedervelde;
 Zy sluipt'er heimlyk in, brengt voor de ledekant
 Vier Huwlykspruitjes: twee gaen, treurig, handt aen hand',
 Een sluit haer zy, terwyl het ander, onder 't klagen,
 Zyn poezele armpjes houd om haren hals geslagen.
 Zy bragt dit minzaam Kroost, gedost in zwarten rouw',
 Naeuw onder de oogen der bedrukte Weduwwrouw',
 Of knielde, al zuchtende, met diepen eerbied neder.
 „ o Schoone (sprak ze) wensch geen' Hemelburger weder!
 „ Herschep uw droef gezucht in heuchelyken troost.
 „ Ei slae uwe oogen op dit moederlooze Kroost,
 „ 't Kroost van uw Hartvriendinn', die gy te vroeg zaegt sterven.
 „ Gy weet wat hulp, wat heul, wat teedre zorg 't moet derven:
 „ Het mist de voedster, 't mist de hoedster van zyn jeugd',
 „ De heldre leidster op het aeklig padt ter deugd'.

„ De

- „ De liefde, die 't beschermde en strookte in alle smarte;
 „ Ja al de teederheên van 't moederlyke harte!
 „ Vermogt myn beê nu iet op uw godvruchte ziel!
 „ 'k Weet dat dit Viertal lang uw oog, uw hart beviel.
 „ Ei zie hun oogjes, zie hun stomme traentjes spreken,
 „ Die melden u, rond uit, den inhoudt van myn smeeken.
 „ Uw huwlyksboom storf heen, door 't sterven van uw Gaê,
 „ En liet u, eedle Vrouw, noch telg noch spruitje na;
 „ Dan 's Hemels voorzorg, die al 't bitter kan verzoeten,
 „ Zend u dees Telgen, om uw huwlykschaê te boeten,
 „ Dit moederlooze Kroost te redden uit den nood';
 „ Ontfang 't, in 's Hemels naem', als Mbeder, op uw' schoot.
 „ 't Zal 't hemelhof tot vreugdt, 't zal u tot heil gedyën,
 „ 't Zal zalige *Anna*, in heur' heilstaet, zelfs verblyën;
 „ Als ze uit de hoogte ziet, dat gy haer Kroost bezint,
 „ En 't edel Voorwerp van haer eerste liefde mint.
 „ Bedenk eens hoe die gunst het minziek hart zal laven
 „ Des achtbren B I S D O M S, van wiens deugden, eedle gaven,
 „ En ongeveinsde liefde, u teeder toegewyd,
 „ Gy, Noordstar zyner ziel', toch niet onkundig zyt.

- „ Laet des uw wedermin zyn boezemsmert verlichten,
 „ Gy zult het Vaderlandt zelfs aen uw deugd' verplichten;
 „ Als uwe Huiszorg, die van eedlen yver blaekt,
 „ Aen 't roer zyns huisgezins, zyn Telgen teêr bewaekt,
 „ Wen hy 's Lands Zeepiloots, in 't barnen der gevaren,
 „ De hulk van Neêrlands staet helpt sturen door de baren.
 „ Och of myn wensch alree die gunst van u genoot,
 „ Dat hy, na zoo veel zorg, mogt' rusten in uw' schoot!

Hier zweeg de Liefde en voer, als door een wolk omtogen,
 Met al 't bevallig Kroost uit *ADRIANAES* oogen,
 Doch liet haer ziel' de schets dier moederlooze jeugd,
 Verzelt van *BISDOMS* Liefde en onbesproken Deugd'.
 Wat dichtpenfeel heeft magt om al die teedre tochten,
 Die kuifche driften, die elkander toen bevogten,
 In haer' ontroerden geest', dien lieven twist en peis,
 Op 't breedste dichtpanneel te malen naer den eisch,
 Of al de zuchtjes, die, haer teêr gemoedt ontvloden,
 Langs 't kristallyn der Schie, als vlugge hemelboden,
 Zich spoeiden naer de Maes, waer zy, tot *BISDOMS* troost,
 Haer kusjes drukten op de lipjes van zyn Kroost.

Wat

Wat zoog zyn Liefde, vol bekorelyk vermogen,
 Sints nektar van haer' mond' en vonken uit haer oogen,
 Die vriendlyke oogen, die, in dit volzalig uur,
 Door hunnen glans, zyn hart doen blaken van een vuur,
 Een' onweêrstaenbren gloed, slechts door den dood te dooven,
 En hem de reinste vreugdt, zyn huis veel heils beloven.
 Die glans, met zynen gloed' gedommelt door elkaêr,
 Ontsteekt het offervuur op 't huwlyksbrandältaer,
 Waerom 's Mans Telgen, als vier Minnewichtjes, zweven,
 De Bruidt omärmen en ontelbre kusjes geven,
 Terwyl een hemelstrael van boven nederfchiet.

Maer welk een heilgejuich verdooft myn huwlykslied?
 De Hemel kooft te feest. Een rei van zegeningen
 Bereid het huwlykspoor dier zalige Echtelingen,
 Op 't vrolyk handgeklap van Rotte, Maes en Schie;
 Waerop ik 't achtbaer Paer myn' zang en heilwensch bie.

17 $\frac{6}{29}$ 45.

T E N T R O U W D A G E

V A N D E N

W E L E D E L E N H E E R

MR PAULUS HENDRIK
JUSTUS IVOY,

*OUDSCHEPEN VAN DEN ED. HOVE EN HOOGHE
VIERSCHARE VAN SCHIELANDT. ENZ.*

EN DE WELEDELE JONGKVROUWE

IDA HERMINA ADRIANA
VAN BERCKEL.

Ik span, IVOY ten prys, de blyde bruiloftsnaren,
o Min! bekrans myn luit met palm en mirteblaëren,
Terwyl ik kwinkeleer, by 't licht van uwe vlamme',
In de eedle schaduw van VAN BERCKELS achtbren flam,
Die, door den achtbren flam VAN HOOGENDORP gesteven,
Met zyn rechtschape loof, vol dierbren geur en leven,
Niet slechts een lustprieel voor Rotte en Maes verstrekt,
Maer zelfs de fiere kruin van Walchrens Zeeleeuw dekt.

Hoe

Hoe vrolyk ruischt en bruischt de zangdrift door myne aders,
 Nu ik 't vermoeit gehoor des wakkren Burgervaders,
 Gestâeg door klagt op klagt en zorg voor staet, voor stat
 En Oostermaetschappy', omringt en afgemat,
 Hier, waer zyn Echtboom bloeit en gloeit van roode rozen,
 Zyn schoone Spruit ten roem', mag met gezang verpozen,
 De schrandre IVOY, dien, uit heldhaftig bloedt geteelt,
 De heldenzucht tot deugd in hart en adren speelt,
 Koos, voor den krygslauwrier en oorlogvoerende oorden,
 De zaligende rust daer de eedle Maes de boorden
 Van 't skeepryk Rotterdam verzilvert met haer' glans.
 Hier voerde vaek zyn veêl de stroomnajaên ten dans,
 Hier hield zyn eedle geest het Raedhuis opgetogen
 En blonk, gelyk een star, in aller braven oogen.
 Het Zanggodinnendom bericht ons dat hy hier,
 In slaep gezongen door de zoete Maesrievier,
 En, door een' droom, gevoert naer Troäs lustlandouwen,
 Zichzelf vermaekte met den IDA te beschouwen;
 Straks loken, waer hy trad, rondöm den hoogen top,
 Het schaduwgevend loof en roos en lely op,

E e

En

En streelde zyn gezicht met hare blyde kleuren :
Nu hoort hy 't brongeruisch, dan riekt hy de eedle geuren
Van nardus en kaneel, dan drinkt zyn kiesch gehoor
Zich dronken aen den zang van 't schoongevederd koor.
Op dezen heuveltop zag hy, door roozendreven,
Drie aertsbevalligheên op vlugge voeten zweven
En zwieren door elkaër op zulk een wondre wys
Dat hier een Venus licht aen alle schonk den prys.
De brave majesteit uit hoog geslacht geboren,
't Volgeestige verstant dat wyzen kan bekoren,
En 't zielverrukkend schoon, zoo van gelaet als leên,
Was hier gansch wonderbaer gedommelt onderëen,
En voerde een heerschappy vol onbepaelt vermogen,
Des de eedle Jongling, in verwondring opgetogen,
Dus uitriep : „ o beroemt, o hartverkwikkende oort!
„ o Schoonheên die myn ziel ophemelt en bekoort!
„ o I D A ! kweekhof van de reinste en zoetste lusten,
„ Vergun my eindeloos in uwe schaëuw te rusten!
Door dees verrukking uit zyn' zoeten slaep gewekt
Werd hem het mingeheim van zynen droom ontdekt,

Toen

Toen 's Burgervaders Telg, zyn hoop, zyn welbehagen,
Hem, als de morgenzon, bevallig op kwam dagen.

De aenminnige I D A, wiens bekorelyke jeugd

Zich ooit met bloemen van liefstalligheid en deugd',

De aenminnige I D A, die door minnenswaerde zeden,

Vol deftigheid, vernuft en lieve aenvalligheden,

Het kenmerk draegt van 't bloedt waeruit zy is geteelt,

Verftrekt van zynen droom het ware tegenbeeldt.

Zoo treft de Min de jeugd met diepverborgen fchichten.

Maer ach! wat reed de zon, de bron van alle lichten,

Vaek uit haer flapzael' op en neêr in Thetis fchoot,

Eer hem zyn Levenszon een troostlyk ftraeltje bood.

o Zanggodinnen! wilt nu 't minvermogen zingen,

Zingt hoe de Liefde 't hart van I D A wist te dwingen,

Of wilt gy dat ik zulks met myne dichtveêr mael,

Zoo staet myn onmagt by als ik van 't spoor verdwael.

De reine Liefde die I V O Y in 't hart deed blaken,

Ontzag zich 't kuisch gemoedt van I D A te genaken,

Die, zoet op wetenfchap, haer' levensmorgentydt

Aen de oeffening' der deugd' en wysheit had gewyd,

Die voor haer slaepzael waekte, als waer' het Vestaes tempel;
Ook scheen de Min beducht om 's Burgermeesters drempel,
De toevlucht van elks noodt, die, zoo door groot als klein,
Uit achting en belang, oneindig word betreên,
Te nadren met haer' stoet; dan zy, in list ervaren,
Hooft naeuwlyks 't eêl geluidt van I D A E S cymbelsnaren,
Of trippelt op dien galm blygeestig en besluit
Te sluipen in heur hart, in schyn van snaergeluidt.
Hierop verbergt ze, I V O Y ten dienste, in galm herboren,
Zich in zyn vedel, daer 't hem lukt H E R M I N A E S ooren
Te streelen met muzyk, en zyne vedeltael
Naer eisch te huwen aen de stem van haer cymbael.
Nu klonk zyn snaergeluidt op nooitgehoorde wyzen
En volgde in toon en maet, in 't dalen en in 't ryzen,
Ariens liergalm en Amfions cyterzwier.
De Thrafsische Orfeus speelde op zyne gouden lier
Nooit eedle toonen om Euridice te erlangen
Dan hier I V O Y, om zyn H E R M I N A E S gunst te ontfangen.
H E R M I N A, die dien galm met gretige ooren dronk
Bloost vast op elken toon die uit zyn vedel klonk,

En

BRUILOFTZANGEN. 221

En laet, in 't hart ontvonkt, van haer robyne lippen
Een teeder minnezuchtje, als waer 't een weêrgalm, glippen.
Op deze mintriomf verftomden keel en snaer,
Een zwerm van Minnegoôn vloog dartlend door elkaêr,
En bande uit 's Minnaers hart den nacht van minnezorgen.
Na 't vrolyk krieken van dien fchoonen liefdemorgen
Begroeten wy met zang, vol eerbieds en ontzag,
o Eêl, o achtbaer Paer! dees dag, uw' Bruiloftdag,
Die, naer zyn heuchlyk licht, ons toeftraekt onder 't zingen,
Grozwanger gaet van heil en huwlykszegeningen,
U, zoo myn hoop voorfpelt, hier boven togedacht,
Tot vreugdt van uwe Liefde en wydberoemd Geflacht.

17²/₂₇41.

Ee 3

BRUI-

BRUILOFTZANG
VOOR DEN HEERE
JAKOBUS LOSEL,
EN JUFFROUWE
JOHANNA PASPOORT.

„ **L**iefde, Koningin der Jeugd,
„ Voedster van verdriet en vreugd,
„ Scepterzwaefster, wiens vermogen
„ Elk doet omzien naer uwe oogen,
„ Reukwerk branden in uw koor;
„ 'k Ben, langs 't glibbrig levenspoor,
„ Over vreugde- en onheilstroomen,
„ In uw Ryksgebiedt gekomen:
„ Maer een kille vrees benart,
„ Uur op uur, myn jeugdig hart,
„ Wen ik zie met welke rampen
„ Hier myn jongkheit heeft te kampen.

„ 'k Zit,

- „ 'k Zit, door hoop op aerdsch geluk,
- „ Eenzaam, midden in den drukk';
- „ 'k Leef, in bladeryke streken,
- „ Slechts van 't geen de stommen spreken:
- „ Dus, by duizend liên alleen,
- „ Word ik, reis op reis, bestreên,
- „ In myn peinzende gedachten,
- „ Door uwe onweêrstaenbre Machten:
- „ Deze wonden, door 't gezicht,
- „ Staêg myn hart met schicht' op schicht;
- „ Die doen my, alle oogenblikken,
- „ Warren in gespannen strikken;
- „ Andren stuiten, dag aen dag,
- „ Myne schreên door lach op lach,
- „ Lonkjes, blosjes, zoetigheden,
- „ Schoonte en minnenswaerde zeden,
- „ Die zy zeggen, tot myn pyn,
- „ Dat alle eigenschappen zyn
- „ Van het Puik der maegdebloemen,
- „ Dat zy staêg JOHANNA noemen,

„ 't Doel

„ 't Doelwit van myn vryery'.

„ Liefde, is hier dan 't padt niet vry

„ Dat zich de Eenzaamheit bereidde?

„ 'k Bid, geef my dan vrygeleide!

Dus verhaelt men dat LOSEL,

Midden in zyn mingekwel,

Zyne smert de Liefde klaegde,

Dat'er 't eenzaam huis van waegde.

Dan de Heilvorstin der Jeugd,

Door zyn klagt en vlyt en deugdt

In 't liefstallig hart bewogen,

Zag hem aen met gunstige oogen,

Reikte hem, verheugt te moê,

Van haer' troon zyn PASPOORT toe.

Brave JAKOB, welk een zegen,

Welk een heil bedaeuwt de wegen,

Hoe verdwynt uw zorg en leet

Waer gy met uw PASPOORT treedt!

Zie nu 't einde van uw hopen.

't Ryk der Liefde staet u open.

Vry moogt gy door al zyn paên
Met uw Vrygeleide gaen.
Wil dat lief Geschenk daer kuschchen;
Wil'er uwe drift meê fussen;
Kluister, boei het aen uw zy',
Druk het en herdruk het vry;
Dat we 'er, na dit vrolyk trouwen,
Meenig Afdrukje af beschouwen,
Dat, met uwen geest' verrykt,
Naer het voorbeeldt juist gelykt.
Zoo verzell' de vrede uw' wandel,
Vreugdt en voorspoedt uwen handel!
Zoo omärm' u 't aerdsch geluk!
Leef dus vrolyk in den Drukk',
Tot gy 't Ryk der Zaligheden
Met uw PASPOORT in zult treden!

17-³/₇46.

OP HET HUWELYK
VAN DEN HEER
JAN VAN VOLLENHOVEN,
KORNELIS ZOON,
EN MYNE NICHT
JUFFROUWE
FRANCINA VANDER WALLEN.
AEN MYNEN NEVE
DEN HEERE
PIETER VANDER WALLEN,
VADER DER BRUID.

MYn Jonathan! myn hartvriendt, VANDER WALLEN!
In wien myn jeugdt al vroeg haer welgevallen,
Haer' wellust schiep, haer zielgenoegen vond;
Toen de eensgezinde en schuldellooze weelde,
Waer ik met u in onze kindsheit speelde,
Niet min dan 't bloedt, ons vast aen een verbond:

Al heeft myn lot my van uw zy' gedreven,
Myn hart, dat aen uw vriendlyk hart blyft kleven,
Maelt dag aen dag my uwe Vriendſchap af,
Uw Vriendſchap, die, in blydſchapp' en gevaren,
Myn jonglingschapp' en mannelyke jaren,
Staêg blyken van uw edele inborst gaf.

Wrong ooit uw rouw de tranen uit myne oogen,
Uw vreugdt hield my in blydſchapp' opgetogen.
Nog heugt myn kunst hoe teêr zy, vroeg en spaê,
De lykjes van uw lieve wichtjes tooide,
Haer bloempjes op uw Zoontjes wiegie ſtrooide,
Voor 't kraembedt van uw deugdryke Agatha.

Nog hindert my het bittere herdenken,
Hoe ik uw' rouw myn' troost zag t'uwaerds wenken:
Toen, op Gods wil, 't volzalig Engeldom,
Ondanks uw ſmert', ondanks uw Egaes kermen,
Dat Zoontje, uw hoop, omhoog voerde uit uwe armen:
Maer och! myn troost ſtond voor uw droefheit ſtom.

Nu weet uw vreugdt myn hart en mondt te ontsluiten;
Zy toont van ver my de oudste van uw spruiten,
Met blyde mirt' en maegdepalm' gehult;
Zy zwaeit my toe den geur der echtaltaren,
Op 't feestgejuich der blyde bruiloftscharen,
Dat uw gehoor en vrolyk huis vervult.

Zy meld my, dat de stam van VOLLENHOVEN,
Wiens deugdryk loof de deugdgezinden loven,
Een frische Telg door uwe trouwkroon vlecht.
Verloort ge uw' Zoon in 't graf, toen 't leet u griefde,
Gy vindt'er een' in 't lachend ryk der liefde.
Dus boet de min de schaê van uwen echt.

Mogt' nu myn Rotte in my den zanglust wekken,
De zoete Maes my tot een hoefbron strekken!
'k Zond' hun een' krans van geurig dichtgewas.
Maer laes! hoe kan myn dichtgeest welig draven?
Hy moet zyn' dorst met zout Flakkeenat laven,
Het dorre duin beklimmen voor Parnas.

Maer

Maer schoon ik kost myn stem naer eisch doen ryzen,
Myn Zanggeres de blydste bruiloftwyzen
Doen slaken op FRANCINAE'S trouwverbondt;
't Waer' hachlyk zoo ik in een' dromm' van kluchtjes,
Van kortswyl en liefstalige genuchtjes,
Haer thans zoo ver by u te bruiloft zond.

De wreede kryg, die heilig noch onheilig
Ontziet of eert, maekt all' den weg onveilig,
Heeft lust en rust in zyn bebloed geweldt.
Waer zou hier thans een lachje leven konnen?
Het blixemvuur, het dondren der kanonnen,
't Gewette stael houd yders hart bekneft.

Doch schoon men nog 's lands krygsvuur niet kan blusfchen,
De reine Liefde en zoete Vrede kusschen
Elkander aen uw Dochters bruiloftdisch'.
Des kan de feest by u geen vreugdt ontbreken;
Vooral als gy de blydschap aen wilt kweeken
Met eerbare boert' die juist gezouten is.

230   *B R U I L O F T Z A N G E N.*

Myn kunst heeft ook met keur' van dichtlouwrieten

FRANCINA noch haer' Bruidegom te sieren;

Naerdien elk weet dat de eêlste aenvalligheên

De jonge Bruidt versieren, tooijen, kleeden

Met eigen schoonte, uw vriendlyke Egaes zeden

En uwe deugd, gedommelt ondereen.

Dus maken ook de deftige gewaden

Der eerlykheit, de schoonste zielsieraden,

Gezwinde geest, vernuft en vriendlyke aert,

Voorts wakkerheit en meer lofwaerde gaven,

Den Bruidegom, tot blydschap aller braven,

FRANCINAES liefde en dus uw zoonfchap waerd.

Nogthans vereischt ons vriendlyk bloetverwantfchap

Dat ik de feest, met dit myn kunstgezandschap,

Myn' gullen groet en waren heilwensch wy.

Zeg uw FRANCINE en haren VOLLENHOVEN,

Dat ik voor hun myn zuchten zend naer boven;

Die weg kendt moordt noch oorglogsroovery.

Zeg

Zeg, dat ik Godt, de Bronäer aller dingen,
Om eenen stroom van hemelzegeningen
Op hunne min, hun trouw en feestdag smeek;
Opdat zyn gunst, zyn voorzorg en genade
Hunne eendragt, liefde en vrede koom' te stade,
Hun echt lang duure en nimmer heil ontbreek'.

De wynmaendt, die, nu driemael vier paer jaren
Geleden, u met uwe Bruid' zag paren,
Schenk' u hierop een volle vreugdebokael;
Opdat hy u uw echtluk maek' indachtig,
De zorg verbann', en elk myn' wensch bekrachtig';
Ja reis op reis voor 't jeugdig Paer herhael'.

Al eind de feest, uw vreugdt moet nimmer minderen!
Beleef en zie veel blydschap aen uw Kinderen!
Ik hoop, wanneer de wynmaendt weêr verschyn',
U, vrolyk, op uw zilvren Feest te vinden:
Dan, dan moet' gy, ô Waerdste myner vrienden!
Grootvader en uw Gaê Grootmoeder zyn!

E C H T T A F E R E E L
V O O R D E N H E E R E
J A N P U N T, J U N I O R,
E N J U F F R O U W E
J O H A N N A M A R I A
C H I C O T.

ô **D**ichtkunst, Hemelspruit,
Die, door uw kunstgeluidt,
De zielen weet te boeijen,
Bekroon de tweede min
Van PUNT, die uwe tael, als nektardauw, doet vloeijen:
Zing hem en zyne Bruidt ten Huwlykshemel in.

Gebruik uw Dichtpenceelen,
Om 't puik der Echttafreelen
Dien Teekenkunstenæer,
Op zyne feest, te wyden,
Terwyl de Minnegoôn zich om zyn Echtaltaer,
In zyne zegepraël, met handgeklap verblyden.

't Gaet

B R U I L O F T Z A N G E N. 233

't Gaet wel. gy volgt myn beê.
Ik zie, ik zie, alree,
Hem, in een' kring' van stralen,
Die uit den heldren trans'
Der oogen van zyn Bruidt bevallig nederdalen,
Vol heilverwondering' staroogen op dien glans.

Ik zie, aen zyne zyê,
De aenminnige M A R Y E,
Omfingelt door een' stoet
Van Hemelwaerde zeden,
Die met een bloemenkroon, wiens geur zyn liefde voed,
En sneeuw wit feestgewaedt haer tooijen en bekleeden.

De schoone lacht en bloost;
Daer zy zyn minlyk Kroost
Ziet dartelen en Spelen.
ô Blosje! gy belooft,
Dat zy 't, met teedre zorg, zal voeden, hoeden, streelen,
Vergoeden 't geen 't, door 't lot, ontydig is ontroof.

Dit komt de vreugdt te stade
 Van 's Mans vergode Gade,
 Hier naer den eisch gemaect;
 Zy doet het wolfloers scheuren,
 En schynt, in 't zalig ryk, welks luister haer omstraelt,
 Zyn tweede Huwlykskens, al juichend, goed te keuren.

Kunstryke Poëzy,
 Mael' in dees schildery
 Niets dat naer leet kan zwemen;
 Laet Eendragt, Liefde en Vreugd
 Dit welvereenigt Paer in haere hoede nemen,
 Laet 's Hoogsten zegen 't voën mët heil en zielgeneugt.

Strooi voorts de zachtste bloemen,
 Waer op de Lent' kan roemen,
 Voor hunne voeten neêr;
 Op dat geen scherpe doren
 Hun reine Huwlyksweelde in Huwlykswee verkeer',
 Geen distelen des doods zoo vroeg hunn' wandel storen.

Laet

Laet op die malsche paên
Hun min ten reye gaen;
De heilzon voedzaem schynen
Op hunne vruchtbaerheit,
Gekweekt door 't Liefdevuur, in schaeuw' der Echtgordynen.
Zoo word hun beider Stam in Telgen uitgebreidt.

Wil, op der Dichtren zangen,
't Voltooit tafreel dan hangen
In hunne Bruiloftzael:
Ik zal den Hemel smeeken,
Dat hy van 't heil, door u voorspelt met Schildertael,
PUNT en JOHANNA nooit in 't minste iet doe ontbreken.

17⁴/₂₉48.

TER ECHTVERBINTENISSE
VAN DEN HEER
GYSBERT VAN SCHELLE,
PIETERSZON,
EN JUFFROUWE
SARA HOVENDAAL.

DE Liefde zag VAN SCHELLE in zuivre Godvrucht' blaken,
En kuifche SARA, in het bloeijenst van haer jeugd',
Een ware speelnoot zyn der hemelwaerde Deugd',
Des doelde ze om eerlang die Twee tot één te maken.
Straks voelt de Jongeling haer toorts zyn' boezem raken,
De Maegdt, door zyn gevele bewogen en verheugt,
Een' lieffelyken trek tot reine minnevreugdt,
Die malsche rozen teelt op heur sneeuwitte kaken.
Nu 't welvereenigt Paer met palm' en mirt' bestrooit!
Doch aller deugden rei bekroont, bekranst en tooit
Hen met onsterfelyk loof, welriekend, frisch en aertig.
Wat kroost verwacht men dan uit dezen blyden echt'?
Al Telgen, schoon van leest', volgeestig en oprecht,
Haer' braven stamm', der Deugd', en zuivre Godvrucht' waerdig.

OP HET HUWELYK

V A N D E N

E E R W A E R D E N H E E R

PIETER FONTEIN,

LEERAER DER DOOPSGEZINDEN,
TE AMSTERDAM.

EN JONKVROUWE

SARA ALIDA VERMANDE.

Zwyg, wufte Windt! staek uw onrustige ruischen;

Wees stil, bedaer, gy bulderende Zee!

Stuit uw gewoel, o woelende Flakkee!

Staekt, Golven! staekt uw weelde, uw schuimend bruischen,

En voert my zacht te landwaerds, op myn beê.

Belet my niet den zoeten galm te hooren,

Die, vrolyk uit den noorden neêrgedaelt,

Ginds welig langs uw strandt en oever dwaelt:

Wat vloeit hy zacht en lieflyk in myne ooren!

Men luister' scherp wat nieuws hy ons verhaelt.

Gg 3.

„ FON-

„ FONTEIN, die, door zyn godgewyde gaven,
 „ 't Deugdlievend hart ten hoogen hemel spoort,
 „ Heeft, door zyn trouw, zyn SARAES hart bekoort,
 „ VERMANDES Telg, den lust, de vreugdt der braven;
 „ Der maegden kroon, 't sieraedt van Amstels boord.

o Blyde maer! hoe streelt gy myne zinnen!
 'k Voel hoe uw kracht, die thans myn zorgen toomt,
 My sterkt en, als een nektarteug, bekooft.
 Uw nasmaek brengt myn' vloten geest' te binnen
 Al 't geen nog korts myn Dichtnimf heeft gedroomt.

Zy zat, als in bespiegling, opgetogen,
 Daer 't lentseizoen haer zyne schatten bood,
 't Gevogelt zong, 't gebloemte uit de aerde sproot,
 Wanneer een slaepje of sluimering haer oogen
 Allengs, als met fluweelen handen float.

Toen bragt heur geest, verlicht door hemelstralen,
 Haer in een frische en godgewyde streek,
 Een dal, dat voor geen roosryk Saron week,
 Noch voor de reinste en schoonste lelydalen;
 Ja in sieraedt naer 't Paradys geleeke.

Hier

Hier vloeide, met een lieffelyk geklater,
 Een zilverblanke, een levendige Bron,
 Die 't ver in kracht van 't blank Jordaennat won;
 Een Bron waerby Bethesdaes heilzaem water,
 Noch Siloä, in 't minste halen kon.

Dees Bron ontving haer voedzel uit den hoogen,
 By 't wemelen van eenen Hemelstoet,
 Al Geesten, die, vol heeten yvergloedt,
 Gedurig met nieuw heilnat derwaerds vlogen,
 Tot laving van 't heildorftige gemoedt.

Men zag 't 'eer staëg van Deugdgezinden krielen,
 En woelen op al de omgelegene paën;
 De Aendachtigheid streefde yvrig herwaerds aen;
 De Godvrucht zag men drinkend nederknielen;
 De Godsdienst kwam hier zynen dorst verflaen.

Boetvaardigheid wiesch haer besmette leden
 Hier rein, als in een zuivermakend bad,
 Terwyl de rei der Deugden, die hier zat,
 Verrukt door 't zoet der hemelvrolykheden,
 Zich dronken dronk aen 't godgeheiligt nat.

In dezen rei blonk, als met zilvren stralen,
 Een Maegdt, die, zoo van wezen aert als leên,
 Het echte beeldt der ware Kuisheit schein,
 En 't zuiver hart in vreugd' schein op te halen,
 Zoo vaek men haer dicht by de Bron zag treên.

Doch in 't genot dier weelde en onder 't smaken,
 Van 't dierbaer nat, den wellust van heur hart,
 Vond zy zichzelfe als in een strik verwart:
 Zy voelt haer bloedt door wondre vlammen blaken,
 En in haer borst eene ongewone smart.

De Bron, die haer den honig van Gods liefde
 Deed drinken, tot heur eeuwig heilgewin,
 Gaf haer allengs ook liefdeteugen in,
 Wier zoete smaek heur hart met kwelling grieve,
 En branden deed van reine huwlyksminn'.

Straks wenscht ze altoos by deze Bron te leven,
 Die, nooit door kouw tot killig ys gestolt,
 Op dezen wensch haer blyde in de armen rolt;
 Waer op al 't geen haer vreugd kost wederstreven
 In 't zoet genot der reinste weelde smolt.

Toen

Toen brandde een reeks van zuivre hartältaren,
Wier wierookgeur recht naer den hemel toog,
De Godheit stortte een' heilstroom van omhoog,
Terwyl 't gejuich der t'faemgevloeide scharen
Weêrgalmde door den starrelichten boog.

o Gy, FONTEIN, die myne dichtgedachten,
Myn vaerzen, u, als beekjes, toegevoeit,
Zoo menigwerf hebt met uw gunst' besproeit;
Ontfang myn Nimf, die zich, op vlugge schachten,
Dus aengenoopt, naer uwe feestzael spoeit.

Uw vreugdt verwekt de blydschap in heur oogen,
Gelyk uw smert den druk op heur gelaet;
Geen wonder des, dat zy de fyter slaet,
Nu ze, in uw heil en wellust' opgetogen,
Op nieuw voor u ten bruilofstreie gaet.

Gy zyt die Bron, die, in dat ander Eden,
't Zielvoedend nat ontfong van 't hemelkoor:
De Maegdt, die zich in 't zoet dier Bronn' verloor,
Is SARE, uw Bruidt, die, door haer eedle zeden,
Uw liefde voedt, myn' zanglust' strekt ten spoor'.

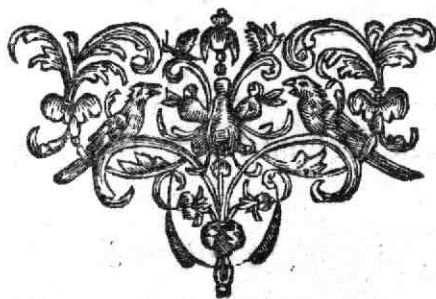
Hh

ô Twee

ô Twee, die 't vuur des huwlyks weet te mengen
Met vuur, welks gloedt de ziel tot heil gedyt,
U voegt geen krans, verslensbaer door den tydt,
Maer best een kroon, bereid door hemelsche Engelen;
Des word uw trouw' dit Brontafreel gewyd.

Zoo moet' op u Gods heilstroom nedervloeijen,
En bruischen door uw liefdebrongeruis!
Uw echtboom, vry van 's weerelds stormgedruis,
In zielenöoft en huwlyksvruchten bloeijen,
Tot 's Hemels eer en opbouw van uw Huis!

17¹⁰/₈48.

B R U I L O F T Z A N G

V O O R D E N H E E R E

JAKOB BURGVLIET,

EN JUFFROUWE

JOHANNA VAN PROYEN.

Woelende Flakkeenajaden,
Zegt my, werd gy ooit voorheen
Om uw' bystandt aengebeên,
Daer men palm en mirtebladen
Op een bruilofttafel strooit,
Daer de trippelende reijen
Rozen op het bruidsbedt spreijen?
Schoon gy knikt 'k geloof het nooit.

H h 2

Neen

Neen: vaert wel; ik laet u woelen
 In uw' rusteloozen vloed';
 't Lust my thans by u den gloedt
 Van myn dichtvuur niet te koelen;
 Maer, door de oude Haringvliet,
 't Volkraak en de Dintelbaren,
 Bly den Astroom op te varen,
 Om een luchtig Bruiloftliedt
 Door het feestgejuich te mengelen,
 Daer de Min, in 't fier Breda,
 BURGVLiet en zyn lieve Gaê
 Hunne zielen t'faem doet strengelen.
 Zangrei, die, in 't Valkenberg,
 Zweeft door lanen, hagen, paden,
 Bloemgodinnen, Boschdryäden,
 Die ik thans om bystandt verg,
 Wilt gebloemt en mirten strooijen
 Voor de voeten van dit Paer;
 Siert hun blakend echtaltaer;
 Tooit de aenminnige VAN PROYEN

Met

Met bekoorlyk lentekruidt;
 Weidt in haer bevalligheden;
 Roemt de roemenswaerde zeden
 Dier bekorelyke Bruidt.
 Zingt, hoe zy de gunst der braven
 Won en wint door zuivre deugdt,
 Staeg een noordstar voor de jeugd'
 Strekt door eël vernuft en gaven.
 Zingt, hoe 't roofziek krygsgedrocht,
 Dat met ſcherp gewette tanden
 Hollands Tuinmaegdt aen kwam randen,
 Onverwacht 's Lands Leeuw bevocht,
 Toen 't met opgesperde blikken
 Weidde door de Baronny,
 Voor zyn maegdeschendery',
 Deze kuische Maegdt deed ſchrikken,
 Vluchten voor zyn dol geraes,
 't Feestmuzyk der helſche ſpoken;
 Hoe zy, zyne woede ontdoken,
 Rust ſchiep aen den boordt der Maes',

BRUILOFTZANGEN.

Zingt, hoe daer het licht der stralen
 Van die nieuwe Maegdezon
 JAKOBS minziek hart verwon,
 En genas van minnekwalen;
 Hoe die Schoone daer zyn jeugd
 Heeft van lieverlee betoovert,
 Zacht gekluistert en verövert
 Door haer gaven, geest en deugd.
 't Zy zyn vlugge geest verdwaelde,
 Als haer kunstgeleerde handt
 Vruchten, bloemen, loof en plant,
 Geestig maelde met de naelde;
 't Zy ze door heur schrandre tael
 Zynen geest deed spelevaren,
 Of door 't zoet geluidt der snaren
 Van de klinkende cymbael;
 't Zy de gloedt van heure kaken,
 't Zy haer schoonheit hem beviel;
 't Zy haer godvrucht zyne ziel
 In oprechte minn' deed blaken.

Zingt

B R U I L O F T Z A N G E N. 247

Zingt, o Zangrei, voorts, hoe hy

Haer, hoe wars van mingebeden,

Vriendelyk wist te overreden

Door zyn schrandre vryery;

Hoe zyn strelend minvermogen,

Brave zeden, vlug beleit,

Noeste vlyt en naerftigheid

Haer tot wedermin bewogen.

Siert, om hunne min te voên,

Onder 't huppelen en zingen,

't Bruiloftbedt dier Echtelingen

Met nooitdorrend liefdegroen.

'k Zal terwyl den Hemel smeeken,

Met de blyde bruiloftschaer',

Dat het nieuwvereenigt Paer

Nimmer zegen moog' ontbreken;

Dat de Voorspoedt, vry van kruis,

Zich aen hunne zy' moog' voegen,

De Eendragt, Vrede en 't Vergenoegen

Mogen wonen in hun huis;

Dat

Dat hun handel moog' gelukken;

Dat hun huiszorg pal moog' staen,

En, verheugt met drukk' belaên,

Voordeel doen met nieuwe drukken.

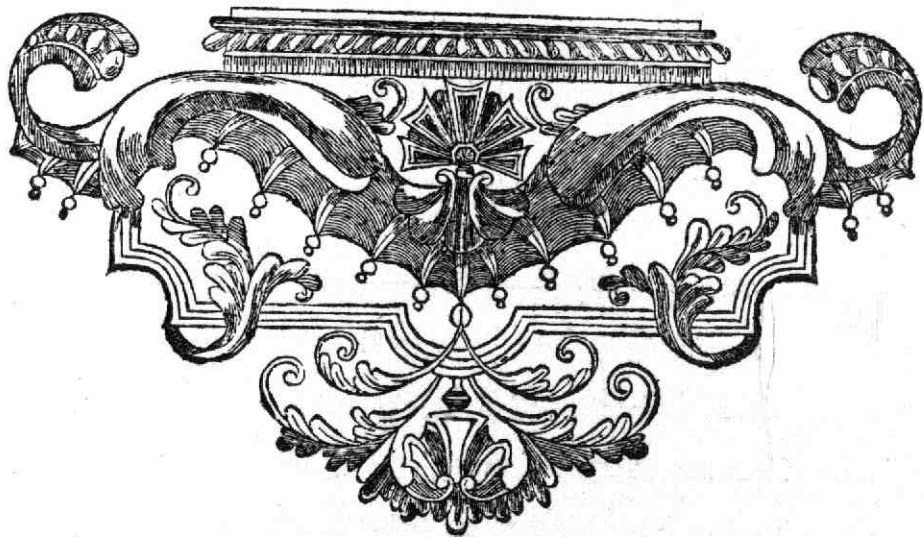
Zoo moet' om hun liefdevlam,

Die hen beide lang moet' streelen,

Haest een kleene BURGVLiet spelen,

Tot fieraedt van beider stam.

17⁶/₁₇49.

B R U I L O F T Z A N G
V O O R D E N

WELEDELEN GESTRENGEN HEERE
M^R I S A A C J A C O B U S
R O C H U S S E N,

OUDSCHEPEN EN RAEDT IN DE VROEDSCHAP
DER STAT VLISSINGEN, ENZ. ENZ.

EN JONGKVROUWE

E S T H E R H U D I G.

DE Zeeuwſche Maegdt droeg billyk haren roem,
Daer zy haer' Leeuw zag ſpelen op de baren,
Dat ROCHUSSEN, der jongelingen bloem,
In ſtatbeſtuur en koopbeleit ervaren,
Zyn liefde, zorg en levensmorgentydt
Haer Koopvaerdy' alleen had toegewydt.

Dit hoort de Maes, die op zyn deugd beluſt,
Hem vaek belonkte in 't bloeijen zyner dagen,
Daer zy verheugt zyn' achtbren Vader kuſcht,
En eert en groet van haren waterwagen,
Zyn' Vader die haer' ſtoet tot eerbiedt wekt,
En Zeelands mondt in Hollands Zeeraed' ſtrekt.

Zy ſprak hierop de blonde Schiemaegdt aen :

- „ o Speelgenoot wil my uw' byſtandt toonen,
 „ Laet ons die fiere in haeren roem weêrſtaen,
 „ Dien Jongeling uit hare Zeefſtat troonen.
 „ De Liefde woont aen uwen groenen boordt,
 „ Ligt word zyn jeugdt door hare liſt bekoort.

De Schienimf, ſtraks gereed op deze tael,
 Wekt door den zang van hare Vlietnajaden
 Op Zomerhof, haer' waerdſten roem en prael,
 De zoete Min, daer ze in de groene paden,
 In 't krieken van een' ſchoonen Lentedag,
 Op eene koets van bloemen nederlag.

- Zy ſprak tot haer: „ Bevallige Aerdsgodin,
 „ Wiens wondre kracht de zinnen kan betooveren,
 „ Wilt gy, dat thans uw naem meer glory winn',
 „ Dan moet gy 't hart eens Jongelings veroveren,
 „ Die 't kapitoel te Vliſingen bewaekt,
 „ En, onvermoeit, van handelyver blaekt.

„ Dat

BRUILOFTZANGEN. 25*

„ Dat ROCHUSSEN, wiens koopvlyt vroeg en spaê,
„ Met noest beleit en onbesproken wandel,
„ Het wild Afryke en noest Amerika,
„ Doet krielen van zyn' drukken flavenhandel,
„ Door uwe kunst en harteroovery,
„ Gewillig slaef van u, o Liefde, zy.

„ Plant uwen gloedt, dien ik recht hemelsch noem,
„ In 't middelpunt der hartbetoovrende oogen
„ Van ESTHER, de eêlste en allerfchoonste bloem,
„ Waer Zomerhof des zomers op kan bogen;
„ Zy zal hem straks hoe hy zyn' tydt besteed',
„ Een noordstar zyn of trekkende magneet.

„ Vereen die Twee door uwe zuivre vlam,
„ Van KOOPSTATS trouw' en HUDIGS deugd' gewagen
„ Stadhuis en Beurs in 't koopryk Rotterdam,
„ Gelyk de Maegt van Zeelandt roem mag dragen
„ Op ISAACS stam en vlyt en eedlen aert,
„ Des zyn die Twee elkander dubbel waard.

Hier zweeg de Schie en straks schein Zomerhof
 't Idalysch dal; het minziek windje kuschte
 Het schomlend loof, 't gevogelt zong den lof
 Van 't mingenot waer in het zich verlustte,
 Elk Visje minde in 't vyverkristallyn,
 Elk bloempje bloosde en schein verliefte te zyn.

Men zag de Liefde in ESTHERS lief gezicht
 Vol majesteit en glans haer' troon bekleeden,
 Dus trok zy door het maegdlyk oogenlicht
 't Bevallig schoon en 't zoet der eêlste zeden
 Den Jongeling van daer de Zeeleeuw brult,
 Tot daer de Schie het hoofd met bloemen hult.

o ROCHUSSEN, thans vraeg ik niet wat leet,
 Wat minverdriet uw jeugd hier had te lyden,
 Eer ESTHERS mond' het lieve ja ontgleet,
 Dewyl we ons in uw' mintriömf' verblyden,
 En met gezang op 't spoor der bruiloftschaer'
 U leiden naer het blakend echtaltaer.

Maer och! hoe smelt my de onbetaelbre schaê
Van Maes' en Schie, die zich haer doen beklagen,
Uw nut belang ontvoert haer met uw Gaê
Der maegden roem, der braven welbehagen,
En Zomerhof raekt voor den wintertydt
Zyn schoonste bloem, zyn eelfte tooifel kwyt.

o Zeeuwfche Maegdt! befef vry uw geluk.
o Vlifingen! rys moedig uit de baren;
Uw achtbre Raedt, ontlast van minnedrukk',
Komt in triôm' u bly in de armen varen
Met kuifcher Bruid', met fchooner liefdevragt
Dan Priaems Zoon in 't veege Troje bragt.

Gelukkig Paer, dat uwe blyde min
Staeg vreugdt ontmoet' en nimmer leet bejegen'!
Draeg 't huwlyksjuk vernoegt en eens van zinn',
Omhels den Vrede en bouw in 's Hemels zegen,
Uw Stamhuis op, zoo blyve uw naem in standt,
Zoo bloeije uw Echt tot heil van 't Vaderlandt.

OP HET HUWELYK
VAN DEN EERWAERDEN HEER
JOANNES VAN SCHELLE,
LEERAER IN GODS GEMEENTE TE BERGEN,
EN JUFFROUWE
JOHANNA HOVENDAAL.

VAN SCHELLE, 's Hemels Tolk, die door zyne Englentael
Vorst Jezus Bruidt, Gods Kerk, heeft tot zyn min bewogen,
En 't hart der Dichtkunst' won door schrandere kunstvermogen,
Bewoog en won door liefde ook 't hart van HOVENDAEL.

De schoone Sulamyth zend op dees zegeprael,
Te Bergen in Gods huis, haer echtbeê naer den hoogen;
De Dichtkunst juicht, en wenscht, dat uit de hemelbogen
't Drieëinig Wezen zyn driedubble min bestrael'.

JOHANNA zalft en strookt zyn hart met reine lonken;
Haer godvrucht zal zyn' geest, in 's Hemels dienst' ontvonken,
Zyn kuische Zangheldin aensporen in haer vlucht'.

Des wacht Gods Kerk van hem Gods heillicht voor haer gangen,
De Dichtkunst versch gebloemt en nieuwe koorgezangen,
De Huwlyksliefde kroost, door geest en deugd berucht.

17^{II}/₁₆49.

T E N

TEN VERJAER- EN TROUWDAGE
VAN DEN HEER
ABRAHAM VAN RYKEVORSEL,
IN DEN ECHT TREDENDE
MET JONGKVROUWE
SUSANNA MARGARETA
DES AMORIE.

GEen Lente of Zomer, maer de Liefde en haer gespelen
Beschenken ABRAHAM, den steun der Zeevaerdy',
Den stut der Koopmanschapp', op zyn Verjaergety,
Met eene Bloem', zoo schoon als ooit saizoen kan telen.

SUZANNE, een frische roos, die de eëlste hofjuweelen
In schoonte en deugd' braveert, versiert zyn groene zy;
Die Bloem der maegden zet hem 't rechte leven by,
Welks zuivre Liefdegloedt haer koestren zal en streelen.

Dat zyn Geboorte dus zich zelf verëeuwigt zie;
Dit dubbel Feest dees Twee drie dubblen zegen biê;
Gods Englen hunnen echt met heilgebloemt bedeelen;

Zoo bloeij', zoo groei', tot vreugdt van Maesen Rotte en Schie,
Door RYKEVORSELS trouw, 't Kroost van DES AMORIE,
In schaduw' van den Stam der SLECHTEN en VAN MEELLEN.

H U W E L Y K Z A N G
V O O R D E N
E E R W A E R D E N H E E R E
PETRUS NIEUWLAND,
LEERAER IN GODS KERKE TE VLISSINGE,
E N M E J U F F R O U W E
MARIA MARGARETA MEES.
A E N D E N B R U I D E G O M.

GEwyde Tolk van 't Heilverbondt!
Zielstreeler! nyvre Hartverpletter!
Godswetörakel! Guldemondt!
Geleerde NIEUWLAND! Kerktrompetter!
Die, als ge uw tong en lippen roert,
De zielen 't sterflyk vleesch ontvoert,
Ten reij' leidt met de Hemellingen,
In 't licht dat uit de Heilzonn' sfracht;
Wat noopt gy me uw' triömf te zingen,
Die ge op MARIA hebt behaelt!

Kost

Kost u die prys ontgaen? zoudt gy,
Gy, die het stugst' gemoedt veroveret,
En, door uw tael vol melody,
Ons dikwerf godlyk hebt betoovert,
Verrukt, vervrolykt en vermeit,
Langs stroomen van welsprekendheit,
Die van uw gladde lippen vloeijen;
Ja zelfs de hoogste liefde wint?
Zoudt gy een teedre Maegdt niet boeijen,
Haer niet verwinnen die gy mint?

Gy, die, door uwe zuivre stem,
De zespaer hooge parelpoorten
Van 't hemelsche Jeruzalem,
Met sleutlen van gewyde soorten,
Met vurige gebeên, ontsluit,
Kost licht uw Parel, uwe Bruidt,
Het hart ontsluiten door uw reden,
Tot stilling uwer minnepyn'.
Daer gy niets wint, door uw gebeden,
Moet alles ys of marmer zyn.

Al hebt ge, ondanks uw' will', een' schat
Van dierbre paerken en robynen,
Recht waerd in hemelgoudt gevat,
Vaek neêrgeworpen voor de zwynen,
Den honden 't heilige aengeboôn,
En zielen, niet dan draf gewoon,
Onthaelt op manne en Englenfeesten;
Uw tael, die Deugdt en Wysheit smaekt,
Heeft lang de vrome en schrandre Geesten,
Uw deugt MARIAES hart geraekt:

De glans dier Noordstarre uwer jeugd
Kwam dikwerf uwen yver storen,
Daer gy, vol godgewyde vreugdt,
Gods kudden in den Nieuwenhoren
Te weide dreeft, op 't zoet geluidt
Der heilige Evangelyfluit'.
Al voert gy over 't vlak der baren
Tot daer gy 't Zeeuwſche Godshuis fticht,
Gy kost dien luister niet ontvaren,
Gy bleeft onveilig voor dat licht.

Men

Men wil dat, toen ge uw Levenszon
 Uw minkwetsuren openbaerde,
 Uw tael, de tael van Salomon,
 In liefdeklanken evenaerde;
 Ja dat de Godvrucht in 't gemoedt
 Geblaekt werd door uw' zuivren gloedt,
 Toen ze u MARIA zag belonken;
 Zoo had de Liefde uw' boezem in,
 Die altoos gloeid van pinkstervonken.
 Zoo sterk is de onweêrstaenbre Min.

De Min ontwyd u Kerkämpt niet,
 o Neen; de Deugden, ryk van stralen,
 Die ze u, in uw MARIA, bied,
 Zyn waerdig aen uw zy' te pralen;
 Haer minzame aert, haer huisbeleit,
 Haer zedige bevalligheid
 Zal blinken, als het borstgesteente
 Op Arons heilig altaerkleedt,
 In de oogen van uw Kerkgemeente,
 Zoo dikwerf gy ten kansel treedt.

Terwyl gy 't godgezind gemoedt
Met hemeltroostael' zult verkwikken,
De zondaers met den blixemgloed'
En donder van Gods wet verschrikken,
En elk tot boete en godvrees maent,
Zal elk, op 't heilspoor, dat gy baent
En asperkt door de Godsdienstplichten,
Haer, door haer' deugdenglans, van ver,
De Heilandzoekers voor zien lichten,
Gelyk een andere Oosterstar.

Met dubble reên heft des Gods Kerk,
Op 't klinken uwer bruiloftgalmen,
Haer' reinen schedel naer het zwerk;
Met reden zingt zy vreugdepfalmen,
Uw' zaligenden echt ten prys'.
Wie weet of in Gods paradys,
In schaêuw' van 's levens heillauwrieren,
Tot heil van u en uwe Bruidt,
Gods Engelen uw feest niet vieren,
Met hemelzang' en harpgeluidt?

Die Godsrei stort' Gods zegen neêr
Op u en uw geliefde Gade!

Zoo groeije uw heilfaet keer op keer!
Zoo kome uw trouw Gods kerk te stade!

Zoo wacht en Kerk en Staet gewin
En aenwas uit uw dubble min;
De Kerk ontelbre Deugdgenoten,
Door u uit haren schoot' geteelt,
De Staet een reeks van Huwlyksloten,
Waerin uw geest en godvrucht speelt.

17 $\frac{6}{25}$ 50.

E C H T Z A N G

V O O R D E N

WELEDELEN GESTRENGEN HEERE

M^R J A N W I L L E M
V A N H O O G S T R A T E N ,

*PROCUREUR GENERAEL IN DEN EDELEN HOVE
PROVINCIAEL VAN UTRECHT, RAED ORDINARIS
IN DE EDELE KAMER VAN JUSTITIE TE
VIANEN, ENZ. ENZ. ENZ.*

E N M E J U F F R O U W E

M A R I A J O H A N N A T E R W E N .

De reine Liefde zag,
Daer ze aen den schiestroom lag,
In schaeuw' van 't loof der boomen,
Op dons van lentekruidt;
De tranenbeekjes langs de poesle wangen stroomen
Van TERWENS schoone spruit.

Zy

Zy hoorde met haer reijen
MARIA zuchten, schreijen,
Van leet en boezempyn',
Tot smert van 't mededoogen,
Daer haer de nasmaak van haer' wrangen bruiloftwyn
De tranen perste uit de oogen.

Dit trof, dit deerde 't hart
Der Liefde, die de smart
Der Schoone dra kon gisfen,
Des ziet ze om bystandt uit,
Die haer den paerlendaeuw van 't bleek gelaet help' wisfen.
Dier troostelooze Bruidt.

Zy dacht: „ Geen kunst zal helpen,
„ Om al dit leet te stelpen,
„ Dan die der Poëzy';
„ Die kan den rouw belezen;
„ Haer zang' verkwikt de ziel; kooft myne kunst daer by
Dan is de Maegdt genezen.

Maer

Maer welk een Zanggodin
 Of hier de kuifche Min
 In 't eêl bestaen zal baten?
 Zy vind, na zorg en vlyt,
 Het voorwerp van haer' wensch in 'tStamhuis van HOOGSTRATEN,
 Den Zangberg toegewydt.

Juist daer de Vechtnajaden,
 In 't lobberen en waden,
 De Bisfchoplyke Stat
 Besproeijen, kusfchen, groeten,
 Zag WILLEM, daer hy uit 's Lands achtbre vierfchaer trad,
 Zich door de Liefde ontmoeten.

Zy, die, in dezen staet',
 MARIAES droef gelaet
 En leest had aengetogen,
 Trad toe, met zwakke schreên;
 Zy hikt en fnikt en zucht: de Jongling word bewogen,
 Zyn hart was stael noch steen.

„ o Zoon

„ o Zoon van Febus Zonen!

„ Wil my uw' bystandt toonen,

[Dus sprak ze, en blies hem vast

Haer zuiver vuur in de aêren,]

„ Myn Lust, myn Evenbeeldt kwynt aen de Schie, vermast

„ Van Bruiloftlykmisbaren.

„ Laet uwe Dichteres

„ Haer Bruitskroon van cipres

„ Door tooverzang hertelen

„ In mirth, die vreugdt bereid.

„ U is, zoo gy haer ziel ontluiken kunt en streelen,

„ Een heilfchat toegezeit.

HOOGSTRATEN, niet te teugelen,

Vloog zelf, als had hy vleugelen,

Met zyne Zangerinn',

Die hem tot leidsvrouw strekte,

Tot daer de Liefde hem het voorwerp van zyn minn',

De schoone Maegdt, ontdekte.

Hy zong . . . . Maer 't Negental
 Zou naeuw den zwier en val
 Van zyn gezang herhalen;
 En om de tooverkracht,
 Waer meê de Min zich kweet, hier naer den eisch te malen.
 Ontbreckt myn kunst' de magt.

Hoe 't zy, het treurig wezen
 Der Maegd', 't welk, kort voor dezen,
 Een rouwvolk overtoog,
 Verschoot zyn droeve kleuren:
 Men zag de TERWEN BLOEM, die flus ter aerde boog,
 Nu 't hoofdt ten hemel beuren.

De Maegdt voelde, in dat uur,
 Door 't nieuwe liefdevuur,
 Vernieuwde minnelusjes.

HOOGSTRATENS Dichtheidin
 Zong 's levens eelste vreugdt, het honigzoet der kusjes
 En 't heil der Huwlyksminn'.

Dus

Dus werd de trouw gefloten
Van deze Mingenoten,
Tot roem en steun der Deugd'.
Dat hunne Min bedye!

o Huwlykzegenær! bedeel met heil en vreugd'

HOOGSTRATEN en MARYE!

17 $\frac{12}{30}$ 50.

E C H T Z A N G
V O O R
D E N H E E R E
WILHEM VAN MAURIK,
E N
J U F F R O U W E
J O Z I N A M E S S C H E R T.

DE Troost, die uit het hemelhof
Zyn' balsam giet in diepe boezemwonden,
Verkeert het leet der droeffte stonden,
Door hulp des Tyds, in ware vreugdestof;
Verbleekte in roode wangen,
En zuchten in gezangen.

Dan

B R U I L O F T Z A N G E N. 269

Dan neemt de zwarte Rouw de wyk,
Dan staekt zyn stoet het jammeren en schreijen,
Terwyl de trippelende reijen
Der blonde Vreugd' hun juichend dankmuzyk,
Gewekt uit zuivre snaren,
Ten hemel op doet varen.

In zulk een wisseling' van lot
Gelukt het ons van MAURIK te begroeten,
Nu hy zyn huwlykshaê mag boeten ;
Begunstigt door den waren Bruiloftgodt,
Die de echtwondt, die hem griefde,
Geneest door 't zoet der liefde.

Zag hy zyn eerste huwlykzon,
Ter kwader uur', met al haer zuivre stralen,
In eenen poel vol jammers dalen,
Hy ziet zyn tweede, uit eene vreugdebronn',
Vol heils en gunstbewyzen,
Ter goeder uure ryzen.

Zoo gunstig is Gods gunst 's Mans Deugdt!
 Opdat die schoone in eenzaamheit niet kwyne
 Word de altyzedige JOZYNE
 Haer huisgenoot, en WILHEMS huwlyksvreugdt,
 Opdat die heilgespelen
 Hem dubblen wellust telen.

De Deugdt houd, als een puikgesteent,
 Den bovenglans in zyn doorluchtig oordeel;
 't Is zy van wie, tot eerbaer voordeel,
 Zyn Koopbeleit dien ryken glans ontleent,
 Zy blinkt uit al zyn' handel
 En vriendelyken wandel.

Dus zal JOZYNE, als een robyn,
 Of diamant, aen zyne zyde flonkeren,
 Door haren glans zyn leet verdonkeren,
 Het hoofdjweel aen zyne heilkroon zyn,
 Zyn huis alöm verlichten,
 En hare kunne fichten.

B R U I L O F T Z A N G E N. 271

De Liefde, die hier zweeft en weid,
En de eêlste rei der allerreinfte Zeden
Bekleên dit Paer met bruiloftkleeden
Van godvrucht', trouw' en stille zedigheid,
Waer op de hemelfcharen
Met gretige oogen staren.

Wie twyffelt of dees Bruiloftfeest,
Waeruit aen Y en Maes de Puikgeslachten
Hunn' bloei, hun groei en duur verwachten,
Beschenen word door 's Hemels gunst en geest,
En de altydjuichende Engelen
Dees Twee de trouwkroon strengelen?

Myn wensch ziet eenen hemelstoet
Met vlotte schreên, langs starrelichte paden,
Hier dalen, met al 't heil geladen
Dat immer twee uit 's hoogsten overvloed[†]
In hunnen echt' verkregen.
De Deugd mist nooit Gods zegen.

T E N T R O U W D A G E
V A N D E N
W E L E D E L E N G E S T R E N G E N H E E R
M^R G E R A R D D A N I E L
D E N I C K ,

*ADJUNCT RAEDT EN ADVOKAET FISKAEEL IN DEN ED.
MOGENDEN ZEERAED OP DE MAZE, ENZ. ENZ. ENZ.*

E N J O N G K V R O U W E
A N N A E L I Z A B E T H
B I S D O M .

A E N D E M A E S .

o **B**Londe Maes, laet nu uw Kamenieren,
Uw Vloednajaên, u met uw feestfieraedt,
Uw Scheepskroon en uw halsjuweelen sieren,
U prachtig kleên in watergroen gewaedt,
Daer parelen op blikkeren en vieren,
Beschenen door den glans van uw gelaet.

Wy

Wy komen u verheugt te bruiloft nooden.

De Achates van uw' Raed', uw' Staetpylaer,
De tweede stut van uwe stroomgeboden,
Uw DENICK, leid zyn Bruidt naer 't echtaer,
Begunstigt door al de eerbare minnegoden,
Op 't handgeklap van uwe waterfchaer'.

Ontstyg uw Hof, uit stroomkristal geklonken,
Uw BISDOM schenkt, uit zyne huwlykskroon',
Het puikgesteent, vol tintelende vonken,
Aen DENICKS jeugd, zyn deugd en vlyt ten loon,
Koom, zie de Schoone aen 's Jonglings zyde pronken;
Geen diamant blonk ooit in goudt zoo schoon.

Het magtig Hof uws Zeeraeds heft zyn tinnen
Thans blyde omhoog, getooit met bloemsieraedt;
Uw Zeeraedt zelfs strykt thans, verheugt van zinnen,
Den strakken ernst van 't statige gelaet;
Ja bloost van vreugd' om dit gewenscht beminnen,
Dat zegen bied aen Neêrlands vryen staet.

De Minnegoôn en Liefdewichtjes streelen

Uw' Zeeleeuw, die thans dartelt op het strandt;
Beklauteren uw dryvende Kasteelen,

Waer op de Min haer zegestanders plant,
Bekranst met mirt uit hare lustpriëlen,

Wier geur zich spreit door 't juichend Vaderland!

Het oorlog bant en boeit de minnetochten;

De Liefde groeit by 't bloeijen van den vree.

De zoete Min en haer gevolg vermogten

Op DENICK niets, zoolang uw vloot op zee
Den doodschrik joeg in 't hart der roofgedrochten,

En 't hart u kromp van angst en oorglogswee.

Men zegt dat hem de Min toen 't hart wou blaken

Daer hy beschanst met waterkeuren zat,

Maer dat gy zelf dien toeleg haer deed staken

En riept: „ Uw toorts heeft op dit hart geen vat,
„ 't Lust DENICK slechts voor myn belang te waken,
„ Die zorg heeft schier zyn zinnen afgemat.

Dan

Dan fints de Vreê den Leeuwstuiu kwam betreden,
Was u de Min te loos, te snel van gang,
Zy wist zich stil in uw gewaedt te kleeden,
En, in uw' schyn', met zoeten tooverzang',
Het bezig brein des Jonglings te overreden,
Te wikklen in haer honigzoet belang.

Zy deed haer' stoet, in schyn' van uw Najaden,
Van ANNAES schoon gewagen langs uw' vloedt,
Dees zongen hem haer leest- en geestfieraden,
Die prezen 't schoon van haer begaest gemoedt.
Die 't lelywit en 't rood der rozebladen
Van haer gelaet, die haren oogengloedt.

Dees zang verrukt, betoovert zyn gedachten,
Terwyl hy zwoegt tot heil van zee en landt,
Vergeefs wil hy des Zeeraeds dienst betrachten,
De pen druipt hem in 't schryven uit de hand,
Hy vat haer op, doch schryft verliefde klagten,
Getuigen van zyn teedren minnebrandt.

276   *B R U I L O F T Z A N G E N.*

Hy klaegt: „ Waerom, o Stroomprinfes! myn zinnen

„ Dus tot uw schaê in 't liefdenet verwart?

„ Ik voel myn hart de aenminnige *ANNA* minnen,

„ Maer och! zy schuwt myn liefde en minnesmart,

„ Myn vuur zal nooit haer marmren hart verwinnen

„ Wyl 't uwen vloedt in kille koelheit tart.

„ 'k Zag lang hoe zy zich 't maegdlyk leven wydde,

„ En enkel lust in nutten arbeit heeft,

„ 't Zy zy zichzelf in 't huisbestuur verblydde,

„ Of naerftig leest of zingt of kunstig weeft,

„ Of met de naeld' gebloemte maelt op zyde,

„ En, bezig, min en minnelust weêrstreeft.

De schalke Min schiet na dit zegepralen

Terftondt den schyn van eene goudvink' aen,

Dus lust het haer klapwiekende te dalen

Daer Zeeraedrust, (*) in 't lommer van de blaên,

Zyn' Landheer streelt, zyn' *BISDOM* aêm doet halen,

Als hem de Zee en 't Landt van zorg' ontslaen.

(*) De Lustplaets van den *Weled: Heer Fiskael Bisdom*, bier dus genoemt.

Hier

Hier ziet ze, in een der schaduwryke dreven,
ELIZABETH, vol bezige aendacht treên.
Straks hief zy op en zong: „ Wat 's 't eenzaam leven
„ Een nare staet! daer twee verliefst aen een,
„ Daer zieltje aen zieltje en mondje aen mondje kleven
„ Is 't leven 't zoetst en ryk van zaligheên.

De Maegdt ziet op; de Liefde kooft al nader
En nader by, daer ze op de takjes zingt:
„ Min, schoone Maegdt! min! min! ei wacht niet spader.
„ Och! of gy eens uw' Minnaer heusch ontvingt!
„ Bemin, bemin den Bystandt van uw' Vader!
„ Min DENICK, die naer uwe weêrmin dingt.

De Schoone bloosde op dit verrukkend zingen;
Zy voelt haer ziel, haer kuifche ziel beheert
Door driftjes, niet te ontveinzen of te dwingen,
Terwyl de Min klapwiekend triömfeert.
Toen vond de Bloem, de Roem der Jongelingen
't Onvriendlyk neen in vriendlyk ja verkeert.

Dat nu, o Maes! de trouw dier Mingenooten
 Nooit minder heil toevloei' met bly geruis,
 Dan gy ooit nat hebt uit uw kruik gegoten?
 Dat binnen 't jaer, tot aenwas van hun huis,
 Uw floet een wichtje, uit hunnen echt gesproten,
 In slaep wieg', met zoetvloeiend golfgedruis.

Dat uw Parnas met blyde bruiloftzangen
 Nu op dees feest zyn gragen zanglust boet'.
 Myn Dichtnimf wenscht, nu zy na lang verlangen
 Dees brave Twee in de Echtzael heeft begroet,
 Haer Huwlykslier voor eeuwig weg te hangen
 Of, als onnut, te werpen in uw vloedt.

17-²51.

ZILVEREN
BRUILOFT-
ZANGEN.

WEST VIRGINIA
STATE COLLEGE
MARTINSBURG
WEST VIRGINIA

T E R
ZILVEREN BRUILOFTE
VAN DEN HEER
ARNOLDUS BEIJERMAN,
EN MEJUFFROUWE
ALIDA DISSELWERF.

DE Tydt stoor' vry den bruiloftgalm,
Daer blyde feestgenoten zingen,
En rukk' den mirt en maegdepalm
Van 't hoofdt der jeugdige echtelingen;
't Paer, dat in 's Hemels liefde paert,
Ontbreekt het nooit aen blyde toonen
En gloryryke vreugdekroonen,
Van onbederffelyken aert;
Aen toonen, die naer boven klinken,
En kroonen, die Gods gunst doet blinken.

N n

Dat

282 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Dat toont de hemelsche Genâe,
Die wy met dezen lierzang' pryzen,
Nu BEIJERMAN en ALIDA,
Hunn' zilvren bruilofdag zien ryzen.

Zy zien, met een verheugd gelaet,
Te rug, door vyfentwintig jaren,
Hoe al hun palm en mirteblaren
En jeugdig bruilofffeestfieraedt
Verwelkt zyn en in 't stof gezonken,
Daer zy met eedler sierfel pronken.

Godt drukt de zilvren bruiloftkroon
Op 't hoofdt dier brave Trouwgenooten,
En legt een' dankbren vreugdetoon
In hunne monden, thans ontsloten
Tot lof van zyne Majesteit;
Terwyl hun Dochters en hun Zonen,
Zes Parels aen hunn' huwlykskroonen,
Met harten vol van dankbaerheit,
Als frisch Olyfloof en lauwrieren,
Hunn' zilvren bruilofdis versieren.

Geluk-

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 283

Gelukkig Paer, uw Stamboom groeit,
Door 't koesteren der heilzonstralen,
En word met zilvren daeuw' besproeit,
Uit 's hemels diamante zalen.

Uw huwlykshulk zeilt vry en bly
Door 's levens zee, in 's Hemels zegen;
Loopt bygeval de stroom u tegen,
(Wie vaert altoos voor windt en ty?)
Uw wyze Stuurman woont hier boven,
En geeft u stof om Hem te loven.

o BEIJERMAN, hoe bly te moê
Ziet ge u door 't Koopgeluk belonken!
Hoe lacht de Koopmanschap u toe,
Daer uwe zeekasteelen pronken!
Terwyl ge, in 't rusteloos kantoor,
U afflooft in uw handelboeken,
En vaste winst weet op te zoeken,
Door 't los en hachlyk waterspoor,
Waerlangs, hoe zich de windt moog' draeijen,
De winsten naer uw kisten waeijen.

284 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Dat tuigt de Maesfroom niet alleen,
Daer hy uw rykgeladen kielen,
Ziet zweven om zyn stroomkoets heen,
En op zyn' gladden rug voelt krielen.
o Neen: dat tuigen kust op kust,
Garonne, Loire en andre stroomen,
Die schip op schip verwelkomen,
Dat door uw vlyt is uitgerust,
Die nydt en schraepzucht helpt bestryden,
Waer ze onze Koopvaerdy benyden.

Maer zacht. ik dwael met u van 't spoor,
Gy moet u in uw feest verlusten.
Ontfrons uw hoofd, fluit uw kantoor,
En laet de Koopmanschap wat rusten.
Woelzieke Dienstmaegdt van ons landt,
Gun hier wat rust, laet u belezen:
Maer 'k weet dat gy niet stil moet wezen,
Welaen, geef dan de vreugdt de handt,
Op dat zy met u kwinkeleere,
Dees' zilvren bruilofdag' ter eere.

Ver-

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 285

Verkondig onze blydschap vry
Aen Neêrlands Zeevaert, uw gezuster,
Roep, dat ze met ons vrolyk zy;
Dees feestdag mack' heur hart geruster;
Dat zy haer wimpels fluks ontwind';
Dat hare grofgetoonde monden
De zilvren bruiloftvreugd verkonden
Van haren waerden boezemvrind.
Zeg, dat zy geenen val moet vreezen
Zoolang zyn kooplust blyft in wezen.

Intusfchen zal ik, bly van zin,
De snaren van myn speeltuig streelen,
Om BEIJERMAN en zyn Vriendinn'
Myn' gullen heilwensch toe te spelen:
Veel heils, o welvereenigt Paer,
Godt blyve u eindeloos genegen;
Zyn gunst vermeer' uw' huwlykszegen;
Zyn heil verryke u jaer op jaer;
Zyn voorzorg doe uw' handel bloeijen;
Zyn vrede uw huis in voorspoed' groeijen.

286 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Zoo moet ge uw zilvren bruiloftkroon
In eene gouden zien verkeeren;
En eens, met een' gewyden toon',
Den Gever van die kroonen eeren,
Daer 't sterfelyk vleesch de ziel niet prangt,
En, op 't geklank der Englenzangen,
Die onverwelkbre kroon ontfangen,
Die aen het eindt der loopbaen' hangt,
Om, onder 't loof der heillauwrieren,
Het eeuwig bruiloftfeest te vieren.

17³/₄33.

TER

TER ZILVEREN BRUILOFTE
VAN DEN HEER
LEONARD SWARTENDYK,
EN MEJUFFROUWE
KORNELIA VANDER POT.

't Is God ter eer' dat wy dees' feestzang zingen,
o LEONARD en gy KORNELIA,
't Is God' ter eer', gezegende Echtelingen,
Dat ik met u verheugde toonen sla.
Ik voel myn' galm op de eedle wierookgeuren,
Die 't dankaltaer van uw gemoed verspreit,
Als op een wolk, ten hoogen hemel beuren
En dryven naer 't paleis der eeuwigheit.
Laet ons gejuich vry in de hoogte varen,
Op wicken van een godgewyde vreugdt,
Wiens blank gelaet den glans kan evenaren
Van 't zilvren feest, dat thans uw ziel verheugt,
Ge aenschouwt een' tydt dien weinigen beleven,
Hoe meenig paer word, met een naer geklag,
Door 's doods geweld naer 't hongrig graf gedreven,
Voor 't ryzen van den zilvren Bruilofdag.

Hoe:

288 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Hoe meenig een mist, na veel jammernachten,

Op dezen dag zyn helft zyn huwlykſchat,

Daer hy, vol rouws, geen klanken kent dan klagten

Geen zilver ziet dan zilver tranennat.

Daer is'er wel die vyfentwintig jaren

Met hunne Gade op 't padt des Huwlyks treên,

Doch in een drom van duizend doodsgevaren

En op 't geklank van kermen en geweën:

Maer gy, gy leeft nog beide een vrolyk leven.

Hoe mild is Godt! wat valt de Schepper goed!

Gy leeft, om hem oneindig lof te geven,

In eenen ſtaet' van heil en overvloedt.

Ziet eens te rug, wat ziet ge'er nog al woelen

Die, vol van zorg' en hartzeer en verdriet,

By dag en nacht het dierbaer wit bedoelen,

Dat gy beſchoot en ongestoort geniet.

Wat ziet ge'er al, die afgemat van 't kampen,

Met tegenspoed' en knagend ongeluk,

Gansch moedeloos verzinken in hun rampen

En ſmelten in al 't zielverdriet en druk.

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 289

De zoete rust doet u in stilte aenschouwen
Het brullen van de ontrouwe levenszee;
U deert geen storm, de Zeevoogt, uw vertrouwen,
Bragt u al vroeg aen een gewenschte ree.
Vermeete waen moog' op zyn zwoegen bogen,
Daer hy veel gelds en goeds vergadert heeft;
Het ryk geluk, het heil komt uit den hoogen.
't Is Godt alleen die allen zegen geeft.
Hoe vruchteloos is 't ploegen, planten, zaeijen
Als zyne gunst geen' vruchtbren wasdom schenkt;
Maer alles wat Gods liefde ons wil doen maeijen
Word nooit door storm of blixemvuur gekrenkt.
Uw zilvren kroon word schooner glans gegeven,
Door uwe Spruit en haren Echtgenoot,
Door ALIDA, het leven van uw leven
Met zooveel zorg gekoestert in uw schoot'.
Gelukkig Paer, dat hart en ziel voelt streelen,
En koesteren door 's hemels liefdegloedt,
Wat word uw vlyt, in frische lustprieelen,
Door lust en rust getokkelt en gevoedt!

O o

Wat

290 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Wat of ik u, by alle uw zegeningen

Nog wenschen zal, o wel vereende Twee,

Dan dat Gods heil u eeuwig blyve omringen,

En uw gemoedt vervulle met zyn' vrêe,

Zoo streele u hier een ongestoort genoeg.

Zoo smaek' uw ziel op aerde een hemelvreugdt,

Zoo moet ge u eens de schatten toe zien voegen

Die hier omhoog bereid zyn voor de deugd',

Gun zulks, o Godt, o Bron van allen zegen,

Aen SWARTENDYK en zyn KORNELIA,

Blyf met uw gunst hen eindeloos genegen;

Verzel hen met uw' bystand' en genaê.

Neem nooit te rug wat gy hun hebt geschonken;

Maer laet de gloet van uw mildadigheid

't Dankoffervuur gestaêg in hun ontvonken,

Tot lof en eer van uwe Majesteit,

Tot lof en eer van u, o Heer der Heeren,

Van u, wiens gunst wy met dees' feestzang' eeren.

17⁶/₁₇33.

OP

OP DE
ZILVEREN BRUILOFT
VAN DEN HEER
MARINUS OUDENAERDE,
EN MEJUFFROUWE
MAGDALENA VANDER
LAEN.

Wie zit hier, onder 's levens boom,
By lieflyk huwlykszomerweder,
Zoo bly, aen Gods genadestroom,
Met zyne Zielbeminde neder;
Omringt door eenen zilvren glans,
Dien 's hemels heilzon, uit haer' trans',
Verguld door 't goudt van hare stralen?
Wat paer mag hier zyn hart en geest
In ware hemelweelde ophalen?
Wie nood de Dichtkunst hier te feest
Opdat zy met dees vreugd' vereene?
't Is OUDENAERDE en MAGDALENE.

292 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

o Ja, die eensgezinde Twee
Zien wy hun zilvren feest beleven.
Hoe worden Huwlyksliefde en Vrêe,
Hierdoor tot blydschap aangedreven.
'k Zie, aen de zy van Man en Vrouw',
De schoone Zedigheid en Trouw
In 't Engelächtig wezen blozen.
De zegenrykste Majesteit
Strooit hier de parels en de rozen,
Van hare gunst' en zaligheid,
Voorwaer niet vruchteloos op aerde,
De Dankbaerheit erkent heur waerde.

Dus zien wy dit gezegend Paer
Gods gaven hemelhoog waerden.
En zynen milden Zegenær
Met dankbaer hartsgenoegen eeren.
't Gevoelt, in zyn verheugd gemoedt,
Een' onüitbluschbren offergloedt
Door hemelsch altaervuur ontvonken,
En geeft daer Gode erkentenis
Voor 't heilgoedt, dat hy 't heeft geschonken,
Door tael die onüitspreekbaer is,
En, door een ongezien vermogen,
Hier tranen perst uit vrolyke oogen.

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 293

Die tranen, die, door hare kracht,
Den reinen wellust hier vermeerden,
Doet Jezus, door zyn wondre magt,
In zilvren bruiloftwyn verkeeren;
In wyn, die Godvrucht, Liefde en Deugd
Verkwikt en aengenaem verheugt,
En elk' wie deugd bemint kan smaken;
In lieffelyken hemelwyn
Waer al de gasten hier naer haken,
Ja de Englen zelfs begerig zyn.
Dus gaet het heil, dat wy hier loven,
De vreugd van Kanaesfeest te boven.

Hier past dan vrolyk maetgeluidt.
Hoe weelig weiden hier de zinnen!
Zing, Bruidegom, juich, brave Bruidt!
Welken laet ons van God' beginnen;
Verheffen wy uw heilgenot.
o Groote, o ware Bruiloftgodt,
Die, over vyfentwintig jaren.
Dees twee Gelieven hebt gepaert
En, ondanks allen doodsgevaren,
In een gezegend leven spaert,
Ja in den stroom' uws heils doet baden;
Dees feestdag looft uw liefdedaden.

294 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Gy overfchaëwt dees' Echtenstaet
Met eene trits' van Huwlyksloten,
Wier jeugdt en deugdt en bly gelaet
De bruiloft blydschap hier vergrooten;
Gy slaet, met oogen vol genaë,
Dees Trouwgenooten teeder gaë.
Doe hen dus 't gouden feest genaken.
Doch is zulks uw behagen niet,
Zy zullen de aerdsche vreugdt graeg staken
En doen al 't geen uw wil gebied',
Als ze, in uw Bruiloftzael hier boven,
U maer onëindig mogen loven.

17^f/₁₈ 36.

HEIL-

H E I L Z A N G
T E R
Z I L V E R E N B R U I L O F T E
V A N D E N H E E R
H A R T M A N D E K U S T E R ,
E N M E J U F F R O U W E
M A R I A E L I Z A B E T D E H A E S .

o **B**Lydschap, die gedaelt van boven,
Met eene kroon' van hemellicht,
De vreugdt van 't juichend hof der hoven
Voert in uw blozend aengezicht,
Hoe spiegelt gy u in den glans'
Der gouden zonn', die met heur raderen,
Voor HARTMAN en MARIA, thans
Een' dag van zaligheid doet naderen:
Een' dag, die hen naer de echtältaren
Geleidde, als Bruidegom en Bruidt,
En nu, na vyfentwintig jaren,
Hun zilvrenbruiloftzael ontsluit.

o Reine

296 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

o Reine Blydschap, Heilbodinn,
Ge ontsluit hier 's hemels schattrezoren;
Ei blaes my thans den zanggeest in
Der eeuwigzingerde Englekoren,
Zoo volg ik met myn' toon' de zangen
Van 't vrolyk hemelsch Paradys:
Het voegt ons hier zoo aentevangen,
Den Opperzegenaar ten prys'.
Hier vind men 't ware voorbeeldt van
De nimmer eindbre vreugdemalen,
Waer op, in 't zalig Kanaän,
De Hemellieden 't hart ophalen.
De vreugdt is hier door weinig uren,
Door dag noch maendt noch jaer beperkt;
De liefdevlam, die hier bleef duren,
Word door Gods liefdevuur versterkt.
Twee zielen, in een' reinen gloed',
Voor de eeuwigheit aenëen geklonken,
Word hier, uit Gods genadevloed',
Oprechten englewyn geschonken:

Zy

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 297

Zy proeven de overzoete vruchten
Van 's Levensboom, wiens lachend ooft
Geen reeks van doodlyke ongenuchten,
Maer de allerhoogste vreugdt belooft.
De Heilzon der gerechtigheit
Heeft hare zachtgepluimde wieken
Hier gul en teeder uitgespreit;
Hier doet zich Sarons Bloemhof rieken.
Gods zegen vloeit hier naer beneden,
Gelyk de daeuw op bloem en kruidt,
Een vlucht gewiekte dankbaerheden
Zingt 's Hemels lof met bly geluidt.
In al die stralen van Gods minn',
In zulk een zielöpwekkend weder,
Zet HARTMAN met zyn Hartvriendin',
Zich aen den zilvren feestdisch' neder.
De Min dier brave Trouwgenooten
Ziet schier zichzelve blindt aen 't goedt,
Dat in hunn' schoot' word uitgegoten,
Door 's Hemels ryken Overvloedt.

298 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Hun Huwlykstrouw zit hier zoo pal,
Als waer ze uit diãmant geklonken.
Dees disch mag met een ryk getal
Van dierbare echtfieraden pronken:
Al word hy door geen huwlykstelgen
Omringt, beschaduw't of verfiert,
Zulks heeft het Paer zich niet te belgen,
Dat hier dees' hoogen hoogtydt viert;
Zulks houd' de vreugdt der bruiloftschaer',
Op deze blyde feest niet tegen.
De alwyze Huwlykzegenae
Is onnaspeurbaer in zyn wegen.
Hy wou gewis dees Twee bevryden
Voor al de zorg' en smert' en schroom',
Die de echtelingen vaek bestryden,
By 't bloeijen van hunn' huwlyksboom.
Wy zien hen des gansch onbelet,
Door kindertucht en tegenheden,
By 't licht der noortstarr' van Gods wet,
Hun zalig levenspadt betreden.

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 299

Al teelde de echt dees' disch' geen bloemen,
Geen noodt hy mag nog op den stam,
Den overöuden stamboom roemen
Waervan myn HARTMAN oorspronk nam;
Wat schept de bruiloftrei een vreugdt
In schaeuw' van zyn besneeuwde blaren!
Die blydschap doet zyn grysheit deugdt,
Al telt hy drie en tachtig jaren.
Hier moet gewis Gods Liefde wonen.
o Zeldsaem heil! dit deugdryk Paer,
Dees Kinders zien hun zilvren kroonen
Beftraelt door 's Vaders zilvren haer:
De Vader, die van blydschapp' bloost,
Voelt hier de koesterende stralen,
Der zilvren kroonen van zyn Kroost,
Op zynen gryzen schedel dalen.
Hy ziet een' rei van edle zeden,
Van Godvrucht, Deugdt en Eerbaerheit,
De zyden van dees Twee bekleeden,
Ten roem' der hoogste Majesteit.

300 ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.

o Feest, wat eischt gy vreugdgeschal!
o Disch, wat hebt ge al heils ontfangen!
o Feestzael, 'k zie hier overal
Tafreelen van Gods Liefde hangen!
o Zalig Paer, in trouw' bedreven,
Zie rondt, met de oogen uwer ziel',
Hier is alöm gemaelt naer 't leven
Wat heil u al te beurte viel.
Hier kunt gy zien hoe uwe jeugdt
Is opgewiegt door 's Hemels hoede;
Hier kunt ge aenschouwen hoe de deugdt
U met haer lekkernyën voedde;
Daer hoe, voor 't oog der Merwelingen,
Uw huwlykszon in 't oosten blonk,
Ginds hoe ze rees door heldre kringen,
Hier in wat glans' zy staet te pronk.
Gy zult wel iet, dat u mishaeft,
Zien afgeschetst, met doove verven;
Ja, in den schoot' der Dortsche Maegd'
Uw' waerden Broeder zelfs zien sterven.

Doch

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 301

Doch zulks moet' hier der vreugd' niet deren;
't Geloof ziet zyn' ontbonden geest,
In 't ryk der Deugden triömferen,
Op de eindelooze zegefeest.
Uw heil verbystert allen druk
En doet myn blyde fyterwyzen
Naer Godt, de bron van uw geluk,
Als wierookwolken opwaerts ryzen.
Zoo ryze uw echtzon, ryk van stralen;
Zoo moet' zy, met haer' gouden glans',
Op uwe gouden bruiloft pralen,
Ja stygen in nog hooger trans;
Zoo moet' zy, voor het aerdsch gezicht
Beneên den dampkring moe gefchenen,
Haer glansen met het eeuwig licht
Van aller zielen Zon verëenen.

17-^I₁₇37.

O P D E
ZILVEREN BRUILOFT
VAN DEN HEER
DANIEL DE JONG,
EN MEJUFROUWE
ELIZABET HARTIG.

De Dichtkunst moog' de jeugdt naer 't huwlyksouter leijen,
En, onder 't snarenspel, met een' verheugden geest',
Voor 't nieuw vereenigd paer het lieflyk bruidsbedt spreijen,
Zy heeft geen minder recht op 't zilvren bruilofffeest,
Feest, dat door 't engeldom en hemelsche koralen,
Als 't voorwerp van Gods minn', belonkt word en geviert;
Ja, door de Godheit zelf, met zuivre hemelstralen
En loof van 's levens boom verlicht en opgefiert.
o Gy, die, door dat heil, uw zielen thans voelt streelen,
o Brave DANIEL, o eerbare ELIZABET,
Vergunt de Dichtkunst' dan in uw geluk te deelen,
Opdat ze uw beider vreugdt op blyde toonen zet;

't Lust

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 303

't Lust haer om u zichzelf met feestfieraedt te tooijen;
Zy zal, terwyl ze u groet, met een verheugt gelaet,
Uw' zilvren bruilofdisch en schedels mild bestrooijen,
Met starreglansen uit haer hemelblaeuw gewaedt;
Zoo kan haer doen u tot een zinnebeeld verstreken
Van Gods algoede gunst', die perk noch palen kent,
En, om uw dankbaerheit ten hemel op te trekken,
Van 't blaeuwe stargewelf u 't zilvren feest toezend.
De luister van dit feest verdwynt of word verduistert,
Waer 't albesmettend vuur der zonde smookt en stinkt,
Maer daer het door de Deugdt naer eisch word opgeluistert,
Is 't voor het rein gezicht al zilver wat'er blinkt.
Dus zet, eerwaardig Paer, de glans van uwe zeden
Het zilver van uw feest den schoonsten luister by.
't Gewaedt der kuische Deugdt braveert de bruiloftkleeden
Van karmozyn' fluweel of hagelwitte zy'.
Den waren Huwlyksgod' zal 't zeker niet berouwen,
Dat hy u door de min zoovast vereenigt heeft,
Naerdien uw trouw, die trouw blyft op zyn hulp betrouwen,
Zoowel naer zyne wet als in zyn' zegen leeft.

Dracit

304 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Draeit voor een poos' het hoofd, gezegende Echtgenooten,
En slaet uwe oogen eens te rug langs 't huwlykspadt;
Hoever is nu de hof waeruit de mirten sproten,
Die u verfierden toen gy 't eerst naer de echtkoets tradt!
Wat legt die lange weg van vyf en twintig jaren,
(Hoe velen is 't ontzegt zoover als gy te treên!)
Nog overal bestrooit met zachte rozeblaren
En bloemen, die den grondt verzachtten voor uw schreên!
't Is waer, gy ziet'er ook wel hooge dorenhagen,
Wier scherpte gy mischien vaek met gezucht herdenkt,
Doch ondervindt meteen, dat Godt na regenvlagen
Een' blyden zonneschyn aen 't lydend aerdryk schenkt.
Verheugt, verheugt u vry, gelukkige Echtelingen,
De blydschap word u thans van boven aengeboôn.
Welaen, wy zullen nu uw huwlyksheillot zingen,
En wyden onzen zang den allerhoogsten troon':
Zooras de lentezon, met rozen op de kaken,
U, op uw bruiloftkoets, tot vreugdt van Deugd' en Eer',
Uit uw' verliefden slaep', godvruchtig zag ontwaken,
Zond de Allerhoogste straks de hemelsche Eendragt neêr.

Die

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 305

Die bleef u rustig by, en riep den lieven Vrede,
Met al zyn schoon gevolg, om u ten dienst' te staen,
De Vreê verscheen en bragt de blyde Welvaert mede,
De Welvaert bood u straks Gods zegeningen aen.
Toen groef uw Koopmanschap uit diepe kopermynen,
Met onvermoeide vlyt', een kostlyk schattrezoor,
Waeruit ge een' eedlen glans van blinkend goudt zaegt schynen,
Tot sierfel van uw huis en steun van uw kantoor.
Voorts was de Vruchtbaerheit uw' echt' niet ongenegen,
Maer teelde, door den gloedt van uwe minnevlamm',
In uwen huwlykshof, zoo mild besproeit met zegen,
Vier spruiten tot sieraedt en baet van uwen stam.
Gy ziet een wakkre trits van deugdgezinde Zonen,
Verzelt van vlyt' en trouw' en nyver koopbeleit,
Uw loflyk spoor betreên, en al uw zorg beloonen,
Met liefde, kinderplicht en ware dankbaerheit.
Natuur, opdat 'er niets aen uwen echt' zou falen,
Vermengde 't schoon der deugd' en minzaamheit dooreen,
Met zuivre zedigheit en ware hemelstralen,
En schiep uwe *Alida* vol zielbekoorlykheên,

306 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Uw minlyke *Alida*, die, door het zoet vermogen
Van haer bevalligheid, uw teedre liefde voed,
En, door het kuifche vuur uit hare zedige oogen,
De reine min ontvonkt in 't jeugdige gemoedt.
Met zulk een edel kroost stapt gy, met blyde schreden,
Door 't hartverkwikkend groen van 't huwlyksparadys,
Doch doof voor 't loos gevlei der helsche slangereden,
En nimmermeer belust naer hoogverboden spys.
Geen trotsche staetzucht kan uw zedig hart behagen,
Al boogt zy op haer magt, gezag en heerschappy.
Gy slyt in zoete rust' uw lieve levensdagen,
En tart met nedrigheit de fierste hovaerdy.
Gy walgt, o *DANIËL*, van hun, die zich vermeten
Te wanen dat hun elk verschuld is eer te biën,
En hoeft geen' aerdschen heer of vorst, hoe hoog gezeten,
Te vleijen of verflaest naer de oogen om te zien:
o Neen: gy hebt geen' heer te vieren noch te vreezen,
Dan aller heeren Heer, den Koning van 't heelal,
Den Godt van alle goën, 't almachtig Opperwezen,
Dat eeuwig is en was en eeuwig wezen zal:

Dat

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 307

Dat is uw heul, uw hulp, uw rotssteen van vertrouwen,
Wiens wet uw ziel' bekoort, wiens heil uw hart verblyd;
De vaste zuil waerop gy Kristus kerk helpt bouwen,
En tot wiens glory gy uw levensdagen flyt.
Zoo kwyt uw naerfligheid zich van den vroegen morgen
Tot in den laten nacht, in vergenoegden vree,
En deelt van de eerbare winst en vruchten uwer zorgen,
Niet slechts uw huis en kroost, maer ook den armen meê.
Dus was uws echts begin en midden, en op heden
Zien wy u dus, tot lof der Hemelmajesteit,
Uw zilvren bruiloftzael in volle vreugd' betreden,
Met een godvruchtig hart, vol ware dankbaerheit.
Treed voort, de Godheit blyf' tot u in liefde blaken,
En zy uw vuurkolom op 't kromme levenspadt,
Zoo moet' ge, o deftig Paer, het gouden feest genaken,
En, door zoolang een' togt, niet worden afgemat:
Neen: dat uw ziel hier staêg den zoeten voorsmaek vinde
Van 't eindelooze feest, dat kweeling kent noch pyn;
Zoo zult gy, o DE JONG, met HARTIG, uw beminde,
In uwen ouderdomm' nog jong en hartig zyn.

F E E S T Z A N G
T E R
Z I L V E R E N B R U I L O F T E
V A N D E N H E E R
J O H A N R O B Y N ,
E N M E J U F F R O U W E
P E T R O N E L L A
M A R G A R E T A B E R N A R D S .

W At wondergloedt verbaest hier hart en oogen?

Wat glans verlicht dees feestzael, keer op keer?

De Heilzon schiet heur stralen uit den hoogen

Hier gunstig op een' kring Robynen neêr;

Robynen, die, all' levendige steenen,

Hun blozend licht en schitterenden glans

Weêr vrolyk met dien hemelgloed' vereenen,

En schieten naer den allerhoogsten trans:

ROBYN

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 309

ROBYN bedankt, met zyn lofwaerde Gade,
En dierbaer Kroost, door 's Hoogsten gunst verheugt,
Hier, reis op reis, Gods Voorzorg en Genade,
Nu 't Zilvren Feest hem nood op heil en vreugdt;
Zoo noodigt hy, door de eêlste drift gedreven,
Myn' Dichtgeest op zyn glinstrend vreugdemael,
Om, God' ten prys', rondöm zyn' disch te zweven,
Te zingen in dees zilvren bruiloftzael'.
o Dichtkunst! laet uw bystandt thans niet marren;
Versier myn' Geest met uwe staetsykleên,
Door 't Engeldom bezaeit met zilvren starren,
Zoo koom' gewaedt en zangstof overëen.
't Gaet wel. Hy voelt zich door haer' invloedt sterken;
Zyn zangdrift word door heiligvuur gestooft,
Hy raekt geen aerde en dryft op zyne vlerken,
Gezegend Paer, u vrolyk boven 't hoofdt.
Ei luister toe; 't lust hem, voor u, te zingen,
Hoe hy, verrukt, ver boven 't spoor der maen'
Werd opgevoert, en, in bespiegelingen,
Uw' heilstandt zag. Maer stil! daer vangt hy aen:

310 ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.

- „ Schoon de Almagt ons aen 't sterfelyk lichaem paerde,
„ Wy blyven staêg in 's lichaems banden niet,
„ Naerdien zy ons de ruime lucht en de aerde,
„ Ja 't groot heeläl ter renbaen' overliet:
„ Des vliegen wy, op vleugels van gedachten,
„ Niet zelden in een oogenblik omhoog,
„ En roeijen met onze uitgespreide schachten,
„ Tot dat we al 't aerdsch verliezen uit het oog.
„ Dus zweefde ik laetst langs hemelhooge paden,
„ Waer ik van ver de gouden zon vernam,
„ Toen ze, uitgedost in hare pronkgewaden,
„ Blymoedig met dees' hoogtyd' herwaerds kwam.
„ Haer zilvren vracht verblindde schier myne oogen,
„ Terwyl ik stiel op myne pennen hing;
„ Straks werd ik in verrukking' opgetogen,
„ Als op een wolk, door heilbespiegeling.
„ Nu scheen 't my toe, roemwaerde Trouwgenooten,
„ Dat ik een spoor van licht en lucht betrad,
„ Tot my in 't einde een eerpoort werd ontsloten,
„ Waervan de Deugd alleen de sleutel had.

„ Naeuw

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 311

- „ Naeuw draeiden zich de hoogverheven deuren
„ Of 'k werd terstondt door de eêlste vreugdt begroet;
„ Een waesfem van gebloemte en nardusgeuren
„ Kwam my allengs verkwikkend te gemoet.
„ Zooras ik nu, met welberaden schreden,
„ Naer binnen trad op een verheugde wys,
„ Zag ik een' hof, zoo schoon als 't Oostersch Eden,
„ Of, mogelyk, als 't hoogste Paradys.
„ Hoe 't zy, 'k zag hier de schoonste rozenhoven,
„ Met vruchtbrn daeuw' besproeit aen allen kant';
„ Geen witheit ging de lely hier te boven;
„ Hier bloeide en wies de hemelsche amaranth.
„ De glorypalm, de kroon der braven daden,
„ Braveert hier met den lauwer 't lager kruidt,
„ Doch 's levens boom stak met zyn gouden bladen
„ Ver boven al de hoffieraden uit.
„ Ik hoorde hier de zuivre heilbron ruifchen,
„ Die overvloeit van ware zaligheid,
„ En zag haer nat den ryken hof doorkruisfen.
„ De kostbre grondt, met eêl gesteent bespreit,

„ Blonk

312 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

- „ Blonk overal van paerlen en robynen,
„ Saffier, topaes, granaten, esmarout,
„ Karbonkels, die by nacht als starren schynen,
„ En amathist, agaeth en zuiver goudt;
„ Hier zweefden staêg, in schaêuw van 't heilig loover,
„ Gods snelgewickte en wakkre Hemelboôn
„ Blymoedig met hun vlotte voeten over,
„ Op 't klinken van een' onnavolgbren toon.
„ De heldre glans van elks onsterfelyk wezen
„ Vertoonde my Gods majesteit en magt;
„ Men kon'er klaer zyn liefde en trouw uit lezen,
„ En zyne zorg voor 't sterffelyk geslacht.
„ Terwyl ik staerde op hunne vlugge schreden,
„ En hen verrukt bezag van topp' tot teen,
„ Sloeg elk van hun zyne oogen naer beneden
„ Op 't eêl gesteent; dees bukte en greep met een
„ Een' puik Robyn van ongemeene waerde,
„ Die zocht'er straks een zuivre Parel by;
„ Waerop hun zorg die twee Kleinnooden paerde
„ En voor altoos vereende zy aen zy.

„ Zy

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 313

- „ Zy bragten voorts dien fchat, bezorgt en teeder,
„ In fchaduw van den frifchen levens boom,
„ En leidden hem op dons van bloemen neder,
„ Dicht aen den boord' van Gods genadestroom.
„ De Parel bragt [ik zal nu wondren zingen!
„ Men kent geen' tydt in dit volzalig oordt.]
„ Op 't juichen van de vlugge Hemellingen,
„ Een' fchat van acht en zes Robynen voort.
„ Doch 't achttaal werd ftraks ons gezicht onttoegen,
„ En, om zyn' glans en onbeneveld licht,
„ Geplaetst rondom den troon van 't Alvermogen;
„ Dan 't zetal bleef en blonk voor ons gezicht.
„ De eerfte uit die ry werd naer de kunst geflepen
„ Tot borstfieraedt van 't godgeheilgd Recht;
„ De tweede, in 't goudt der zuivre deugd' begrepen,
„ Den Godsdienst' tot een' pronksteen toegezeit;
„ De derde fcheen, hoe teeder nog van ftralen,
„ Hoe jong van gloed', reeds van een nutte kracht',
„ En voortgeteelt tot tegenstandt der kwalen
„ En rampen van het sterffelyk geflacht.

R r

„ Dan

314 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

- „ Dan de andre drie, van andren aert, braveerden,
„ Met haren glans' en hartbekorend licht,
„ Al 't aerdsch gesteent', dat we immer hoog waerdeerden;
„ Ja streelden zelfs 't onsterffelyk gezicht.
„ Dit zestal vlocht, gelyk een kring van starren,
„ Zich om de kruin der Hoofdjuweelen heen,
„ En mengde voorts zyn glansen, zonder warren,
„ Met hunnen gloed' en glansen onderëen.
„ In 't midden van die blyde zaligheden
„ Zond 's hemels Vorst, van zyn' genadetroon',
„ Een' nieuwen rei' van geesten naer beneden,
„ Beladen met een zilvren mirtekroon':
„ Hier kroonden zy, als met fluweele handen,
„ Den Hoofdrobyn en zyne Parel meê,
„ Wier luister toen nog schooner schein te branden
„ Tot blydschap van de ware Liefde en Vreê.
„ Nu werd de lof der Godheit opgezongen;
„ Wat leven had hief 's Hoogsten gunst in topp';
„ Al 't loof, naer 't schein, hervormde zich in tongen,
„ Dus loken kruidt en bloemen zingende op.

„ Des

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 315

- „ Des levens boom bewoog zyn kruin en blaëren,
„ De hofrievier haer golfjes, God' ten prys;
„ De weërgalm dreef 't geluidt van keel' en snaren
„ Door alle paën van 't welig paradys.
„ In deze vreugd' zag ik de Hoop verschynen,
„ Dees toonde my hoe, in Gods heerlykhëit,
„ Den Hoofdkleinnoën, tot glans der zes Robynen,
„ Van loutren goude een kroon werd toebereid.
„ Door dit gezicht, te steil omhoog getogen,
„ Verzengde ik schier myn pennen keer op keer,
„ Des wendde ik my en streek, met scheemrende oogen,
„ Gelukkig Paer, in deze feestzael neêr.
„ o Gy, ROBYN! en gy, sieraedt der Vrouwen,
„ o MARGAREET! nu kunt ge in 't spiegelglas,
„ In 't licht van myn bespiegeling' beschouwen
„ Wie die Robyn, wie zyne Parel was.
„ Ziet slechts te rug, gy zult in al de trekken
„ Van uwen echt, sints uwen bruilofsdag,
„ Het evenbeeldt van 't geen ik zong ontdekken,
„ En zien al wat ik in verrukking zag.

316 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

„ Des huwen we aen uw' zilvren bruiloftzangen
„ Dees' zang, tot lof der hoogste Majesteit,
„ Die doe uw trouw de gouden kroon ontfangen,
„ Uw deugdt de kroon der zalige eeuwigheit.

Hier zwylt myn Geest en vaert klapwiekend spelen,
o PETRONELLE! o schrandere ROBYN!

By 't flonkren van uw levende Echtjuweelen,
Omschenen door uw' huwlykszonneshyn.

Leeft in dien glans, met vrolyk welbehagen,

Geächt, gerust, gezegent en gezondt,

In trouw' versterkt door 't weérzyds liefdedragen;

Dat 's 't ware heil van 't duurzame Echtverbondt.

17²/₆44.

VER-

VERKLARING
VAN DEN GEDENKPENNING
TER ZILVEREN BRUILOFTE
VAN DEN HEER
JOHAN ROBYN,
EN MEJUFFROUWE
PETRONELLA MARGARETA
BERNARDS.

DE *Zilveren Penning*, die ons 't *Zilveren Feest* verbeeld,
Het *Echtfeest*, dat ROBYN en PETRONELLA vieren,
Is, door den schrandren *Punt*, hier, naer de kunst, herteelt.
Zie hoe *Zes Spruiten 't Paer*, by 't *blakend outer*, sieren.
De wakkre MELCHIOR, hun eerstgeboren Zoon,
Wiens jeugdt en vlyt zich reeds aen 't heilig Recht verpandden,
Dekt, in 't *gewaedt der Deugd*, hun schedels met een kroon',
Terwyl ze op 't *dankaltaer* hun *boezemöffer* branden.
Hun *Hoop* op hooger heil vertoont zich in SOFY,
Die naest haer' *Vader* pronkt, met *bloemen om de baren*;
Hun SIMON PETRUS praelt dus aen zyn *Moeders zy'*,
In 't *godgewyde kleedt*, met *Gods orakelblaéren*,

318 ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.

Ten blyk' dat hy zichzelf' aen 's Hemels dienst' verplicht.
Zie HENDRIK 't *slanggrondt* om hun *huwlyksjaertal* hangen;
De *staf van Eskulaep*, die aen zyn voeten ligt,
Toont, dat het ziekbedt haest zal naer zyn hulp verlangen.
De jonge PETRONE L verbeeld de *Dankbaerheit*,
Die we aen den *ooijevaer* en 't *offerbakje* kennen,
En toont wat wierookgeur dit *Zestal* toebereid,
Wier vreugdt ten hemel stygt op onnavolgbre pennen;
Terwyl zien we IMMINA, die 't jeugdige Echtspruitje is,
Het *merk der Eeuwigheid* voor 't *outer onderschragen*,
Aen 't *hoofdt gewiekt*, opdat zy, als *Gebeugenis*,
Den naneef kennis van dit *Zilvren Feest* doe dragen.
Men ziet, *op de andere zy' des Pennings*, eene *naeldt*,
Waeraen de *wapens van de Trouwgenooten* pronken.
De *boren*, die vol *oofst* en *graen* en *bloemen* praelt,
Verbeeld de giften hun door 's Hemels gunst geschonken,
Waerop het *bywerk* voorts bevallig zinnespeelt;
Zulks toont de *zilvren schael* met lachend *fruit* beladen,
Waervoor de *wierookvaes* de *erkenntenis* verbeeld.
Men kent hunn' *huwlyksvreê* dus aen de *olyvenbladen*.
De *gouden schenkkam* en gevulde *drinkbokael*
Beteekenen de vreugdt der blyde *bruilofscharen*.
Het kunstig *looffieraedt* en *grootsche teekenprael*,
Gbloemte, *lachend oofst* en *palm-* en *wyngaerdblaëren*,
En *verdre vruchten* van den *vindingryken Geest*
Zien op de *lieflykheên* van 't *Zilvren Bruilofsteest*.

WED. J. VAN DER ...
T E R
ZILVEREN BRUILOFTE
VAN DEN HEER
ALBERT VAN MEURS,
EN MEJUFROUWE
A N N A
VAN ZWANENBURG.

Gelukkig zy, wien 't, fints hun paren,
Ter goeder uur' gelukt,
Dat 's Hemels Liefde op hunne haren
De zilvren trouwkroon drukt;
Maer nog gelukkiger, als 't bloeijen
Van hunnen echtenstaet
Hun huis van heil doet overvloeijen,
Hun hart van zorg' ontslaet;

Doch

320 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Doch allerzaligst, als hun leven
Staêg gloeit van yvergloed',
Om Gode dankbren lof te geven
Voor 't mildgeschonken goedt.
Dus viert VAN MEURS met zyne Gade,
Vervrolykt in den geest',
By 't licht der hemelsche Genade,
Zyn Zilvren Bruilofffeest.
Zy zien langs hunne huwlykswegen
Vernoegt en bly te rug.
Houd 's weerelds leet den tydt als tegen,
Hun vloog hy veel te vlug.
Wie tegen stroomen vol gevaren
Hier oproeij' zonder rust',
Hun koophulk dreef, voor windt en baren,
Naer dees gewenschte kust.
Hier stichten hun verëende zinnen,
Elkander dubbel waerd,
Gesterkt door 't lang standvastig minnen,
Een hemelryk op aerd'.

Als

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 321

Als ik de zielrust af moest malen,
Godvruchtig en oprecht,
Waer kost' ik juister voorbeeldt halen
Dan in dees' stillen Echt'?

Het oorlog moog', om de aerd' te plagen,
De zwaarden uit de scheê,
En koningen in 't harnas jagen,
Hier woont en heerscht de Vrêe!

Wat draegt dees Feestdag meenig teeken
Van Gods algoed bestuur!

'k Zie niets aen dezen Echt' ontbreken
Dan een' nog langer duur.

o ANNA! vlecht uw trouw geen telgen
Om dezen Bruiloftdisch,
Laet uwe vreugdt zich dat niet belgen.
Godt weet wat heilzaemst is.

MARIA en SIBILLA boeten
Die schade gul en bly,
Naerdien ze u als haer Moeder groeten
Aen haren Vaders zy'.

Ss

Uw

322 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Uw zalig heillot doet VAN AKEN,

o Welperëenigd Paer!

Van liefdeplicht' en blydschapp' blaken

By 't huwlyksdankaltaer.

Och of de Hemel wou gehengen

Dat hier. . . . Zacht. . . . Dit baert pyn.

Ik wil geen bittre tranen mengen

In zoeten bruiloftwyn.

Dees Feest moet niet dan blydschap telen

En vreugdetoonen slaen,

Naerdien de Vreugdt en haer gespelen

Hier bly ten reije gaen.

Gods Liefde strekt, o Echtelingen!

Den zanglust' hier ten spoor';

Des mogen wy vrymoedig zingen,

Dat Godt hier boven 't hoor'.

Welaen dan, scheidt, tot vreugdt der braven,

En 's Hoogsten eer en lof,

Uit uw van Hem verkregen gaven

Lang reine vreugdetof.

Gods

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 323

Gods teêre Voorzorg, die u beiden
Tot hier toe heeft behoed,
Blyve uwe trouwhulk trouw geleiden
Door 's weerelds ebbe en vloedt:
Zoo moet' zy ook de reê bevaren
Waer 't echtfeest blinkt van goudt,
Welks glans 't gezicht der Hemelfcharen
In aendacht' bezig houd,
En eindelyk met u belanden
In 't ryk der eeuwigheit,
Waer Godt de Deugd' met eigen handen
Een eerkroon heeft bereid.

17⁴/₃₀44.

T E R
ZILVEREN BRUILOFTE
V A N
D E N H E E R
WILLEM PHILIP KOPS,
E N
M E J U F F R O U W E
J O H A N N A D E V O S.

De zalige Echtgefpelen,
De Godvrucht, Eendragt, reine Min,
Die KOPS en zyne Zielvriendin,
In 's huwlyks lustpriëlen,
Al van hun Vrolyk Echtbegin,
Aenminnig bleven freelen,
Bekoorden, door hunn' zuivren glans,
De Geesten in den hoogften trans,
Als hemelfche Juweelen.

Dit

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 325

Dit deed hen nederdalen,
Waer 't deugdryk Paer in vrede zat,
Of, zy aen zy, den grondt betrad,
By 't licht der heilzonstralen!
Hier offerden zy 't schat op schat,
Uit 's hemels ryke zalen,
Genot van aerdschen overvloedt,
En waren rykdom voor 't gemoedt,
Met tong' noch penn' te malen.

Men zag een heilstroom vloeijen
Rondöm dees Twee, bevryd van kruis,
Godt zelf lag in hun woonsteê t' huis
En deed hunn' Echtboom bloeijen,
Ja, onder 't Graförkaengedruis;
Hun huwlyksvruchten groeijen;
All' vruchten, die, voor elks gezicht,
Naerdien 'er 't waes der deugd' op ligt,
Als paradysöoft gloeijen.

326 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

By al die zegeningen
Wierd hunne Zilvren Bruiloftkroon,
Omhoog, voor Gods genadetroon,
Gevlochten, onder 't zingen
Der snelgewiekte Hemelboôn,
Die vast in arbeid' gingen
Van deze tweede bruiloftvreugd'.
Zoo gunstig is Gods gunst de deugd'
Der deftige Echtelingen.

Triömf! triömf! nu kroonen,
Op 't handgeklap der bruiloftschaer',
Gods Englen met die kroon dit Paer.
o Gy, hun Schrandre Zonen
En Dochters, wilt met feestgebaer,
De zorg dier braven loonen!
Geeft door uw vreugdt, hun blydschapp' klem,
ô WILLEM, paer uw luit en stem
Aen hunne dankbre toonen!

Wat

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 327

Wat glans bedwelmt myne oogen?.....
Gods glans. . . . Ik val op 't aenzicht neêr,
Zoo ooit dit Paer u, Hemelheer,
Tot weldaên heeft bewogen,
Dat dan dees feest in goudt verkeer'!
Houd dus, door uw vermogen,
KOPS en JOHANNAES trouw in stand':
Gelei hen, eindlyk, handt aen hand',
Ter feest', in 's hemels bogen!

17-⁹/₂₂45.

HET

HET VYFENTWINTIGJARIG
H U W E L Y K

VAN MYNEN NEEF

D E N H E E R

PIETER VANDER WALLEN,

EN MYNE NICHTE

J U F F R O U W E

A G A T H A B R A K E L.

AL vind ik u in 't zwart gebukt,
Al heeft uw ziel meer lust in zuchten dan in zangen,
De rouw uw hart de vreugdt, uw huis 't sieraedt ontruikt;
Uw zilvren bruiloftzael met droevig floers behangen:
Al slaekt gy niet dan treurgeluidt,
Met uw bedrukte Gade, ontbloot van blyde magen:
Al heeft de doodbaer flus *FRANÇINE*, uw oudste spruit,
Van 't kraembedt naer het graf, het nare graf, gedragen:

Wy

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 329

Wy zingen u nochtans geluk.

Dees dag eischt dankbren zang voor 's Hoogsten zegeningen.

Beschouw Gods gunst: uw heil weegt zwaerder dan uw druk.

't Lust my uw huwlyksramp en echtgeluk te zingen.

o VANDER WALLEN, die 't behoudt,

De hoop des zeemans staeft, in 't bulderen der baren,

En zelf, in uw kantoor, de zee beploegt en bouwt,

Terwyl ge uw schepen waegt in 't midden der gevaren:

Geluk! uw allerkoslykst schip,

Heeft door den wuften vloedt, die nu doodstil, dan levend,

Dan brullend neder ebt, langs bank en strandt en klip,

Met uwen besten schat, een dierbre kust bestevent.

Wat schip? uw Echthulk, ryk gelaên

Met u, uw trouwe Gade en waerde huwlykspanden,

Gelukt het, voor den windt, door 's levens oceäen,

Aen 't zilvren bruiloftlandt, gezegent, te belanden.

My heugt, dat ik, in 't landt der jeugd',

Waer 't bly genoegen woont, op 't vrolyk handeklappen,

En 't zegenryk gejuich der groene bruiloftvreugd',

U, met uwe AGATHA, vernoegt, aen boordt zag stappen.

T t

Wat

330 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Wat naemt ge een' eedlen voorraedt meê
Van koopzorg', naerftigheid en regels van welleven;
Ook zag ik 't Huisbeleit, de Huwlykstrouw en Vreê
Zich, onder uw gevolg, met u te sloop begeven.

Dus staekt gy, welgemoedt, van landt.
Het voordewindje deed terstondt de zeilen zwellen.

Gy zette u pal te roer, uw voorzorg lette op 't want,
Uw vlyt wist op 't kompas voorzichtig koers te stellen.

Ik zong niet, maer ik zag u na,
En sprak, in myn gemoedt, staeg teêr tot u genegen:
„ o Hemel! sla myn' Vriendt met uwe voorzorg' gaê,
„ Schenk hem en zyne Gade uw zielenheil en zegen!

Ik hoorde en zag uw' vriendenrei,
U en uw jonge Bruidt aen 's Hemels zorg' bevelen;
Straks zag men om uw hulk, tot bystandt en gelei,
Een' vriendelyken zwerm van hemelgeesten spelen.

Dees baenden u het dobbrend padt,
Die zag ik mast en steng met vlagge en wimpel tooijen,
Dees spoorde 't labberkoeltje of streek de golfjes gladt,
Dien zag men hut en dek met frisch gebloemt bestrooijen.

Dus

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 331

Dus zeilde uw Echthulk vrolyk voort,
Beschaduw't en bekranst met palm' en mirtelover,
Staêg lag het ryke Schip des voorspoeds u aen boord',
En deed u mildelyk van zyne lading' over.

De Teems, de Taeg en Ibervloedt,
De fiere Seine en Po, verlegen om uw waren,
Boôn u hun schatten aen, om, door uw hulp, met spoed',
Hun waterrosfen fiks te mennem door de baren.

't Vernuft der Koop- en Zeevaerdy'
Leerde u hoe gy uw zeil vermeêren moest, dan minderen,
En toonde u telkens waer te loever of aen ly
Een bank of blinde klip uw vaert zou kunnen hinderen.

Terwyl beschonk de Vruchtbaerheit
Uw' echt, daer de overzoete en reine Huwlyksweelde
Uwe onbesmette koets met rozen had bespreit;
Met kroost, waer in 't gelaet van uwe Weêrhelft speelde:

Maer wie, wie zeilt altyd voor stroom,
Op 's levens wrevlen vloedt, waer holle golven bruischen?
o Mildgezegend Paer, gy hoorde ook wel met schroom',
Een' schrikkeliken storm door want en masten ruischen.

332 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

'k Heb, in 't begin van uwen togt,
Een' dollen storm des doods, met bulderen en wryten,
Waer tegens vlyt noch zorg noch arbeid baten mogt,
Twee van uw Kindertjes wreed buiten boordt zien smyten:

Sints heeft op 's levens wufte zee,
Als waer het sterflot op uw vruchtbaerheit verbolgen,
De wrevelige doodt, van tyd' tot tyd, nog twee
In zyne diepe kolk', tot uwe smert, verzwolgen.

Dan 't lustte 's Hemels gunst' die schaê,
Met ander huwlyksöoft, milddadiglyk te boeten.

Het lachende geluk kwam staêg uw' druk te staê,
Uw beider levensduur het zuur des doods verzoeten.

Intusfen zaegt gy zee en lucht
Vaek met een bars gelaet elkaêr ten fryde dagen,
De rotfen sidderen van 't blakende gerucht
Der gloênde blixemen en schorre donderslagen.

Wat zaegt gy meenig huwlykschip,
Ver van 't gewenschte landt, in zulk een onweêr blyven,
Of op het strandt gesmakt, of schokken op een klip,
Of, roer- en masteloos, op Gods genade dryven.

Gy

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 333

Gy dreeft vast veilig door den vloedt,
Wien 't streng verboden schein uw Echthulk te overstelpen,
Nogthans scheidt gy geen vreugdt in iemands tegenspoedt,
Maer in verlegenen uit hunnen nood' te helpen.

't Behaegde God', die deugdt ten loon.
De kroon van uwe trouw', waer aen vyf Dochters blonken,
Als vyf kleenodiën, met een' gewenschten Zoon',
Als met een hoofdjuweel, goedgunstig op te pronken.

Maer och! hoe bros is 's weerelds vreugdt!
o Deugdrike AGATHA, o brave VANDER WALLEN!

Die Zoon, die diämant, is, in den bloeij' der jeugd',
Met hoe veel zorg' bewaert, uw huwlykskroon' ontvallen.

Al was uw vreugdt toen in gevaer,
Gy zeilde, door Gods troost, dien barren hoek te boven,
FRANÇINAES kuische min schonk u, voor 't echtältaer,
Tot heeling van uw wond', den wakkren VOLLENHOVEN.

Toen blonk uw vreugdt aen allen kant'.
Gy zwomt in dankbre weelde, ik tokkelde de snaren;
De wynmaendt plengde wyn. Men kon 't gewenschte landt,
Uw zilvren bruiloftlandt, nu in een jaer bevaren.

334 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Wat schein u zoet vermaek bereid!

't Genoege kortte uw reis, al maekte uw hoop die langer.

FRANÇINE, uw Telg, bedaeuwt met huwlyksvruchtbaerheit,
Ging van een tierig spruitje, uw hart tot blydschap, zwanger.

Men vlocht terwyl gebloemte en kruidt
Met zilvren loveren, om op uw' disch te strooijen;

Men peinsde hoe men u, als Bruidegom en Bruidt,
Naer eisch met feestgewaedt, Gods naem ten prys', zou tooijen.

Elk schiep in uwen heilstand' lust;
Uw geest weidde in den lof van 't gunstryk Alvermogen;
Intusfen ryst van ver de zilvren bruilofkust,
Gelyk de zon uit zee, voor uw verlangende oogen.

FRANÇINA baerde een' frisichen zoon,
Vol straeltjes om 't gelaet van uwe deugd' en zeden;
Een zuiver paereltje aen uw beider zilvren kroon,
Waer meê gy vaerdig staet om bly te feest te treden.

Maer Hemel! hoe betreft de lucht!
Wat onverwachter storm doet al de kraemzael beven!
Terwyl gy u vermaekt in 't kusfchen van de vrucht',
Doet een orkaen des doods de jonge Moeder sneven.

Daer

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 335

Daer lag uw hoop, uw wensch, uw lust;
Dus storf uw feestgebloemt, bezweek de blyde staetsy;
Dus werd uw bruilofttoorts door tranen uitgebluscht,
Uw zilvren Echtgejuich verandert in eilafy.

Uw spys, uw feestbanketten zyn
Nu bittere zuchten, waer uw ziel mede is beladen,
Uw brakke tranen thans uw zilvren bruiloftwyn
En zilvren parels op uw zwarte feestgewaden.

Dan 't lust my echter, deugtryk Paer,
Al kan uw droefheit naeuw een' blik van vreugd' gehengen,
Door al uw rouwgeluidt en billyk lykmisbaer,
Myn zilvren trouwgezang, tot uwen troost te mengen.

Wischt eens de tranen van 't gezicht.
Leen nog een korte poos uw ooren aen myn klanken.
In 't donker midden van uw nare droefheit ligt
Een helderblinkend heil, waervoor gy Godt moet danken.

Wat echtboom ge immer zaegt geknot;
Al scheide 't Albestuur ontelbre lieve paren;
Gy leefde, door zyn gunst, in 't huwlyksheilgenot,
Den uitgerekten tydt van vyf en twintig jaren.

Wat

336 ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.

Wat Echtschip ooit door ramspoedt zonk,
Of altydt tegen windt en baren op moest roeijen;
Gods wys bestuur, dat staêg u, als een noordstar, blonk,
Deed uwe huwlykshulk gelukkig voorwaerds spoeijen.

Daer ik nog dobber op de zee,
Onkundig waer de kiel van myne trouw' zal landen,
Bevaert ge, in 's Hemels gunst', de zilvren bruiloftreê,
In 't zoet gezelschap van nog twee paer huwlykspanden.

Beschonk de Hemel uwen echt,
Uw reine huwlykskroon, met tweemaal vyf juweelen;
Godt, die 't al gaf en nam, heeft immers dubbel recht,
Om alles wat hy geeft naer zynen wil te deelen.

Hem, hem behoort ons goedt en kroost.
't Is ydel dat men hoop op iet verganglyks stelle.

Van uwer telgen tal liet hy, uw zorg' ten troost',
HILGONDE, ELIZABETH, AGATHE en PETRONELLE.

Hy nam FRANÇINE uit uw gezicht,
Doch half, haer andre helft geniet ge in VOLLENHOVEN,
En heure aenminnigheên in haer bevallig Wicht,
De ruiveêr die ze u liet in haren togt' naer boven.

Nu

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 337.

Nu kuscht ze, in 't eeuwig paradys,
Haer Broertje en Zusjes, daer ze op witte wiekjes zweven;
Daer zingen zy te saem de Godheit lof en prys,
Voor 't zilvren trouwgenot, hunn' Ouderen gegeven:
Daer smeeken zy 't alwys Bestuur,
Dat uwe huwlykstoorts hier ongestoort moog' branden;
Voorts dat de hulk uws echts, gelaên met levensduur',
En ziel- en lichaemsheil, moge aen de goudkust landen:
Daer vlechten zy, met all' den stoet',
Van zalige Englen, u een kroon van heillauwrieren.
Die hemelbruilofkroon moet', als gy haer ontmoet,
Op de eindelooze feest, uw beider kruinen fieren.

17¹⁰/₂₆48.

DICHTTAFREEL
T E R
ZILVEREN BRUILOFTE
V A N D E N H E E R
THEODORUS BISDOM,
*HOOGHEEMRAEDT DER KRIMPERWAERDT,
ENZ. ENZ.*
E N M E J U F F R O U W E
MARIA VAN HARTHALS.

PUikſchoone Stroomprinfes des Ysfels, hebt ge uw haren
Ooit bly met waterloof en veldgewas gehult?
Rydt ge immer vrolyk voort met uwe waterſcharen,
Als 't blozend morgenlicht uw zilvren koets verguld?
Verheugt ge u ooit, om 't heil van uwe wakkre braven,
Pronkpaerlen aen uw kroon, beſchuttren van uw' vloed?
Laet dan uw golfjes blyde uw grazige oevers ſchaven,
En zing een' vreugdezang met uwen waterſtoet.

Trek

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 339

Trek aen uw zilvren kleedt, wil uwen schedel sieren;
De zon baert u een' dag van zaligheid en vreugd'.
Gy moet het Zilvren Feest van uwen BISDOM vieren,
Die zich met zyn MARYE in 's Hemels gunst' verheugt.
De lieve Speelnoot van myn spelende gedachten,
De Dichtkunst, die myn' geest vaek met haer licht bestraelt,
Heeft my door haer penseel, vol tooverende krachten,
Dien hoogtydt voor dat Paer voorspelt en afgemaelt.
Gedoog des dat ik my in uwe vreugd' verblye,
En, onder 't vloeijen van uw vrolyk stroomgezang,
Dat sprekende tafreel die Trouwgenooten wye,
En 't voor hun nageslacht in hunne feestzael hang'.
o Brave THEODOOR! en gy, o kroon der vrouwen,
MARIA! wilt gy 't heil, dat thans uw zielen streelt,
Als in een spiegelglas, met uwen geest beschouwen?
Hooft dan hoe zich myn geest uw' heilstaet heeft verbeeld.
Als laetst de Dagbodinn, op haren gouden wagen,
In haer saffraen gewaedt, uit de Oosterpoort' verscheen,
Zag ik, als in 't verschiet, een reeks ontelbre Dagen,
Gereet, om op hun beurt haer spoedig na te treên.

340 ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.

Dees huppelde van vreugd', die ging van droefheit zwanger,
Dees droegen luchtig heil, die torften wichtig wee;
Een, die, als zilver, blonk, riep, dacht my: „ Zing, o Zanger!
„ Ik breng het Zilvren Feest des wakkren BISOOMS meê.
Naeuw peinsde ik, om dien Dag een' welkoomzang te zingen,
Of myn zangzieke geest, op maetgezag belust,
Bevond zich, gansch verrukt door zyn bespiegelingen,
Daer de Yselftroomvorstin het luchtig Haestrecht kuscht.
Hier noodde uw Lusthof my, om in zyn groene dreven
Uw' hoogtydt naer myn' lust te vieren op myn lier;
Een hemeldichtgeest schein door 't schommelend groen te zweven,
Myn geest werd reis op reis ontvonkt door heilig vier.
De lommerryke laen schein 't hof der Zanggodinnen,
De rykbebloemde hof de kruin van Helikon.
Hier laeft geen hoefbronnat de zanggerige zinnen;
De zilvren Yselftroom was myne hengstebron.
't Beroemd Arkadië moet met zyn schoonheit zwichten
Voor de aertsbevalligheên van dit bekoorlyk oordt.
Wat werd ik door het schoon der verre landgezichten
Van dorp en veldt en beemd' betoovert en bekoort!

Ter-

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 341

Terwyl myn geest zich hier in 't lachend groen verlustte,
Hoorde ik de Stroomvorstin des Ysfels, in den drang'
Van haren waterstoet, de Vlistnimf, die haer kuschte,
En in haer armen hong, onthalen met dees' zang':
„ Geliefde Stroomgebuur, o Lust van myn gespele!
„ Schiept ge immer lust met my in 't heil en ongeneugt
„ Van dorp, gehucht en veldt, aen mynen vloed', te deelen,
„ Neem dan vooral met my uw deel in Haestrechts vreugdt.
„ De zweetende Oegstmaendt, die, gehult met korenaeren,
„ De zeis dryft in den oegst en 't graen van de akkren leest,
„ Bereid'er, op 't gejuich der blyde burgerfcharen,
„ Den wakkren THEODOOR het Zilvren Bruilofffeest;
„ Zy zal hem, onder 't loof van levensheillauwrieren,
„ Zyn' vruchtbrēn echt ten prys', ter trouwgedachtenis',
„ Met eenen echtkrans' van elf Huwlykstelgen fieren,
„ Daer hy zyn Gade omhelst aen zynen zilvren disch;
„ Zy heeft, voor tweemaal tien en negen zonnekringen,
„ Daer voor zyn' Ouderen dien zelven disch gedekt,
„ En, aengespoort door 't heil dier zalige Echtelingen,
„ My en myn' waterstoet tot zingen opgewekt.

342 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

- „ Ik zag dat deugdryk Paer, die roemryke Echtgenooten,
„ Door hunne vruchtbaerheit met huwlyksheil bedeeft,
„ Verfiert met eene kroon' van vyf paer Huwlyksloten,
„ Al Telgen dubbel waerd't uit zulk een' echt' geteelt.
„ Schoon dat gezegend loof, al vroeg myn' boord' ontogen,
„ Myn nabuurstroomen 't meest met zynen bloeij' verlust;
„ Al hoor ik aen de Maes het Hof des Zeeraeds bogen,
„ Hoe 't, door zyn' geur gesterkt, in zyne schaduw' rust;
„ Schoon 't, tot een' steun der beurze en lust der burgerscharen,
„ Aen de oevers van de Rotte en Ryn en Amstel tiert,
„ Ja schoon de Ganges zelfs, aen 't eindt der Oosterbaren,
„ Met een dier Telgen thans zyn gouden lokken fiert.
„ De brave THEODOOR, door zucht tot my gedreven,
„ De tweede Telg, bloeit nog op zyn' geboortegrondt,
„ In hem ziet Haestrecht thans zyn' ADRIAEN herleven,
„ By wien 't, in drukk' en nood', weleer zyn toevlucht vond.
„ De dorpeling herkuscht in dezen Zoon den Vader,
„ En vind'er heil en troost in ongeval en leet,
„ Wen hy, der droeven Vreugdt, der radeloosen Rader,
„ Als Burgervader, 't ampt van Burgerheer bekleed.

„ De

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 343

- „ De Krimperwaerd vergheet dus vaek haer droevig klagen,
„ Om dykbreuk, waternoodt en aengefchonnen vloedt,
„ Wanneer ze van zyn trouw' en voorzorg' mag gewagen,
„ Daer zy met diep ontzag hem, als Hoogheemraedt, groet.
„ 's Mans koopvlyt, nimmer moê van zorgen, zweeten, flaven,
„ Braveert met lust den last dien hy zich onderworp,
„ En maekt, om mynen roem de weerdit door te staven,
„ Een ryke handelstat van zyn geboortedorp:
„ 't Zy hy een' hennipöegst, geteelt op eigen gronden,
„ Of van zyn' nabuurs landt zyn schuren toegestiert,
„ Of door de Zondt den schoot van Neêrlandt toegezonden,
„ Zyn' landgenoot tot nut, met eerbare winst vertiert:
„ 't Zy hy 't ontelbaer tal van snelle waterschaeren,
„ Opdat ze, van het een naer 't ander ryksgebiedt,
„ Heenstreven over 't vlak der ongemeten baren,
„ Op 't voorbeeldt van Dedael, van vleugelen voorziet:
„ 't Zy hy, om vaste winst by 't los geluk te vinden,
„ In 't woelend Koopkantoor, den oceanen bebouwt,
„ En, al den aerdbol om, den bulderenden winden,
„ En de ongetrouwe zeen zyn schatten toebetrouwt.

Dus

344 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Dusver gelukte 't my haer stroomgezag te hooren,
Wanneer een Hofnimf, die door lieve aentreklykheên,
Bevalligheit van leest en zwier my kost bekoren,
In lachend groen gekleed, aen myne zy' verscheen.
Zy sprak: „ Indien 't u lust den heilstaet te beschouwen,
„ Waermeê de Alzegenaer myn' Hofheers echt verrykt,
„ Bezie zyn Lusthuis dan, dat voor geen praelgebouwen
„ Der handelrykste stat in ruimte en frischheit wykt.
„ Zie dan 's Mans bouwlust hier zyn noeste koopzorg wekken,
„ In meenig magazyn, van voorraedt overlaên,
„ Om al den oceaen met zeilen te overdekken,
„ En want en ankertouw voor vloot by vloot te slaen.
„ Dus styft myn THEODOOR het uitgestrekt vermogen
„ Van Neêrlands Koopvaerdy', dus waekt hy spade en vroeg...
Hier zweeg ze, en leidde my daer ik, gansch opgetogen,
Myn oogen van een hoogte in 't zuiden nederfloeg.
Hier bood Thesalië, naer 't schein, zyn wandelwegen,
Zyn bloemen, zyn geboomt, zyn' geur en kleur my aen.
'k Riep: „ Hofnimf! leid my voort! 't lust my, hier neêrgestegen,
„ Aen uwe groene zy', te zweven door de paên.

'k Zag

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 345

'k Zag toen uw Haestrechts Tempe en zyn bekoorlykheden:

Wat werd ik door den glans van zyn gelaet verkwikt!

De windjes kuschten staêg zyn groene staetsfykleeden,

Met allerhande kleur' van bloemen ryk doorstikt.

Ik rook zyn' zoeten aêm, terwyl zyn boompluimaedje

Het stralend zonnevuur verkoelde en zacht bedwong,

En 't schoon gevederd choor alôm door zyn plantaedje

Myn' matten zanglust wekte en bly den voorzang zong.

Dus schiepte ik wellust in uw lommerryke paden;

't Zy ik, in 't wandlen, door uw zwanger ooftgeboomt

Met neêrgebogen kruin', van vruchten overladen,

My vriendlyk zag begroet en heusch verwellekoomt:

't Zy my uw bloemperk streelde, of 't zy myn geest, vol yvers,

Uw' schrandren geest ontdekte in al de hoflievrei:

't Zy ik my spiegelde in uw kristallynen vyvers,

Daer my het zuiderkoeltje ontvong met zacht gevei.

Myn schoone Leidsmaegdt sprak: „ Laet vry uw oogen dwalen

„ Door dit volfschoon verschiet, vol aertsbevalligheên.

„ Myn nyvre Hofheer ziet hier in zyn eigen dalen

„ Zyn eigen rundervee en vette schapen treên.

346 ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.

„ Zyn eigen bouwhuis gaert uit vette zuivelbronnen,
„ Gevloeit op eigen grondt, door zyn bedryf en vlyt,
„ Hier t'faemgestremden room en volle botertonnen;
„ Gods gunst herbaert hem hier den ouden gouden tydt.
Maer 'k riep: „ o Lieve Nimf! wil my niet meer verleijen.
„ 'k Ben in al 't schoon verdoolt, als in een' Labyrinth,
„ Verzelme, opdat ik by de zilvrenbruiloftreijen,
„ Uw' Hofheer THEODOOR en zyn MARIA vind'!
„ Schuif weg uw loofgordyn! laet my hun feestzael naderen!
Straks vierde toen de hof met vrolyk feestgeluidt
Uw tweede Bruiloftvreugdt door 't ruischen van zyn bladeren,
En offerde u den geur van zyn gebloemte en kruidt.
'k Zag hem met geurig ooft uw' zilvren feestdisch fieren,
En met gebloemte en groen uw zalig bruilofthuis.
'k Hoorde al het pluimgediert met zang uw' hoogtydt vieren,
En 't kabblend vyvernats met streelend golfgeruisch.
Ik zag de visjes in uw zilvren vlieten stoeijen,
Uw wollig vee in 't veldt opspringen van geneugt',
Uw runders huppelen, uw zuivelbronnen vloeijen.
Dus deelde 't alles in uw zilvrenbruiloftvreugdt.

'k Trad

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 347

'k Trad hierop toe daer my uw feestzael was ontsloten.

Hier zette een Hemelgeest de Zilvren Bruiloftkroon

U vriendlyk op het hoofdt, uw Elftal Huwlyksloten

Begunstigden uw trouw, als ware minnegoôn.

In hun vertoonden zich op 't vrolyk handenklappen

Van all' den bruiloftstoet en 't streelend snaergeluidt,

Uw zeden, uwe deugdt en huwlykseigenschappen,

In hun blonk uw vernuft, geluk en feestvreugdt uit.

Uw schoone ELIZABETH, uit wiens aenminnig wezen

En juistgevormde leest', vol aertsbevalligheit,

De gaven van uw' geest, de vonken zyn te lezen,

Waerdoor de kuifche min haer zuivren gloedt verspreidt,

Verbeeldde uw Liefde, die, voor vyf en twintig jaren,

Uw zielen smolt in een, door haren kuifchen gloedt,

En thans, Gods gunst ter eere, op uwe dankáltaren

Haer dankbre gaven legt en de offervlammen voedt.

MARÇEL en ADRIAEN, de blydschap uwer dagen,

Die met onkreukbre trouw, in hunnen morgentyd',

Uw wichtig koopkantoor en zwaren handel schragen,

Vertoonden, zy aen zy, uw Wakkerheit en Vlyt.

348 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Uw Koopdrift, die een' schat durft wagen om te winnen,
Muntte in den heldenmoedt des jongen *EVERTS* uit,
Wien 't lust het zeegevaer voor 't landvermaek te minnen,
Ten waterdans te gaen op 't grof kartouwgeluidt.
Uw geestige *JOHANNE*, in wiens bevallige oogen,
Uw beider minzame aert in vollen luister praelt,
Verbeelde uw Vriendlykheit, die door haer zoet vermogen
Hier met een open hart den feestrei gul onthaelt.
'k Zag de eigenschap der Vreugd', opdat zy 't feest verblye,
De lachjes, aertigheên en schrandre jokjes spoor',
Naer eisch verdeelt, in uw' *KORNELIS* en *MARYE*,
JOHAN en *ADRIANE*, *AGATHE* en *THEODOOR*.
By deze groene jeugdt verbeelde uw gryze Moeder
De Deftigheid, waermeê in staetsy, praelsieraedt
En godgewyden ernst, door gunst van 's levens Hoeder,
Dit tweede, uw eerste, feest gansch ver te boven gaet.
In 't midden van dien stoet zag ik u beiden de oogen,
Waeruit een paerlendaeuw van vreugdetranen zeeg,
Uit ware erkentenis' opheffen naer den hoogen,
Terwyl uw Dankbaerheit klapwiekend derwaerds steeg.

Ik

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN. 349

Ik zag de Eendragtigheid, de Trouw, den eerbren Handel,
De Kinderliefde en Tucht, het Huis- en Koopbeleidt,
Gerustheit des gemoeds en onbesproken Wandel
Uw zy bekleên in 't licht van uw Godvruchtigheid.
De witte Deugdt beschaêuwde uw' kruin met heilig lover,
In 't hemelsch paradys geplukt van 's levens boom,
En reikte u vriendelyk haer zilvren drinkschael over,
Vol englenwyn, geschept uit Gods genadestroom'.
Gods Zegen, lang gewoon u gunstig te bejegenen,
U thans nog gunstiger en milder dan weleer,
Stortte, om op nieuw uw' Echt gulaertig in te zegenen,
Een' nieuwen schat van heil voor uwe voeten neêr.
Een vruchtbre hemeldaeuw, die geurig nedervloeide,
Gaf nieuwen groei aen 't Ooft van uwe Huwlykstrouw',
Uw Heilzon schoot haer licht, waarby de welvaert bloeide
In uw kantoer, uw' zee- en vee- en akkerbouw.
Terwyl uw echtgeluk my dus hield opgetogen,
Verlichtte een hemelstrael, die by u nederfchoot,
Op 't onverwachtst' de zael. Straks zag ik naer den hoogen;
Toen scheen 't my dat de poort des hemels zich ontsloot;

350 *ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.*

Hier zag myn wensch vanver een' rei van zalige Engelen,

Gezegend Paer, voor u de Gouden Bruiloftkroon,

Van blinkend zonnegoud en gloënde starren strengelen,

Begunstigt door den glans van 's Allerhoogsten troon.

UW ADRIAENTJE, uw Zoontje, uw allereerstgeboren,

Een Serafyntje omhoog, vloog vrolyk af en aen;

'k Zag, dacht my, hem, om 't heil zyn' ouderen beschooren;

De witte vleugeltjes van blydschap t'famen slaen;

Zyn poezel handje wees waer boven 's hemels kringen

De kroon der zaligheid u wacht in 't eeuwig licht.

'k Ontwaek, hier door verrukt, uit myn bespiegelingen.

Geniet het geen ik zag en eigen u myn dicht.

17⁸/₂₁49.

VER-

V E R K L A R I N G
VAN DEN GEDENKPENNING
TER ZILVEREN BRUILOFTE
VAN DEN HEER
THEODORUS BISDOM,
HOOGHEEMRAEDT DER KRIMPERWAERD
ENZ. ENZ. ENZ.
EN MEJUFFROUWE
MARIA VAN HARTHALS.

DE *Zilveren Penning*, die, door BISDOM en MARYE
By 't heuglyk vieren van hun Zilver Feestgetye,
Hun Kroost, hunn' Magenstoet' en Vrienden wert vereert,
Toont dat hun Mirtekroon in Zilver is verkeert.
Men ziet op de eene zy die vruchtbre *Trouwgenooten*,
In schaduw' van een' *Boom*, verfiert met *Zes Paer Loten*,
Met de oogen naer omhoog, den Huwlykszegenaer
Hun Huwlyksöffer biên op 't *blakend Dankältaer*.

De

352 ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.

De *Elf Groene Spruiten*, die zich aen den *Stam* vertoonen,
 Verbeelden ons hun Kroost, Vyf Dochters en Zes Zoonen.
 De *Dorre Tak* verbeeld hun eerstgeboren Wicht,
 Hun Zoontje, al vroeg verweist van hier naer 't eeuwig licht.
 Op de andre zyde zien we, in zwieryg *Loof* en *Bladen*,
 Hun *Wapens*, ryk *Gekroont*, getooit met *Kunstsieraden*,
 Ten blyk wat ryke gunst de Aertsgoetheit hun bewyst,
 Te pronk aen eene *Zuil*, wiens *Kruin* ten *Hemel* ryst.
 Van waer ze, dankbaer, in verrukking' van gedachten,
 Op 't aerdsche heilgenot een hooger heil verwachten.
 Eén jaer na 't Vredejaer schonk Godt die vreugdt hun huis,
 Toen de Oegstmaendt éénen dag schreef by het tweede kruis.

17 $\frac{8}{21}$ 49.

G O U.

G O U D E N
B R U I L O F T
Z A N G E N .

GOLDEN

RELIABLE

NEW YORK

OP DE
GOUDEN BRUILOFT
VAN DEN HEER
JAN HAVELAER,
EN JUFFROUWE
KORNELIA VINK.

HAdde onze nederduitsche lier
Den godgewyden klank en zwier
Van 't lofgejuich dat de englekoren
Doen rollen door het hemelhof,
Wy zouden thans Gods hoogen lof
Op eene hemelwys doen hooren.

Nu ryst het zangspoor ons te steil.
De heilstroom vloeit hier boven 't peil.
De boom des levens aêmt hier geuren,
By duizenden gansch onbekent.
De gunst, die Godt hier neder zend,
Mag schaers een' sterveling' gebeuren.

356 *GOUDEN BRUILOFTZANGEN.*

Dees hoogtydt eischt een' bruiloftgalm,
Niet onder 't loof van mirt en palm,
Of om een zilvern feest te vieren;
Maer op een feest van klinkklaer' goud',
Waer al de feestrei bruiloft houd,
In schaduw' van Gods heillaurieren.

KORNELIA en HAVELAER,
Een deftig en eerwaerdig paer,
Genieten nog de zaligheden
Van 't rykgezegend huwlykslot,
Dat hun geschonken is van God',
Nu juist een halleve eeuw geleden.

Wie weet met welk een bly gelaet
De Hemel de oogen nederflaet,
Daer zy, gekroont met zilvern haren,
Hem, voor zyn mildgeschonken goedt,
De dankbaerheit van hun gemoedt
Toewyden van de hartaltaren.

Wie

GOUDEN BRUILOFTZANGEN. 357

Wie weet hoe bly Gods goede geest
Te feest komt op dit gouden feest,
Dat overvloedig van hemelweelde,
En welk een' geur van vrolykheit
Hy door het frisfche loof verspreit,
Dat hier dees ouden ftamboom teelde:

Dees oude ftamboom, die gewis
Met hemeldaeuw' bevochtigt is,
Naerdien hy met vyf brave Takken
En tien en zeven Loten praelt,
Waer op de alvoënde heilzon ftraelt,
Opdat ze in groei' noch bloei' verzwakken.

Dees boom trekt nu, door loof en fpruit,
Myn' gryzen Bruidegomm' en Bruid'
Voor een priëel waerin hun zinnen
Zich voën met ongestoorde vreugd';
Hier brengen zy zichzelve hun jeugd
En de opkomst van hun min te binnen.

358 GOUDEN BRUILOFTZANGEN.

Hier ziet de hoogbejaerde Man,
Zoover als hy beschouwen kan,
Hoe zoet hem de eerbare min vervoerde,
Toen hy, in schaêuw' van liefdekruiddt,
Met minnestrikk' en teêrgeluidt,
Zyn *Vinkje* zyn vriendin beloerde.

Hier ziet de brave en gryze Vrouw
Hoe rein en ongeveinst zyn trouw
't Eerst door haer maegdlyk hart kwam zweven,
En dankt den Hemel duizendmael
Dat zy zyn teêrverliefde tael'
Toen gunstig heeft gehoor gegeven.

Ze aenschouwen thans, verheugd van zin,
Hoe 't vuur der huwlykstrouw' hun min
Verstaelt heeft en hun beider harten
Zoo vast gesmolten in elkaêr,
Dat hunne trouw al 't aerdsch gevaer,
Ja zelfs den doodt zou durven tarten.

Dus

GOUDEN BRUILOFTZANGEN. 359

Dus overpeinzen zy te faem,
Hoe bly hun echthulk, in Gods naem',
Nu vyftig jaer heeft voortgedreven,
Met eenen zwoelen wind' van vreê,
Daer velen, door een' storm van wee,
Met fchip en lading' zyn gebleven:

Ja zy herdenken, handt aen hand',
Hoe ze, in het zilvrenbruijloftlandt,
Weêr nieuwe gunst heeft ingenomen,
Die hen gesterkt, gelaeft, gevoed
En zoo bestuurt heeft en gehoed,
Dat ze aen dees goudkust zyn gekomen.

Is 't dan wel wonder, dat dit Paer,
Voor de oogen van de bruijloftfchaer',
Door 's Hemels heil zit opgetogen;
Dat HAVELAER en zyne Vrouw
Godt danken voor zyn gunst en trouw,
Met vreugdetranen in hunne oogen?

Zz

o Neen:

360 GOUDEN BRUILOFTZANGEN.

o Neen: dat brengt dees bruiloft meê.
Gy Kinders van dees achtbre Twee,
Wilt nu de hoogste Godheit loven:
Zwaait hier uw' Oudren bly te moê
Den wierook van uwe agting' toe,
En zendt uw dankbaerheit naer boven.

Gaet handt aen hand' ten reije en vlecht
De frisfche bloemen van uw' echt,
Op 't klinken van uw vreugdezangen,
Om dezen disch; haer groene jeugd
Zal hier, van gryze trouw' en deugd',
Een' overschoonen glans ontfangen.

Zoo treên de kleenzoons vroeg en spaê
's Grootvaders braven voorgang na;
Zoo leer' Grootmoeder, door haer zeden,
In welk een deugdelyk gewaedt
Vol rein en hemelsch zielfieraedt,
Zich haer kleendochters moeten kleeden.

Zoo

GOUDEN BRUILOFTZANGEN. 361

Zoo grocij', o schier onfscheidbaer Paer,
Uw gryze ftamboom jaer op jaer;
Zoo moet' ge'er vrolyk onder leven,
Zoolang de magt, die 't leven kort,
Hier door uw deugdt weêrhouden word,
Om met u naer het graf te ftreven.

O dat ze, op onzen wensch en beê,
Toch traeglyk met u henen treê,
(Dat gun hier 's hemels milde Gever)
Dat ze u, van uw' geboortegrond',
Niet voor uw' levensavondftondt
In 't blinkend hof der Godheit lever'.

Daer wacht u 't laetfte en hoogfte feest;
Daer zullen Vader, Zoon en Geest
Uw kruin met paradysloof fieren;
Daer zal al 't eeuwigjuichend ryk,
Met klinkend heiltriömfmuzyk,
Naer eisch uw hemelbruiloft vieren.

GOUDEN BRUILOFTKROON
VOOR DEN HEERE
JOHANNES SLYP,
EN JUFFROUWE
JAKOBA KRUISKERK.

DE deugdgezinde SLYP sleep, in zyn lentedaren,
Kleinnoodiën van trouw' en glinsterende deugd',
Die hy JAKOBA schonk; hier voor beschonk haer jeugd
Hem met een Bruiloftkroon' van palm- en mirteblaren.

De kuische KRUISKERK bleef op 's Heilands Kruiskerk staren,
JOHANNES bouwde op Godt zyn' handel, hoop en vreugdt,
Dus werd hun vruchtbare echt met vrede en heil verheugt,
De zilyren Bruiloftkroon gezet op hunne haren.

Met hunne jaerzonn' steeg hun trouw tot hooger top,
Des zet hun Godt nu zelf de gouden Feestkroon op,
Kroon die van duizenden naeuw één hier mag behalen.

Myn wensch voorspelt dit Paer nog heerelyker kroon,
Daer 't Lam JOHANNES wacht', op 's hemels hoogen troon,
En KRUISKERK eeuwig by zyn Kruiskerk will' doen pralen.

TER GOUDEN BRUILOFTE

V A N D E N

WELÉDELEN GESTRENGEN HEERE

MR GASPAR VAN KINSCHOT,

OUD BURGERMEESTER DER STAD DELF, ENZ. ENZ. ENZ.

E N M E V R O U W E

**KATHARINA KORNELIA
VAN KINSCHOT.**

EEn heilige yver roert myn snaren,
Opdat ik deze trouwfeest vier?
Maer aen wat zang vol hemelzwier
Moet hier myn lage lier zich paren?
Geen aerdſche rei, geen maegdenchoor
Zingt hier de bruiloftzangers voor;
Geen trippelende maegden tooijen
Het Bruiloftpaer en 't feestfalet;
Geen wufte minnewichtjes ſtrooijen
Hier rozen op het bruiloftbedt.

Zz 3

o Neen

364 GOUDEN BRUILOFTZANGEN.

o Neen: het choor van Gods koralen,

Gedaelt uit 's Hemels ryksgebiedt,

Zingt hier een heilig bruiloftliedt,

Op galm van harpen en cymbalen.

Gods Liefde dekt den bruiloftdis

Die Gode hier geheiligt is.

De hemelsche Engelenreijen fieren

Dit Paer met goudt vol hemelgloeds,

En firenglen paradyslauwrieren

Om hunne reine huwlykskoets.

In al die vreugd' zet Gods Genade,

Omringelt van een hemelschaer',

De gouden kroon op 't zilvren haer

Van KINSCHOT en zyn trouwe Gade,

De gouden Bruiloftkroon, wiens gloedt

Den glans der zilvren wyken doet,

Zoo ver, zoo wydt, als die voorhenen

Hunn' allereersten bruiloftkrans

Ontluistert heeft en dor geschenen

Door haren tintelenden glans.

Toen

GOUDEN BRUILOFTZANGEN. 365

Toen Godt dees Trouwgenooten paerde,
Was hunne groene bruiloftzael,
Al blonk'er meer dan aerdsche prael,
Gegrondvest op het vlak der aerde;
Hun tweede blonk, vol zilvren licht,
Schier boven 't sterffelyk gezicht;
Dan nu, o wonder! nu betreden
Ze in 't licht van 's Hemels liefdevlam
Hun derde feestzael, pas beneden
De Bruiloftzael van 't zalig Lam.
Is 't wonder dat zy, opgetogen
Door dit verheven heilgenot,
Zich blind zien aen hun huwlykslot,
Als ze, uit dees hooge feest', hunne oogen,
Langs hun gerekte huwlyksbaen,
Aendachtig, naer beneden slaen,
En zien wat wrange doodsgevaren,
Wat schynvermaek en tegenheên,
In hunnen tocht' van vyftig jaren,
Hun huwlykshulk is doorgestreên?

Dit

366 *GOUDEN BRUILOFTZANGEN.*

Dit heil braveert de gryze glory

Van hun geslacht, welks eedle deugdt

Van meer dan drie paer eeuwen heugt,

Befaemt in Brabands landhistory',

Van hunnen stamboom', die al vroeg

De ontzachtbre wapenschilden droeg

Van Ridderen, Baronnen, Graven;

En sints by Neêrlands lotgeval,

Om Hollands trouw en moedt te staven,

Zyn' hoofdtak plantte in Batoos dal.

Dus hoort dit Paer met welbehagen,

Op dezen hoogen bruiloftdag,

Al 't landt met eerbied' en ontzag

Van hunner Vadren deugd' gewagen,

Van Tromp, den dappren Harpertszoon,

Een parel aen hun gouden Kroon',

Wiens heldenmoedt in hunne zalen

Herleeft door Van de Veldens kunst,

By 't goudt, dat Licht der Admiralen

Gefchonken uit verdienden gunst'.

Gansch

Gansch Delf boogt nog op 's Bruigoms Vader,
Zyn' Raedsheer, dien 't in 't graf verloor,
Juist toen 's Lands Tuinmaegdt hem verkoor
Tot haren mondt en eersten Rader.

Doch al de roem van hun geslacht,
Hoe hoog by 't vaderlandt geächt,
Doet hen van wuften hoogmoed' zwellen,
Noch streelt hun hart met ydelheên,
Wyl zy hun hoogste blydschap stellen
In zelf op 't padt der Deugd' te treên.

Nooit zal het Prinslyk Delf vergeten
Hoe zich dees KINSCHOT op den duur,
In Stat- en Kerk- en Schoolbestuur,
Met trouwen yver heeft gekweten;
Hoe eerlyk hy, met waren lof,
's Lands heil bewaekte in 't Statenhof;
Hoe hoog hy 't heilig Recht waerdeerde,
Wen hy als hoofd der Vierfchaer zat;
Hoe 't volk, als hy de Stat regeerde,
Aen hem een' Burgervader had.

A a a

Die

368 *GOUDEN BRUILOFTZANGEN.*

Die KATHARINAES deugd wil zingen

Vind hier een ruime zee van stof.

Maer 's Hemels eindelooze lof

Is 't doel van beî deze Echtelingen,

Die, hunnen ouderdomm' ten troost',

Gods weldaên roemen in hun Kroost

En Nakroost, die, als heillauwrieren,

Hunn' echtbloei ter gedachtenis',

Hun gouden Bruiloftkroon versieren,

Zich strenglen om hunn' gouden dis.

Van 't zestal Telgen, hun geschonken,

Vergunt 'er Godt, de Alzegenaer,

Nog drie aen dit eerwaardig Paer,

Om op dees' hoogtydt meê te pronken,

Hun HARPERTINA, ryk van deugd',

JOHAN, der braven lust en vreugdt,

Die Hollands staetbelang voorhenen

Te Luik en Brusfel kwam te staê,

Dien eedlen Roem der Kunstmecenen,

En HARTOOGS Helft, KORNELIA.

Hun

GOUDEN BRUILOFTZANGEN. 369

Hun ALIDAETJE, al vroeg verscheijen,

Zingt, in der Serafynen drang,

Een hemelsch gouden feestgezag,

Beluistert door de hemelreijen.

Hun GASPARE en hun ROELAND staen

Gereed, in witte feestgewaên,

Om hen . . . . Maer ziet hoe uit den hoogen

God zelf zyn' glans hier neder schiet!

Ik zwyg . . . . Het Paer zit opgetogen.

Men stoor' hun heilige aendacht niet.

17¹⁰/₂₂ 51.

B L A D W Y Z E R

DER

G E D I C H T E N.

B R U I L O F T Z A N G E N.

<i>Bruiloftzang voor den Heere François van Maanen, en Juffrouwe Elizabeth van Gent.</i>	— — —	Bladz. 1
<i>Huwlykzang voor den Heere Willem van Mierop, Secretaris van den Ed: Hove en hooge Vierfchare van Schielandt: mitsgaders van den Ambagte van Kool, en Mejuffrouwe Alida Swartendyk.</i>	— — — — —	5
<i>Ter Bruilofte van Monsieur Jan de Koning, den Jongen, en Juffrouw Geertruid Jongejan.</i>	— — —	9
<i>Het Huwelyk van den Heer Pieter Rademaker, en Mejuffrouwe Johanna vander Wallen.</i>	— — —	10
<i>De Trouwdag van den Heer Michiel Oudaen, en Mejuffrouwe Agatha Viruly.</i>	— — — —	18
<i>Op het Huwelyk van den Heer Jan Bisdom, en myne Nichtte Ignatia Johanna Meewels.</i>	— — —	22
<i>Trouwzang voor den Heere Pieter van Kesteren, Schout te Vreeswyk, en Mejuffrouwe Johanna Margareta Post.</i>		26
<i>Vreugdegalm op het Huwelyk van den Heer Mr. Herman Vingerboedt, oudt Schepen der Stad Rotterdam enz: enz: enz: En Mejuffrouwe Maria's Graefweg.</i>	— —	31
<i>Op het Huwelyk van mynen waerden Vriendt en Kunstgenoot den Heere Willem vander Pot, en Juffrouwe Sara Bosch.</i>		37
<i>Feestfieraedt, voor den Heere Johan van Mierop, Schout van den Ambachte van Kool, Oud Schepen van den Ed: Hove en Hooge Vierfchare van Schielandt, enz: enz: enz: en Jongkvrouwe Henrietta Magdalena Schenkenberg.</i>	—	47
		Zee-

B L A D W Y Z E R.

<i>Zeetogt voor den Heere Gerrit van Brakel en Mejuffrouw Lydia van Dobben.</i>	— — —	Bladz. 53
<i>Echtzang voor mynen Neve den Heere Hendrik Sorg, en Mejuffrouw Maria Jacoba van Klarenbeek.</i>	— —	58
<i>Bruiloftzang voor mynen geächten Vriend en Kunstgenoot, den Heere Frans de Haes, en Mejuffrouw Adriana van der Tooren.</i>	— — — — —	63
<i>Feestrei. Zang.</i>	— — — —	75
<i>Huwlykzang voor den Heere Jan van der Hoop en Mejuffrouw Johanna Sleght.</i>	— — — —	77
<i>Feestdans op de Bruiloft van mynen Kunstgenoot Nikolaes Versteeg en Juffrouw Elizabeth van Deuren.</i>	— —	84
<i>Bruiloftzang voor den Heere Bastiaen Molewater den Jongen, en Mejuffrouw Maria Vink.</i>	— — —	92
<i>Huwelykzang voor den Eerwaerden Heere Pieter Fontein, Leeraer der Doopsgezinden te Rotterdam, en Mejuffrouw Jozina Stol.</i>	— — — —	96
<i>Bruiloftzang voor den Heere Henricus van Dobben en Mejuffrouw Geertrui Bok.</i>	— — — —	109
<i>———— voor den Heere Arnout Gevers, en de Edele Jongkvrouw Margareta Maria Brouwer.</i>	— —	115
<i>Echtzang voor den Heere Lambertus Mulder en Mejuffrouw Margareta van de Moezel.</i>	— — —	119
<i>Bruiloftzang voor den Heere Joachim Oudaen en Juffrouw Anna Katharina van Soest.</i>	— — —	125
<i>———— voor den Heere Abraham Vorsterman Jakobs Zoon, en Mejuffrouw Kristina Walijen.</i>	— —	129
<i>Op het Huwelyk van den Heer Samuel Tak Abrahams Zoon, en Juffrouw Petronella Oudenaerde.</i>	— — —	135
<i>Echtkrans voor den Heere Antoni van Vollenhoven, en Juffrouw Maria Meschert.</i>	— — —	140
<i>Echtzang voor den Weledelen Heere Mr. Pieter van Dorp, en Mevrouw Sara Rammelman.</i>	— — —	146

B L A D W Y Z E R.

<i>Op het Huwelyk van den Heer Meindert vander Loef, en Me- juffrouwe Abigaël Engelsen.</i>	— — —	Bladz. 151
<i>Aen den Heere Jozua vander Poorten en Juffrouwe Hillegon- da Jozina van Eik, op bunner Ed. Echtverbintenis.</i>	— — —	152
<i>Huwlykzang voor den Weledelen Gestrengen Heere Mr. Jakob Fabrice Burman, Raedsheer in den Edelen Rade en Souve- rainen Leenbove van Brabant, en Lande van Overmaeze, En Jongkvrouwe Anna vander Streng.</i>	— — —	161
<i>Bruiloftzang voor den Heere Abraham Graefman, en Juffrou- we Jozina van Vollenhoven.</i>	— — —	166
<i>Bruiloftgalm voor den Eerwaerden Heere Isacus Spaan, Leeraer der Remonstranten te Zevenhuizen, en Juffrouwe Maria Hollaer.</i>	— — —	170
<i>Huwlykzang voor den Heere Justus van Maurik, en Juffrou- we Francina Teyler.</i>	— — —	174
<i>Ter Bruilofte van den Heer Wouthert de Kemp, en Juffrouwe Kornelia vander Tooren.</i>	— — —	179
<i>Bruiloftrei voor den Heere Willem van Vollenhoven, en Juf- frouwe Aletta Adriana Stoop.</i>	— — —	186
<i>Op het Huwelyk van den Eerwaerden Heer Petrus Blik, Leeraer der Remonstranten, en Mejuffrouwe Alida Mar- gareta Sleght.</i>	— — —	190
<i>— van den Heere Bastiaen Oudemans, en Me- juffrouwe Aletta Havelaar.</i>	— — —	194
<i>Bruiloftzang voor den Heere Nikolaes Smithof, en Juffrouwe Anna Dingemans.</i>	— — —	197
<i>Lierzang ter Echtverbintnisse van den Heer Abraham Nieuwland, en Juffrouwe Neeltje Lofel.</i>	— — —	201
<i>Maeszang ter Bruilofte van den Heer William Stirling, en Mejuffrouwe Jobanna Maria van Rykesvorsel.</i>	— — —	206

B L A D W Y Z E R.

<i>Huwelykzang voor den Weledelen Gestrengen Heere Mr. Jakob Bisdom, Raed en Advokaet Fiskael van den Ed. Mog. Zeeraedt op de Maes, en Mevrouw Elizabeth Adriana Backer.</i>	— — — — —	Bladz. 207
<i>Ten Trouwdage van den Weledelen Heer Mr. Paulus Hendrik Justus Ivoy, oud Schepen van den Ed. Hove en Hooge Vier- schare van Schielandt, enz. en de Weledele Jongkvrouwe Ida Hermina Adriana van Berckel.</i>	— — — — —	216
<i>Bruiloftzang voor den Heere Jakobus Lofel, en Juffrouwe Johanna Paspoort.</i>	— — — — —	222
<i>Op het Huwelyk van den Heer Jan van Vollenhoven Korne- lis Zoon, en myne Nichte Juffrouwe Francina vander Wal- len; aen mynen Neve den Heere Pieter vander Wallen, Vader der Bruid.</i>	— — — — —	226
<i>Echttajereel voor den Heere Jan Punt, Junior, en Juffrou- we Johanna Maria Chicot.</i>	— — — — —	232
<i>Ter Echtverbintenisje van den Heer Gysbert van Schelle Pie- ters Zoon, en Juffrouwe Sara Hovendaal.</i>	— — — — —	236
<i>Op het Huwelyk van den Eerwaerden Heer Pieter Fontein, Leeraer der Doopsgezinden te Amsterdam, en Jonkvrouwe Sara Alida Vermande.</i>	— — — — —	237
<i>Bruiloftzang voor den Heere Jakob Burgvliet, en Juffrouwe Johanna van Proyen.</i>	— — — — —	243
<i>Bruiloftzang voor den Weledelen Gestrengen Heere Mr. Isaac Jakobus Rochussen, oud Schepen en Raedt in de Vroedschap der Stad Vlissingen, enz. enz. en Jongkvrouwe Ester Hudig.</i>	— — — — —	249
<i>Op het Huwelyk van den Eerwaerden Heer Joannes van Schelle, Leeraer in Gods Gemeente te Bergen, en Juffrouwe Johanna Hovendaal.</i>	— — — — —	254
<i>Ten Verjaer- en Trouwdage van den Heer Abraham van Ry- kevorsel, in den Echt tredende met Jongkvrouwe Suzanna Margareta des Amorie.</i>	— — — — —	255
		Hu-

B L A D W Y Z E R.

<i>Huwelykzang voor den Eerwaerden Heere Petrus Nieuwland, Leeraer in Gods Kerke te Vlissinge, en Mejuffrouwe Maria Margareta Mees.</i>	— — —	Bladz. 256
<i>Echtzang voor den Weledelen Gestrengen Heere Mr. Jan Willem van Hoogstraten, Procureur Generael in den Edelen Hove Provinciael van Utrecht, Raed Ordinaris in de Edele Kamer van Justitie te Vianen, enz. enz. enz. en Mejuffrouwe Maria Johanna Terwen.</i>	— — —	262
————— voor den Heere Willem van Maurik, en Juffrouwe Jozina Mesfchert.	— — —	268
<i>Ten Trouwdage van den Weledelen Gestrengen Heer Mr. Gerard Daniel Denick, Adjunct Raedt en Advokaet Fiskael in den Ed. Mogenden Zeeraed op de Maze, enz. enz. enz. en Jongkvrourwe Anna Elizabeth Bisdom.</i>	— —	272

ZILVEREN BRUILOFTZANGEN.

<i>Ter Zilveren Bruilofte van den Heer Arnoldus Beijerman, en Mejuffrouwe Alida Disfelwerf.</i>	— — —	281
————— van den Heer Leonard Swartendyk, en Mejuffrouwe Kornelia vander Pot.	— — —	287
<i>Op de Zilveren Bruilofst van den Heer Marinus Oudenaerde, en Mejuffrouwe Magdalena vander Laen.</i>	— —	291
<i>Heilzang ter Zilveren Bruilofte van den Heer Hartman de Kuster, en Mejuffrouwe Maria Elizabeth de Haes.</i>	—	295
<i>Op de Zilveren Bruilofst van den Heer Daniel de Jong, en Mejuffrouwe Elizabeth Hartig.</i>	— — —	302
<i>Feestzang ter Zilveren Bruilofte van den Heer Johan Robyn, en Mejuffrouwe Petronella Margareta Bernards.</i>	—	308
<i>Verklaring van den Gedenkpenning ter Zilveren Bruilofte van den Heer Johan Robyn, en Mejuffrouwe Petronella Margareta Bernards.</i>	— — —	317
		Ter

B L A D W Y Z E R.

<i>Ter Zilveren Bruilofte van den Heer Albert van Meurs, en Mejuffrouw Anna van Zwanenburg.</i>	Bladz. 319
<i>— van den Heer Willem Philip Kops, en Mejuffrouw Johanna de Vos.</i>	324
<i>Het Vyfentwintigjarig Huwelyk van mynen Neef den Heer Pieter vander Wallen en myne Nichte Juffrouw Agatha Brakel.</i>	328
<i>Dichttafereel ter Zilveren Bruilofte van den Heer Theodorus Bisdom, Hoogheemraedt der Krimperwaerd, enz. enz. en Mejuffrouw Maria van Harthals.</i>	338
<i>Verklaring van den Gedenkpenning ter Zilveren Bruilofte van den Heer Theodorus Bisdom, Hoogheemraedt der Krimper- waerd, enz. enz. enz. en Mejuffrouw Maria van Harthals.</i>	351

G O U D E N B R U I L O F T Z A N G E N.

<i>Op de Gouden Bruilofst van den Heer Jan Havelaer en Juf- frouw Kornelia Vink.</i>	355
<i>Gouden Bruilofstkroon voor den Heere Johannes Slyp en Juf- frouw Jakoba Kruiskerk.</i>	362
<i>Ter Gouden Bruilofte van den Weledelen Gestrengen Heer Mr. Gaspar van Kinschot, oud Burgermeester der Stad Delft, enz. enz. enz. en Mevrouw Katharina Kornelia van Kin- schot.</i>	363

E Y N D E.